

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ

DEVRİMCİ SOL

ARALIK 1995

SAYI: 7

DEVRİM İÇİN SAVAŞMAYANA SOSYALİST DENMEZ

KONGREDEN GÜNÜMÜZE

Dursun

KARATAŞ

Kongre, emperyalizm ve faşizmin korktuğu, ciddiye aldığı, fiziki, ideolojik, psikolojik hemen her türlü yöntemle savaştığı ve yok etmek istediği hareketimizin bütün saldırıları etkisiz hale getirerek, savaşta aldığı yaraları sararak yeniden yükselişinin platformuydu. Emperyalizm ve işbirlikçilerinin Devrimci Sol gerçeği karşısındaki korkularına, iç düşmanların ihtirasları ve bunun yol açtığı iktidar savaşı da eklenince Devrimci Sol'un artık korkutucu bir güç olmaktan çıktığına ve bir daha da ayağa kalkamayacağına inananlar oldukça çoğalmıştı. Herkes gücü ve çapı oranında saldırarak biraz daha zayıflatmaya, güçten düşürmeye, ayağa kalkamaz hale getirmeye çalışıyordu. Oligarşinin gizli servislerinin ve iletişim araçlarının gündemden düşürmediği, hareketimize karşı düşmanın açık savaşta vurmak istediği darbele- rin ve iç düşmanın gerçekleştirdiği darbenin diğer bir ucu CIA'ya kadar uzanıyordu. Amerikan ve Avrupa emperyalistlerinin "tehlikeli terörist" tesbitleri; emperyalizmin ve işbirlikçilerinin çıkarlarına temelden karşı olmamız, onların yeni dünya dü-

zeni demagojilerine prim vermi- yip bu aldatmacaların önüne güçlü, ideolojik ve fiziki bari- katlar oluşturmamız ve öncelikle halkımızın olmak üzere, dünya halklarının bağımsızlık ve öz- gürlük bayrağını yükseltmemiz sonucu doğmuştur. Emperyaliz- min ve işbirlikçilerinin yönlen- dirdiği, şekillendirdiği ve bun- lardan güç alarak, bunlar tarafın- dan desteklenerek ortaya çıkar- tılan iç düşmanın faaliyetleri, bi- ze bir daha ayağa kalkmamak ü- zere vuracakları son darbeydi. Neredeyse tek cümlesi ve keli- mesi değişmeden oligarşiden ö- dünç alınan, bayatlamış malze- meler iç düşman tarafından bol bol kullanıldı. Dış ve iç düşman ideolojik ve pratik olarak tam bir uyum içerisinde hareket ederek hareketimizi kuşatıp yoketmek istediler.

**Sorun, çok insana,
büyük olanaklara
sahip olmak değil, doğru
politikalara sahip olmak,
inançlı olmaktır.**

Türkiye sol hareketinin tari- hinde, eşi ve benzeri görülmemiş "eylem ve güç birlikleri", iç düşmanı korumak için dostluk gösterileri ve hareketimize düş- manca saldırılar alabildiğine bü-

yüdü gelişti; Emperyalistler ve işbirlikçilerinin saldırılarıyla u- luslararası özellik kazandı. Yeni dünya düzeninin önünde barikat olmamızın, emperyalizme karşı dünya halklarının çıkarlarını sa- vunmamızın, Marksist-Leninist ilkelerimizden taviz vermeme- mizin bedelini ödüyorduk.

Biz tarihimiz boyunca hep açık bir hareket olduk. Açıklık, kadro ve taraftarlarımıza, halkı- mıza ve dünya halklarına karşı bir açıklıktı. Politika yapmak ve taktik adına devekuşu davranış- larından uzak durduk. Gerçekler ne kadar yakıcı ve vahim olursa olsun, açıklık ve kendine güven, sorunu çözecek temel halkadır. Bu gerçekleri saflarımızdaki in- sanlara ve halka kavratmak düş- manı yenmenin temel şartıydı. Açık olmamak, suçluluğun, güç- süzlüğün, kitlelere inançsızlığın ifadesidir. Düşmanın bildiği, dış düşmanla iç düşmanın birlikteli- ğinin ortada olduğu koşullarda gizlilikten çıkar umarak düşman faaliyetlerini gizlemek devrime hizmet etmez. Bütün düşmanla- rımızı halklarımıza açıklamanın yanında, düşünce ve ilkelerimiz- den hiç bir taviz vermeyeceğimiz gerçeğini kitlesele olarak haykır- mamız ve en geniş demokrasiyi işletmemiz, düşmanlarımızın sal-

Devamı 3. Sayfada

Yeniden Çıkarken...

DEVRİMCİ SOL Dergisi, DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ PARTİSİ'nin Merkez Yayın Organı olarak merhaba diyor bu kez. DHKP'nin, DHKC'nin tüm kadrolarının, üye, savaşçı ve taraftarlarının ve Türkiye Halklarının karşısına logosunda böyle bir değişiklik ile çıkmanın onurunu taşıyor.

Biçimsel bir değişiklik değil bu; örgütlenmemizin, halklarımızın kurtuluş savaşının PARTİ'yle ulaştığı düzeyi ifade ediyor.

Bu noktaya ulaşırlarken DEVRİMCİ SOL Dergisinin geçirdiği aşamalar, bir yerde tarihimizin belli yanlarıyla bir özetidir. Bu tarihe kısaca bakıp, sonra bugünkü DEVRİMCİ SOL Dergisinin nasıl bir görev yükleneceği sorusuna cevap verelim.

DEVRİMCİ SOL'un 1980 Mart'ında çıkan 1. Sayısı, kapağında "Kurtuluşa Kadar Savaş!" şiarıyla selamlamıştı Türkiye halklarını. Ayrı şiarla savaşmaya devam ediyoruz.

2 ve 3. sayılar çatışmanın alabildiğine boyutlandığı bir süreçte çıktı. Anti-faşist mücadeleye perspektif sunarken, revizyonist-reformist anlayışlara karşı ideolojik mücadeleyi yükseltti.

"Devlet terörüne karşı mücadeleyi yükseltelim" çağrısı vardı her iki sayının kapağında da.

Sıcak savaşın içindeyiz bugün de. Devlet terörüne karşı savaşıyoruz. Hala reformizmin, uzlaşmacılığın barikatıyız.

12 Eylül faşist cuntasına evrilen süreçte çıkan 4. Sayı, kapağında bir halk düşmanının, Nihat Erim'in cezalandırıldığını duyuruyordu halkımıza. Adaletimiz halk düşmanlarının korkulu rüyası hala.

4. Sayıdan sonra bilindiği gibi uzun bir süre DEVRİMCİ SOL Dergisi çıkmadı. Ama mücadelenin asla tatil edilmediği bir dönemdi bu. Tarihin yine DEVRİMCİ SOL'la yazıldığı, direnişin halka bağlılıkla, kararlılık ve inançla,

devrim hedefinde ısrarla ve şehitlerimizle bayraklaştırıldığı bir dönem oldu yine...

Direnış yıllarını atılım yılları, atılım yıllarını Parti düşümüzü gerçeğe dönüştürmenin hazırlıkları izledi. DEVRİMCİ SOL Dergisinin yeniden çıkışının, 5. Sayısının hazırlıkları da yapıldı aynı kesitte. Devamı 86.sayfada

İÇİNDEKİLER

Kongreden Günümüze	1-13
Yeniden Çıkarken	2...
Yönetici Olmak ve Yönetici Yetiştirmek	14-21
Halk Güçleri Kimlerdir?	22-28
Halkın, Ulusların Düşmanları Kimlerdir?	29-34
Bölge Çalışması ve Bölge Raporu	35-39
Propaganda ve Ajitasyonu Yerelleştirmeliyiz	40-46
THKP-C'den DEVRİMCİ SOL'a, DEVRİMCİ SOL'dan DHKP-C'ye	47-54
CEPHE Vuruyor	55-63
Gazi'den Bugüne	64-71
Disiplin Örgütün Harcıdır	72-78
Kazanmak İçin Silahlanmalıyız	80-81
Halk Patlayıcıları	82-85
Seçim Değil Devrim	86-90

dırı ve cüretlerini kıran ve bizim kuşatmayı yarmamızı olanaklı hale getiren, açık olma ilkemizin somut ifadeleriydi. Bu nedenle iç düşman, dış düşmanla birleşip başlattığı saldırıdan savunma durumuna geçmeye ve kaçmaya başladı. Dış düşman, koruma ve kollama görevine rağmen başarılı olamadı.

Bu süreç, yeni şehitler vererek, büyük bedeller ödenerek aşılmış, emperyalistlere, işbirlikçilerine, çok çeşitli sapkın akımlara karşı hareketin ideolojik bağımsızlığı korunarak, hiçbir güç ve baskının örgütümüzü yolundan döndüremeyeceğinin kanıtı olmuş ve bu amaçla yürüttüğümüz savaş kazanılmıştır. Demokrasi demagojisi yapanlara, şehirlerden dağlara kadar binlerce insanın katıldığı tartışmalar, tüm dünya kamuoyunun bilgisi dahilinde yapılan açıklamalar ve binlerin ortak düşünceleri, ortak kararlarıyla korunan düşünceler ve ilkeler, kimlerin demokrasiden ne anladığını gösteren önemli bir ölçü olmuştur. Kapalı kapılar ardında fiskos türü politikalar, dost görünüp düşmanca tavır alışlar devrimcilerin değil, burjuvazinin politikalarıdır.

“Herşey, Birliğimiz, Geleceğimiz ve Zaferimiz İçin” şiarı, ideolojik bağımsızlığın, güvenin, Marksizm-Leninizmin saflığını koruma bilincini doğurarak, bütün demagojileri yerle bir ederek maddi bir güç olmuş ve giderek büyümüştür.

Bu maddi gücü oluşturmaktan, emperyalizmin ve faşizmin kuşatmasını yarmadan kongreye gidemezdik. Bunu başarmadan kongreye gitmek sorunlarımızı yeniden tartışmak, harekete yeniden şekil vermek, ileri bir adım

atmak mümkün olmazdı, böyle bir şey düşmanın çizdiği sınırlar içerisinde savunma temelinde gününbirlik politika yapmak demektir. Bu ise, ilerlemenin, güçlenmenin değil, gerileyişin, tükenişin başlangıcı olurdu. Her olumsuzluktan, her darbeden, her kuşatmadan daha güçlü çıkmasını bilmeliydik. Bunun için *“Herşey Birliğimiz, Geleceğimiz ve Zaferimiz İçin”* düşüncesiyle, bizi kendi düşünceleriyle teslim almak isteyen, kendi çizdikleri sınırlar içerisinde politika yapmaya zorlayan ve dost görünümünde bize dayatılan bütün yaklaşımları reddederek doğru bildiğimiz yolda savaşımaya devam ettik.

Düşmanların direnci kırılıp, kuşatma yarıldığında, güç toplayıp yeniden saldırmak için bir hazırlık süreci geçirmemiz gerekiyordu. Bu hazırlık sürecinin esas halkası, ileri kadroların toplanıp her yönüyle durumumuzun değerlendirilmesi, yeniden yükselişe geçişin koşullarının oluşturulması ve dost, düşmana açık bir cevap verilmesiydi. Bu cevap kongrenin toplanması ve başarıyla sonuçlandırılmasıydı.

Düşmanların direnci kırılıp, kuşatma yarıldığında, güç toplayıp yeniden saldırmak için bir hazırlık süreci geçirmemiz gerekiyordu. Bu hazırlık sürecinin esas halkası, ileri kadroların toplanıp her yönüyle durumumuzun değerlendirilmesi, yeniden yükselişe geçişin koşullarının oluşturulması ve dost, düşmana açık

bir cevap verilmesiydi. Bu cevap kongrenin toplanması ve başarıyla sonuçlandırılmasıydı.

İç ve dış düşman tarafından çok yönlü olarak saldırıya uğradığımız, yeraltı örgütlenmelerimizin büyük çoğunluğunu, silah ve cephane olanaklarımızı büyük ölçüde kaybettiğimiz, birçok önder nitelikli kadromuzu yitirdiğimiz ve dost görünen bir çok kesimin dolaylı ve dolaysız düşmanca davrandığı, önümüzü kesmeye çalıştığı bu koşullarda, kongreyi toplamayı birçok risk taşımaya rağmen başarmak zorundaydık. İçinde bulunduğumuz koşulları anlamayanlar, anlamaya çalışmayanlar, mevcut sürecin nasıl aşılabileceğini ve bu koşullarda toplanan bir kongrenin gündemini, yapılması gerekenleri de anlayamazlar. Onlar, ülke ve hareketimiz gerçeğine yabancı olan, düşmanı yenmenin ve ayağa kalkmanın önemini, yöntemini bilmeyen, devrimin coşkusunu yaşamayan, kitaplardan okudukları bir kaç soyut sözle demagoji yapmaya çalışan zavallılardır. Bunları önemseyemezdik. Beynimiz, bütün hücrelerimiz, düşman kuşatmasını yarmış ama, derin yaralar almış bir hareketi yeniden ayağa kaldırmak, daha güçlü bir savaşı ortaya çıkartmak ve bu savaşı yaymak göreviyle dolmalıydı. Bu amaca hizmet etmeyen soyut hiçbir teori, hiç bir kural, hiç bir söz fazla anlamlı değildi. İç düşmanın saldırısı ve darbeleri doğrudan emperyalizmin ve işbirlikçilerinin saldırısıdır ve bu gerçek, hiç bir sol söyleme sığınarak gizlenemez, ve bu saldırıya karşı mücadele *“sol içi şiddet”* diye nitelenemez. Böyle niteleyenler, böyle yorumlayanlar bilinçli veya bilinçsiz düşmana hizmet etmiş ve

hareketimizi, mücadelemizi zayıflatmayı hedeflemişlerdir.

Türkiye solunda devrimci, ilerici, dost görülen bir örgütün saldırıyla karşı karşıya kalması durumunda dostluk göstermek, dayanışma içerisine girmek ve güç yitirmesini engellemek düşüncesi ve geleneği yoktur. Tersine fırsatçılık genel anlayış düzeyine yükselmiş, nasıl zayıflatırım, nasıl parçalarım düşünceleri geçerli olmuş ve davranış biçimleri buna göre düzenlenmiştir. Hareketimiz saldırıya uğradığında, istisnalar hariç sol bu geleneğine uygun davranmış ve tüm gücüyle haini destekleyerek hareketimizi zayıflatmayı, parçalamayı hedeflemiştir. Sözü edilen bu kesimler, adeta burjuva insan hakları demagojileriyle bloklaşmış ve hareketimizi iç ve dış düşmanın kuşatmaya aldığı koşullarda teşhir ve tecrit ederek siyasi arenadan silmek istemiştir. Bu ortamı fırsat bilerek öylesine pervasızlaşmışlardır ki, üslupları, pratik tavırları tamamen değişmiş, ukalalık, hakaret, terbiyesizlik davranış biçimleri olmuştur. Hatta kimileri uzun yıllardır ne halk, ne de düşman tarafından ciddiye alınmamasının kompleksiyle daha bir üst perdeden saldırgan tavırlar sergilemişlerdir. Solun bir cephe biçiminde ortaya çıkan bu tavrı bir yerde iç ve dış düşmanın saldırısının ne anlama geldiğini netleştirmiş, karmaşık gibi görünen bir çok sorunu çıplak hale getirerek taraftarlarımızın netleşmesini, ve hareketi daha çok sahiplenmelerini sağlamıştır.

Düşman tarafından yönlendirilen darbelerle veya burjuva ideolojisinin çeşitli etkileriyle ortaya çıkan suni ayrılıklara teslim olan ve örgütün parçalanma-

sına izin veren bir hareket halkın iktidar savaşını sürdüremez. Devrimci savaşın gelişmesiyle birlikte çıkabilecek binbir türlü görünümdeki düşman saldırılarını etkisiz hale getiremez, birliğini ve gücünü koruyamaz. Emperyalizmin ve faşizmin olduğu bir ülkede, iktidarı almak için silahlı savaşı temel almış devrimci bir örgüt ne burjuva demokratlarının, ne de sınıfsallıktan uzak insan hakları demagojilerinin baskılarına boyun eğip devrim hedefinden vazgeçemez. Vazgeçenler, düşmanla savaşmak yerine sürekli bölünüp parçalanarak küçülmeye ve yok olmaya mahkumdurlar. Bunun için sabırla, kendini bilmezlerin, devrim gerçeği karşısında bedel ödemeyenlerin, mücadelede bir hiç olanların terbiyesizliklerine gerektiğinde kulaklarımızı tıkayarak yolumuza devam ettik.

...büyük saldırının yarattığı kayıplar yanında esas olarak, düşüncede, davranışta, yaşam biçiminde, kültürde birçok sapmanın ve yanlışlığın ortaya çıkması kaçınılmazdı. İşte Kongre bütün bunlara karşı da güçlü bir hesaplaşmanın gündeme getirildiği bir zemin olmalıydı.

Kongre, düşmana ve hareketimizi yok etmek isteyen herkese verilen güçlü bir cevap ve yeniden yükselişin önemli bir adımı olmalıydı. Kongre, düşman saldırılarına karşı kollektif kitlel güçlü bir tavrı ortaya çıkarmasına rağmen, bir çok zaafımızı, eksikliğimizi, yetmezliğimizi de bize gösterdi. Bu büyük saldırı-

rının yarattığı kayıplar yanında esas olarak, düşüncede, davranışta, yaşam biçiminde, kültürde bir çok sapmanın ve yanlışlığın ortaya çıkması kaçınılmazdı. İşte Kongre bütün bunlara karşı da güçlü bir hesaplaşmanın gündeme getirildiği bir zemin olmalıydı. Düşman saldırısı hareketimizin sahip olduğu dinamikler ve oluşturduğu geleneklerle alt edilmıştır. Ama bu süreç, aynı zamanda zaafların biriktiği ve kendini dayattığı bir süreçti. Şekilsiz genişleyen kollektivizm, yaygın tartışmalar, spekülasyon ve dedikoduların ortalığı kasıp kavurduğu, düşmanın hergün yeni bir kontra yalanını ortaya attığı koşullar, küçük-burjuvazinin güçsüzlüklerini, kararsızlıklarını da ortaya çıkarmıştı. Oysa yeneden ayağa kalkmak, savaşı yükseltmek daha çok ciddiyet, daha çok disiplin ve yaratıcılık, daha çok özveri ve örgütlülük demekti. Yöneticilerin, ileri kadroların en küçük bir bencilliği, kararsızlığı, örgüte ters düşen davranışları, kitlelere fazlasıyla yansiyacak ve daha büyük olumsuzluklara neden olacaktı. Biz, görüşlerden, afra tafralardan uzak duran, hayatın somut gerçeklerini ve kendimizi görerek kendi gerçeğimize cesaretle eğilen, sorunları çözen ve kimsenin yadsıyamayacağı bir pratiği ortaya çıkarmalıydık. Bu pratik, kendimize dönmeden, kendimize acımasızca vurmadan yaratılamazdı. Düşman içten bir darbeyi örgütleyerek veya başka bir görünümde burjuva ideolojilerini empoze ederek, çeşitli provakasyonlar düzenleyerek, çok farklı biçimlerde ortaya çıkabilir ve bizi güçsüz düşürebilirdi. Ama biz, bu gerçekleri bilerek hareket edebilmiş, düşmanın politika ve

taktiklerini boşa çıkartacak bir çalışma tarzını, pratiği hayata geçirebilmiş miydik? Düşman saldırıları karşısında ne yapmıştık? Olası saldırılara karşı ne tür önlemler almıştık? Yukarıdan aşağıya bütün kadrolarımız bu durumun muhasebesini bütün açıklığıyla yapmalıydı. Bu muhasebe yapılmazsa, bugün alt edilen düşman, yarın daha güçlü ve sinsi bir biçimde tekrar ortaya çıkar ve zarar verirdi. Hangi tarzda ortaya çıkarsa çıksın sorunun ideolojik temellerini bulmak, ortaya çıkartmak ve yok etmek kongrenin en önemli sorunuydu. *“Düşman saldırılarını etkisiz hale getirdik”* deyip sorunun üstünü örtemezdik. Sorunların üstünü örtmek, temellerine inip nedenlerini ortaya çıkartmamak, bu karşı devrimci suç potansiyelinin içimizde yaşamasına izin vermek demektir. Bu yanı sıra kongre, dogmatiklerin, lafazanların kitaplarda okuyup tekrarladıkları anlamsız laf yığınının öteye; kadro ve yöneticilerin yeniden eğitildiği, sürecin sorunlarını çözmek ve savaşı kendi özgünlüğümüzde yükseltmek için hazırlandığı bir okul olmalıydı. Pratik bazı sorunların çözümü, tüzük, program, organların oluşması gibi çok sözü edilen sorunlar, kongremizin önemli sorunları değildi. Sorun, kendimizi yeniden tanımak ve geleceğe nasıl yöneleceğimizdi. Tüzük, program ve organların oluşturulması, ancak bu gerçeği her yönüyle kavramamızla anlamlı olabilirdi.

Yeniden yükseliş, herşeyden önce darbeciliğin ideolojik, politik, kültürel etkilerini içimizden atmak demektir. Bu ise, ihtirasın, bürokratizmin, kendini korumacılığın, tayfacılığın yerle bir e-

dilmesi, özverinin, kararlılığın, politik ve askeri önderlerin ortaya çıkartılması demektir. Kimi yöneticiler, tam tersi davranışlar içinde bulunmuş, büyük oranda denetimsizliğin hüküm sürdüğü, örgüt otoritesinin zayıfladığı, kayıplarımızın büyüdüğü koşullarda örgütün ve halkın olanaklarını kendi çıkarları için kullanmış, ilişkilerde ve yönetimde bürokratizmi egemen kılmış, çarpık, adaletsiz, savaşı geliştirmeyen, insanlarımızı miskinleştiren, tayfacı ilişkiler geliştirmiş ve bu tutumlarını kongrede de sürdürerek kendilerini dayatmak istiyorlardı.

Bir savaş örgütü; tayfacılıkla, liberalizmle, bürokratik ilişkilerle şekillendiğinde veya bu zaaflara prim verildiğinde, savaşın yerini pasifizm alır ve çok savaş lafı eden ama savaş kaçınıklığının hakim olduğu bir örgüt ortaya çıkar. Bu tür örgütleri ortadan kaldırmak veya etkisiz hale getirmek için düşmanın önemli saldırılar yapmasına gerek yoktur. Örgüt, zaten savaşmamakla kendi içerisinde bürokratizmi, bencilliği ve adaletsizliği büyütürken, kitlelerden kopacak ve burjuvazi için tehlikeli olmaktan çıkacaktır.

Bir savaş örgütü; tayfacılıkla, liberalizmle, bürokratik ilişkilerle şekillendiğinde veya bu zaaflara prim verildiğinde, savaşın yerini pasifizm alır ve çok

savaş lafı eden ama savaş kaçınıklığının hakim olduğu bir örgüt ortaya çıkar. Bu tür örgütleri ortadan kaldırmak veya etkisiz hale getirmek için düşmanın önemli saldırılar yapmasına gerek yoktur. Örgüt, zaten savaşmamakla kendi içerisinde bürokratizmi, bencilliği ve adaletsizliği büyütürken, kitlelerden kopacak ve burjuvazi için tehlikeli olmaktan çıkacaktır. Kendini dayatanlarla savaşmamak, savaş örgütü gerçeğimizi yok saymak ve kendi ellerimizle örgütü düşmana teslim etmek demektir. Savaşımızın, şehitlerimizin kanı üzerinde siyaset yapmaya çalışan, halka inançsız, devrimi kendi çıkarları için kullanmayı düşünen bencil küçük-burjuvalara, farklı koşullarda resmen ajanlaşacak hainlere teslim olamazdık. Bunun için Kongre; herşeyden önce güçlü bir hesaplasmayı yaşamadan, bunu sonuçlandırmadan hiç bir ileri adım atamazdı. Hesaplaşmak, sorgulamak, düşmanla süren ideolojik bir savaştır. Düşmanla olan bu ideolojik savaş, kadroların yeniden eğitilmesidir. Düşman saldırılarına karşı nasıl koyacağımız, onu nasıl ortaya çıkaracağımız ve nasıl etkisiz hale getireceğimizin yol ve yöntemlerinin bulunması demektir. Kendini dayatıp esasta savaşmak istemeyenlerin, örgütü kendi çıkarları için kullanıp halk kitlelerini aldatmak isteyenlerin örgüt çizgisini değiştirmek isteyenlerin gerçek yüzlerini ortaya çıkartmak için uzun ve sabırlı bir mücadeleye vermeliydik. Küçük-burjuvalar, hareket ve halk sayesinde elde ettikleri kof karizmalarını dayatarak ve düşmanın saldırıp yaralar almamıza yolaçtığı koşullarda, güç kaybına

uğradığımızı, zayıf olduğumuzu, böylece kendi dayatmalarını daha kolay kabul edebileceğimizi düşünürler. Tam da bu noktada, zayıf yanlarımızı görmek ve bu zayıflığı güce dönüştürmek için daha güçlü ve kararlı bir ideolojik mücadele vermek, sosyalizm kılıfı altına gizlenmiş düşman ideolojisini açığa çıkartmalıydık. Bu ideolojilerin beslendikleri zemini bulmak, dahası, bunu kadrolarımızın eğitimi için değerlendirmek gerekiyordu. Tek tek zaafların, tek tek insanlarda çözülmesi sorunu halletmiyordu. Zaaflar ve dayatmalar karşısında güçlü bir set oluşturmak ancak, kadroların eğitilerek güçlü bir karşı koyuşun ve pratiğin örgütlenmesiyle mümkündür.

Sorgulama, hesaplaşma; pratiğimizin, tek tek bölge ve alanların örgütlenmesinin, buradaki savaşın gelişmesinin ve çeşitli tutumların masaya yatırılıp neyi nasıl yaptığımızın veya yapamadığımızın sorgulanmasıdır. Savaştan, örgütlenmeden, kitle faaliyetinden soyutlanmış bir muhasebe, pratiğe yol göstermeyen, yeni oluşumları ele alıp somutlamayan genel geçer eleştirilerden ve papazın günah çıkartmasına dönen öz eleştirilerden öteye gidemez. Neyi nasıl yaptın, yanı sıra zaaflara yolaçan objektif ve subjektif etkenler nelerdir? Bütün bunlara yön veren yönetici, hangi adımı nasıl attı, nasıl karar verdi, nasıl yönetti, nasıl eğitti, nasıl yaşadı vb. onlarca sorunun cevabı pratik sorgulanarak alındı. Pratik değil, bilinmeyenler, bilinçli bir şekilde gizlenen her şey açığa çıkartıldı. Ve kendini dayatanların, bilinçli bir şekilde burjuva özelemlerle dolu yaşamlarını nasıl idame ettirdikleri, hareketin ola-

naklarını nasıl kullandıkları sergilendi. Bu durum, ortaya çıkartılmadan geleceğin örgütlenmesi gerçekleşemezdi. Geçmiş ve gelecek birbirinden ayrı ele alınamaz ve "geçmiş bırakalım, geleceğe bakalım" sözleri bu yanıyla bir anlam ifade etmez. Geçmiş tartışırken, sorgularken, geleceğin nasıl olması gerektiğini ortaya çıkardık. Yöneticilik, kurmaylık, gerilla savaşı, kitle faaliyeti, örgütlenme biçimleri, bir yöneticinin sahip olması gereken özellikler vb. hemen her şey yeni baştan şekillendi. Küçük-burjuva kişilikle devrimci kişilik yer değiştirdi. Kongrenin en önemli kesiti bu kişiliklerin yeniden yoğrulması ve savaşımızı tasfiye etmek isteyenlerin etkisiz hale getirilip safdışı bırakılmasıdır.

Örgüt çıkarları devrimin çıkarlarıdır. Örgüt çıkarlarını, burjuva ideolojisine ve dayatmalara teslim olarak koruyamayanlar, devrimin çıkarlarını burjuvaziye satmış olurlar. Hiç bir demokrasi, hiç bir insan hakları anlayışı devrimin çıkarlarının önüne geçemez.

Örgütümüzü ve savaşı tasfiye etmek isteyenler, çeşitli zamanlarda ve çok değişik biçimlerde özellikle de örgütün sancılı süreçler yaşadığı koşullarda konferans, kongre gibi örgütün en üst kurumlarına kadar sızabilir ve burada örgütledikleri sabotör faaliyetleriyle, burjuva propagandalarıyla güç oluşturmaya çalışırlar. Bunların panzehiri açık, doğrudan bir ideolojik mücadele ve pratiklerinin sor-

gulanmasıdır. Bu yapılmazsa, burjuvazinin, örgütün zayıf durumlarını gözleyerek harekete geçmesi, ele geçirmesi, bunu başaramadığında parçalaması zor değildir. Örgüt çıkarları devrimin çıkarlarıdır. Örgüt çıkarlarını, burjuva ideolojisine ve dayatmalara teslim olarak koruyamayanlar, devrimin çıkarlarını burjuvaziye satmış olurlar. Hiç bir demokrasi, hiç bir insan hakları anlayışı devrimin çıkarlarının önüne geçemez.

Düşmanın saldırılarının ideolojik ve pratik etkileri, geçmişten çıkarılan derslerin ışığında büyük ölçüde ortadan kaldırılarak çalışma tarzında, örgütlenmede, silahlı faaliyette yeni adımlar atıldı. Bütün açmazlarımıza rağmen, ideolojik birikim, geniş kadro ve kitle potansiyelimiz, yeni oluşumların, ileri adımların garantisiydi. Bir çok kadromuzu yitirmiştik. Ama, sürecin ihtiyaçlarına göre yeniden eğitilen yeni bir yönetici kuşak yaratılmıştı ve bu yöneticiler yeni sürecin önderliğini yapacaklardı. Kuşkusuz bu, bütün olumsuzlukların bir anda ortadan kalkacağı, hiç bir sorunun yaşanmayacağı anlamına gelemezdi. İdeolojik berraklığa, neyin nasıl yapılacağının netliğine, kadroların kararlılıklarına karşın, düşmanı ve savaşı iyi tanımak, bu konuda deneyimli olmak önemli bir avantajdı. Bir çok kadromuz bu deneyimi yeterince yaşamadığından bunun olumsuz etkilerinin pratikte ortaya çıkması büyük olasılıktı. Bütün bunlara rağmen, sorunlar ve savaşı yükseltmek ancak, daha ileri bir örgütlülük ve değişik biçimlerde sürecek ve gelişecek bir savaşla mümkündü. Kayıpları, çıkabilecek olumsuzlukları baştan göze

almak, çıktıkları koşullarda önünü kesmekten başka bir yol yoktu. Genç kadroların eğitilmesi, örgütlenmenin ve savaşın yaygınlaştırılması birlikte sürmek zorundaydı. Faşizm, gelinen aşamada hareketimizi operasyonlarla, katliamlarla artık yok edemezdi. Genç ve yaygın potansiyelimiz yeniden örgütlenmenin ve kayıpları telafi etmenin güvencesiydi.

Kongre sonrası yeni örgütlenmelerin ve savaş yükseltmenin hazırlıklarının yapıldığı koşullarda, ihanetler ve düşman operasyonları devam etti. Bir çok yönetici ve kadromuzu kaybettik. Fransız emperyalizminin tutuklamaya başvurusuyla, savaş yükseltme hazırlıklarımız geriledi. Siyasi arenaya partili çıkışımız ve bu çıkışımıza uygun savaşımızda gecikmeler ve önemli eksiklikler ortaya çıktı. Bir çok yönetici kadromuzun, şehit veya tutsak düşüp mücadele dışında kalması, bir çok olanağımızı yitirmemiz sorunlarımızı daha da boyutlandırdı. Ama, herşeye rağmen, Parti-Cephe olgusu şekillenmişti ve ayakta idi. Yitirilen kadroların yerlerini doldurmak ve emperyalizme cevap vererek hareketimizi yok etme planlarını bozmak ve bu mevziden kitlelere seslenmek acil görevdi. Tutuklamalar, şehitler, hainler ve operasyonlarda silah, cephan ve bir çok olanağımızı yitirmemize rağmen, somut koşullara göre biçimlenecek tarzda emperyalizme ve işbirlikçi iktidara Parti-Cephe'nin varlığını göstererek hiç bir operasyonla artık bizi yok edemeyeceklerini göstermeliydik. Planlandığı gibi olmasa da, bir çok eksiği ve yetmezliği taşısa da emperyalizme ve faşizme Parti-Cepheyle

cevap verilmiş ve Parti-Cephe düşmanın umduğunun tersine bütün güç kaybına rağmen, bu süreçten Türkiye ve dünya halklarına kendini daha çok tanıtarak ve yok edilemeyeceğini göstererek güçlü çıkmıştır.

Süregelen darbeler, örgütlenmede, kadroların eğitiminde ve savaş yükseltmede hızlı olmayı engellemiş, kongrenin aldığı bir çok kararın uygulanmasını geciktirmiştir.

Planlandığı gibi olmasa da, bir çok eksiği ve yetmezliği taşısa da emperyalizme ve faşizme Parti-Cepheyle cevap verilmiş ve Parti-Cephe, düşmanın umduğunun tersine bütün güç kaybına rağmen, bu süreçten Türkiye ve dünya halklarına kendini daha çok tanıtarak ve yok edilemeyeceğini göstererek güçlü çıkmıştır.

Düşman Parti-Cephe'nin açılanmasıyla tam bir şok yaşamış ve tüm gücüyle hemen tüm demokratik mevzilerimize, sempatizanlarımıza, tutuklama, katletme ve yıldırma operasyonlarıyla, ideolojik, psikolojik propagandayla saldırmış ve bu saldırıda emperyalizmin de desteğini alarak yok etmek istemiştir. Bu saldırı, darbe ihanetinden sonraki en kapsamlı ve en büyük saldırıdır. Darbeyle yok edemedikleri hareketimizi, Parti-Cephe ile siyasi arenada yaşatmamak için, faşist iktidarla emperyalizmin birlikte yaptığı büyük bir saldırıdır. Bu saldırıdan zayıflamadan, bütün kayıplara rağmen güçlü çıkmak ancak savaşarak

mümkündü. Emperyalizme ve faşizme karşı savaşımız sürerken solun, tehdit, teşhir ve tecrit faaliyetleri hızından hiçbir şey kaybetmeden devam ediyordu. (*)

Faşizmin bizi yok etmeyi hedefleyen bu saldırıları karşısında geri çekilmedik, paniklemedik. Parti-Cephe'nin inşası, varlığını sürdürmesi, kayıpların yerinin süratle doldurulması, örgütlenmenin ve silahlı savaşın yükselmesiyle mümkündü. Bunda ısrar etmek ve oligarşiyle savaş sürdürmek kaçınılmaz görevdi. Bu kapsamlı saldırıya karşı koyuşumuz bir yerde varlık yokluk mücadelemizdi. Düşman, vurduğu darbelerle artık "işiniz bitti" diyordu. Tersini göstermeliydik. Düşman bu saldırılarla ve hainler aracılığıyla örgütlenmede ve taktikte bir çok sırrımızı öğrenmişti. Bu olumsuzluğu ortadan kaldırabilmek, düşmanın saldırılarının önünü kesebilmek için yeni önlemler alındı, farklı taktikler geliştirildi. Hayatın her alanını parti ve halk okulları şeklinde değerlendirerek örgütlenmeden iletişime, silahlı eylemden kitle faaliyetine kadar, hemen bir çok şey, yeniden şekillendi ve bütün darbelere ve kayıplara rağmen, mücadelenin gelişmesi sağlandı. Devrimci hareket, bir kez daha kendisini dogmatizmin, soyutçuluğun dışında tutarak, yaratıcı bir şekilde önüne çıkan sorunları farklı biçimlerde çözebilme yeteneğini gösterdi. Genç kadrolara güven politikasıyla ve doğru bir eğitimle, kadroların "olmaz" denilen çok şeyi başarabildiği, inisiyatifli olduğu ve örgütü sahiplendiği görüldü.

Fransız emperyalizminin tutuklamasına karşı yürütülen Özgürlük Kampanyasıyla, halk

kitlelerine ilan edilen Parti-Cephe, Fransız emperyalizmine ve işbirlikçi iktidara karşı kazanılan zaferle daha da yükseldi ve gelişti. Oligarşinin ve emperyalizmin Parti-Cepheyi yoketme umutları umutsuzluğa dönüştü. Parti-Cephe düşmanın ve sözde dostlarımızın bütün karşı çabalarına rağmen, halk kitleleri içerisinde saygın bir yere kavuşmuş ve büyük bir potansiyel yaratmıştı. Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı kazanılan zafer ve darbelerin boşa çıkartılması, genç potansiyelimizde büyük bir bağlılık, coşku ve kararlılık yaratmıştı.

Faşizmin katliamları karşısında tereddütsüz, ölen ama teslim olmayan savaşılarımızın inançlı ve Parti-Cepheye bağlı tavırları taraftarlarımızı ve halkımızı etkileyerek örgütün etrafında büyük sempati seli yaratmıştı.

İşte Türkiye'yi sarsan Gazi Ayaklanması, Okmeydanı ve Nurtepe direnişleri Parti-Cephenin bu gelişiminin ortaya çıkardığı bir sonuçtur. Bu sonuç, direnişin, savaşın, küçük savaşçı birliklerin görevi olmaktan çıktığı, kitleselleştiği bir aşamadır. Her ne kadar bu durumu hemen bir çok grup kendisine bağlamaktaysa da, gerçeğin ne olup olmadığını halkımız iyi bilmektedir. Gazi ayaklanmasında Partimiz, kitlelerin pasif bir protestoyla yetinmeyip doğrudan karakolu hedeflemesi, sokağa çıkma yasaklarını dinlememesi ve şehitlerine rağmen halkın hemen tüm kesimlerini içine alarak devlete karşı direniş sürdürülmesini değerlendirerek, bunun yerel bir ayaklanma olduğu ve bu ayaklanmanın yaygınlaştırılması gerektiği tesbitini yaptı. Doğrudu. Gazi ayaklanmasının gelişti-

rilmesi, yaygınlaştırılması tespiti, bu gelişim zorunlu olarak "yok ettik" dedikleri Parti-Cephe'yi yeniden gündemlerine almalarına ve kontra faaliyetlerini başlatmalarına neden oldu. Parti-Cephe bu ayaklanmanın yaygınlaştırılması için çaba harcarken solun bir çok reformist ve oportünist kesimi adeta devrimin ayak seslerini duymuşcasına devletin yanında yer alarak devletle birlikte halkın geri çekilmesini sağlamak için ağız birliği ettiler. Gazi'de, Parti-Cephe savaşıları yeni bir süreci, bu sürecin çatışma taktiklerini, barikat savaşlarını, kitleleri bu doğrultuda yürütmenin yöntemlerini öğrenmiştir. Kitle kitle deyip silahlı eylemleri "kör terör" olarak değerlendirenler, kitlelerin çatıştığı Gazi'de de yoktular. Kitle kuyrukçuları, devrimin nutuk atarak yapılacağını sananlar bir kez daha yanılmışlardı. Silahlı savaş kitleselleşmiş ve ülkede ilk defa yerel bir ayaklanmaya dönüşmüştü. Bundan böyle bütün tahliller Gazi'den önce ve sonra diye başlayacak ve Gazi'nin önemi değinmeden geçemeyecekti.

Parti-Cephe bu ayaklanmanın yaygınlaştırılması için çaba harcarken solun bir çok reformist ve oportünist kesimi adeta devrimin ayak seslerini duymuşcasına devletin yanında yer alarak devletle birlikte halkın geri çekilmesini sağlamak için ağız birliği ettiler. Gazi'de, Parti-Cephe savaşıları yeni bir süreci, bu sürecin çatışma taktiklerini, barikat savaşlarını, kitleleri bu doğrultuda yürütmenin yöntemlerini öğrenmiştir.

Bir çok sol grubun haftalar, aylar sonra bile Gazi'nin ne olup olmadığını anlayamadığı koşullarda, Partimiz Gazi olayını daha ilk günden değerlendirmiş ve bunun bir ayaklanma olduğu tesbitine vararak buna uygun politikalar izlemiştir.

Savaşlarımızın Gazi ayaklanmasını yönetip, barikatlarda ustalaşıp savaşı yaygınlaştırma çabalarına rağmen, bunu her türlü mücadele biçimiyle yapabildiğimizi söyleyemeyiz. Yediğimiz ağır darbeler, bir çok silahlı birliğimizin olanaklarının ve örgütlenmelerin tahrip edilmesi bu durumu engellemiştir. Buna karşın, bütün örgütlenmelerimiz bu bilinçle eğitilmiş ve seferber edilmiştir. Nurtepe, Okmeydanı ve Armutlu direnişleri bu bilincin sonucu oluşmuştur.

Gazi ayaklanmasıyla oldukça teşhir olan ve katliamcı, terörist yüzü ortaya çıkan devlet, kitlelerin öfkesinin yaygınlaşarak tüm İstanbul'u ve giderek de ülkeyi sarması korkusuyla savunma durumuna geçerken biz, her yönden düşmana askeri ve siyasi olarak darbeler vurup, bu ayaklanmayı geliştirebilmeliydik. İçinde bulunduğumuz subjektif durum bunu engelledi. Solun büyük kesimi ise, ne olup bittiğini dahi tam anlayamamış ve savaş gerçeğinden uzak tavırlar içerisindeydi. Nitekim bu tutumlarını Okmeydanı ve Armutlu direnişlerinde göstererek savaş hattından uzak durmayı, düşmanın öfkesini üzerlerine çekmemeyi tercih ettiler.

Düşmanın fırsat kollayacağı, kendileri için korkutucu olan Gazi ruhunu öldürerek, yeni Gazilerin ortaya çıkmasını engellemek ve potansiyeli dağıtmak is-

teyeceği açıktı. Gazi ayaklanması kararlılığıyla, savaş biçimiyle, ülkedeki bütün emekçi, demokrat, sol kesimlerde savaşma ruhunu canlandırmış ve daha büyük ayaklanmaların potansiyelini oluşturmuştu. Düşman, bu potansiyeli çeşitli saldırılarla yok etmeye çalışırken, biz geliştirmeyi ve ayakta tutmayı hedeflemeliydik. Potansiyel örgütsüzse uzun sürede yapılacak baskılarla yıpratılarak, geri çekilmeye mahkumdur. Bunun önüne geçmek ise, potansiyeli örgütlemek, halk kitlelerini kitlesel örgütlenmelerle hareket ettirmek ve daha büyük mücadeleler için eğitmekle mümkündür. İşte, Halk Komiteleri, Mücadele ve Savunma Komiteleri, Halk Meclisleri bu süreçte düşman baskılarını göğüslemenin, etkisiz hale getirmenin ve savaş kitlesel olarak yükseltmenin araçlarıydılar. Bu örgütlenmeler aynı zamanda hemen bütün alanlarda devrimci ve ilericilerin birlikteliğini sağlayan örgütlenme biçimleri olarak sözde hemen hiç kimsenin reddetmediği araçlar oldular, ama, sıra bunların pratiğe geçirilmesine gelince; solun rekabetçilik, parsacılık, “küçük olsun benim olsun” anlayışı, yine kendini gösterdi. Bu örgütlenmelerin oluşturulması ve yaşaması için ciddi adımlar atılamadı. Düşman ise, bu fırsatı iyi değerlendirerek, devrimci potansiyelin geliştiği bu alanlarda, saldırılarını süreklileştirerek, potansiyeli küçümsemeyecek oranda geriletebildi.

Proletarya ve halk edebiyatı yapanlar, darbelerle artık bir daha ayağa kalkamayacağımızı düşünenler ve sürekli olarak saflarına, kitlelere bu spekülasyonları pompalayanlar, 1 Mayıs 1995’te hayal dünyalarından uyandılar.

Gazi’deki savaşımızı ve önder rolümüzü gizlemeye çalışan, darbeden sonra ise, bizi çok alt düzeyde taklit ederek öncü olacağını sananların tüm spekülasyonları ters tepmişti, tüm yalanları yerle bir eden DHKP-C gerçeği, 15 bine varan coşkulu kitleleriyle, cüretiyle halkımızın önünde sınavdaydı. Herkes sınavdaydı. İhanetlere, darbelere, tüm yok etme çabalarına karşı direnmiş, savaşmış, yeniden örgütlenmiş DHKP-C, herkesin gözü önünde, birçoklarının imrenerek baktığı bir güçtü.

Proletarya ve halk edebiyatı yapanlar, darbelerle artık bir daha ayağa kalkamayacağımızı düşünenler ve sürekli olarak saflarına, kitlelere bu spekülasyonları pompalayanlar, 1 Mayıs 1995’te hayal dünyalarından uyandılar. ... DHKP-C gerçeği, 15 bine varan coşkulu kitleleriyle, cüretiyle halkımızın önünde sınavdaydı. Herkes sınavdaydı. İhanetlere, darbelere, tüm yok etme çabalarına karşı direnmiş, savaşmış, yeniden örgütlenmiş DHKP-C, herkesin gözü önünde, birçoklarının imrenerek baktığı bir güçtü.

Boş sözler, kibirli tavırlar gitmiş, kimin ne olduğu ortaya çıkmıştı. Saldırılara, darbelere, ihanetlere karşı savaşılmış, olumsuzluk olumluluğa dönüştürülerek, Gazi Barikatlarından 1 Mayıs’a gelinerek halka umut verilmişti. Artık, herkes biraz daha alçak perdeden konuşmayı öğrenecek, biraz daha az kendilerini öveceklerdi. 1 Mayıs 1995 denilince, tartışmasız DHKP-C’nin kitleselliği ve kararlılığı hatırlanacak ve bu unutulmaz

coşku ve kararlılık, sonradan kimilerince biçimsel olarak taklit edilerek örnek alınacaktı. Ama, sorunun biçimde değil, özde olduğunu öğrenemeyeceklerdi. DHKP-C’nin yiğit savaşçıları, 1 Mayıs’a Gazi’nin ruhunu taşımış ve yürüyüş adımlarını daha da hızlandırıyorlardı.

Savaşçılarımızın, kadrolarımızın, kitlelerin ayaklanmasına ve direnişine önderlik etmede gösterdikleri yaratıcılığı ve yeteneği kitle örgütlenmelerinin yaratılmasında yeterince gösterebildiklerini söylemek zordur. Solun rekabetçiliği, bir kesiminin kitleleri devletle çatıştırmak adına yaydığı reformist hayaller, burjuva partilerinin peşlerine takma, bir kısmının kendileri yoksa yapılan her şeyi bozma, sabote etme anlayışları, kimilerinin esas görevlerinin bize karşı olmak olduğu, genç kadrolarımızca yeterince kavranamadı. Asıl görevin sabırla kitlelere gitmek, hemen her konuda kitlelerdeki yanlış düşünceleri düzeltmek, eğitmek ve neden örgütlenmek gerektiğini anlatmak ve bu çalışma içerisinde birlik diye bir niyetleri olmayanların gerçek yüzlerini ortaya çıkarıp kitlelere gösterebilmeyi gerektiği gibi yapamadılar. Bütün bunlar kitlelerin kendi öz örgütlerinin, savunma ve karar mekanizmalarının ortaya çıkmasını büyük ölçüde engelledi. Saldırıları karşılarında ayaklanmanın ruhuna uygun kitlesel karşı koyuşlar ortaya çıkartılamadı. Bu durum, devrimci şiddet eylemleriyle belirli oranda ortadan kaldırılabilirdi. Ama bu da yeterince yapılamayınca ayaklanmanın ve direnişin yayılması, şimdilik gerilemiş görünüyor.

Bu süreç, genç kadrolarımızın, büyük ölçekler halinde kitleleri örgütleyebildikleri, yönettikleri, savaştırdıkları ve solla, tüm ilerici, anti-faşist, anti-empyralistlerle birlikte birşeyler yapılabileceğini öğrendiği, öğrettiği bir süreç olacaktır. Solun gizli veya açık rekabetçiliği, subjektivizmi kısa sürede yok olmayacaktır.

Kitlelere gitme, kitleleri örgütleme ve savaşı yükseltme temel hedefi kaçırılmadan, hemen her alanda solla birliğin koşullarını zorlamalıyız. Silahlı, silahsız, demokratik, sendikal hemen her alanda birliklerin önünü açarak, işin lafazanlığı değil, yapılabilir, kabul edilebilir, somut ve gerekli olanı zorlayarak, gerçekten birlikten yana olanlarla olmayanları ayırıştırabilmeliyiz.

Silahlı birliklerin yeniden örgütlenmesi, silahlandırılması ve harekete geçirilmesi sürekli gündemimizde oldu. Savaşçı adaylarının eğitimsizliği, silah ve cephanе sorunları yakıcı sorunlarımızdandı. Bütün bu açmazları hayatın içerisinde aşmak görevini başarabilmeliydik. Türkiye’de halkın silahlı şiddeti her zaman-kinde daha çok meşrulaşmış, halkın adalet arayışı her zaman-kinde çok daha fazlaydı. Devrimci şiddeti bu meşru zeminde kullanamayan devrimci bir hareketin, halk kitlelerinin potansiyelini canlı tutması ve onları savaşa katması, iktidara karşı bir güç olduğunu kanıtlaması mümkün değildir. Hareketin, yoktan var eden, olumsuzlukları olumluluğa dönüştürebilme geleneği ve savaşçıların kararlılığıyla bu sorunu aşmalıydık. Hiç bir komplekse kapılmadan, silahların gücüne tapmadan halk gerçeğimize dayanarak, savaşçılarımızı-

za güvenerek bu sorunu aşmalıydık. Derme çatma silahlarla, gerektiğinde bir kaç saat önceden düşmandan alınan silahlarla düşmana darbeler vurulabileceğini göstermeliydik.

Bugün artık ülkemizde faşizmin katliam ve terörüne karşı misilleme yapabilecek, faşizmin suçlarını cezasız bırakmayacak bir Parti-Cephe olgusu kamuoyunun belleklerine kazınmıştır. Bu süreç, savaşçı ve kadrolarımızın hayatın her alanında nefes nefese koştukları ve hızla değişen ülke gündemine uyum sağlamaya, her türlü mücadele biçimiyle kitlelere öncülük yapmaya başladıkları, deneyim kazandıkları bir süreç olmuştur.

Haftalarca gündemden inmeyen, düşmanı büyük bir korkuya sürükleyen ve bir çok kesimin hala anlayamadığı, kamuoyuna SİBEL OLAYI olarak yerleşen, Sibel Yalçın’ın komutanlığını yaptığı silahlı birliğin polisleri cezalandırması ve ardından çıkan çatışmada Sibel’in şehit olması, cenazesinin büyük bir kitlesellikle kaldırılması, Gazi ayaklanması ardısıra halkın adaletsizlik karşısında adaleti, devrimci şiddette ve devrimde aramasının sonucudur. Sibel, bir düşüncenin, geleneğin, ahlakın tablosunu çizmiştir. Yüzlerce sayfalık kararlılık, adalet, cüret, cesaret, bağlılık üzerine edilen sözleri dakikalara sığdırmış ve halk kitlelerine Parti-Cephe’nin düşüncelerini taşımıştır. Denile-

bilir ki, ilk kez sol demokrat kamuoyu ve halk bu denli büyük ölçüde, devletin ve onun uzantısı reformistlerin terör edebiyatına rağmen polisleri cezalandıran Sibel’i kitlesele olarak sahiplenmiştir. Bu sahiplenme Sibel’in kişiliğine değil, Parti-Cephe’ye, Parti-Cephe’nin tarzına, adalet anlayışınadır.

Bu süreçte Gazi olayları sonrasında başaramadığımızı bir ölçüde başardık ve kayıpların, katliamların hesabını silahlı olarak sormaya başladık. Büyük olanaksızlıklar içerisinde şehirlerde Silahlı Propaganda Birlikleri’nin oluşturulması ve eylemlerini sürdürmesi sağlanarak düşman hedeflerine onlarca saldırı yapıldı. Hiç bir katliamın, kayıbin cezasız bırakılmayacağı halka gösterildi. Demokratik, siyasi, kitlesele eylemlerle, silahlı eylemler birlikte yürüdü ve bu silahlı eylemler kayıplar, infazlar konusunda faşizmin teşhirinde önemli bir görevi yerine getirdi. Her geçen gün biraz daha teşhir olan ve yaptıklarını savunamaz durumda kalan oligarşi, terör politikasını sürdürdükçe bedelini de ödemek zorunda kaldı. Halkın, demokratların hemen hiçbir kesimi faşizme karşı devrimci adaleti içeren silahlı eylemlerimiz karşısında bu eylemlerin meşru olmadığını, halka zarar verdiğini yüksek sesle söyleyecek bir karşı tavra girmedir. Ancak, parlamenterizme savrulan, düzene kendilerini kanıtlamak durumunda olan bazı grup ve kişiler karşı bir tavır içerisine girmiş ama, bunlar da bu düşüncelerini cesaretle söyleyememişlerdir. Bugün artık ülkemizde faşizmin katliam ve terörüne karşı misilleme yapabilecek, faşizmin suçlarını cezasız bırakmayacak bir

Parti-Cephe olgusu kamuoyunun belleklerine kazınmıştır. Bu süreç, savaşçı ve kadrolarımızın hayatın her alanında nefes nefese koştukları ve hızla değişen ülke gündemine uyum sağlamaya, her türlü mücadele biçimiyle kitlelere öncülük yapmaya başladıkları, deneyim kazandıkları bir süreç olmuştur.

Partimiz, hiçbir zaman söylediklerini yapmayan, en azından yapmak için büyük çaba sarfetmeyen bir tavır içerisinde olmadı. Kimilerinin bolca yaptığı gibi sıradan demokratik bir derneğin faaliyetlerini Parti faaliyetleri diye halka yansıtıp çalışma raporlarının merkezine oturtmadı. Gazete ilanları veya açıklamalarla yasak savarak, halk kitlelerine duyarlı olun deyip akıl satma yolunu hiç seçmedi. Halkı, başka grupları, mücadeleye çağırdığımızda, ateşin ortasında olmayı bir ahlak sorunu olarak bildik. Bugün şehir birliklerimiz, bütün eksikliklerine ve olumsuzluklarına ve operasyonlara rağmen, sürekli bir gelişme içerisinde olup, sürece özgün taktiklerle savaşmayı ve kitleler içerisinde yaşamayı öğrenmektedir. Kitle faaliyetiyle silahlı hareketin birlikte yükselmesi ve yaygınlaşması hedefimiz olmalıdır.

Şehir Silahlı Propaganda Birliklerimiz, uzun yıllardan sonra ilk defa kalabalık savaşçılarla mahalle baskınları gerçekleştirerek, aynı anda birkaç düşman hedefine vurma ve kayıpsız geri çekilmeyi gerçekleştirerek daha güçlü eylemliliklerin gerçekleştirilmesinin adımlarını atmıştır.

Kır gerillasında Kongre kararlarının ruhuna uygun bir atılım henüz tam anlamıyla ger-

çekleşmemiştir. Kazım haininin çıkmasıyla birlikte bu bölgede gerilla hareketimiz eskiye kıyasla gerilerken başka bir bölgede ileri bir gelişme sağlanmış ama bu gelişme de henüz yeterli düzeyde değildir. Kır gerillasında en önemli sorunumuz silah, cephane ve lojistik olmuştur. Bu açmazımız hala da devam etmektedir.

Gerilla hareketinin şehirde ve kırdaki nasıl gelişeceği, kitle örgütlenmelerinin her alanda nasıl şekilleneceği, ülkenin ve halkın içerisinde bulunduğu güncel görevler bütün ayrıntılarıyla netleşmiştir. Kararları hayata geçirmenin koşulları ve kadrolar vardır. Ama kadroların deneyimsizlikleri, birçok konuda eğitim yetersizlikleri önemli sorunlar yaratmakta olup hızımızı kesmektedir. Bu durum dikkate alınarak, hayatın her alanında kitlelerin olduğu her yerde Parti ve Halk Okulları'nın hayata geçirilmesinde gerekli özen ve ısrar yeterince gösterilememektedir.

**Saldırı doğal olarak saflaşmayı da beraberinde getirmektedir. Bu saflaşmada görevlerimizi yerine getiremez, devlet tarafından gadre uğrayan kesimleri örgütleyebilecek uygun düzenlemeler, ilişkiler ve yaklaşımlar geliştiremezsek objektif olarak saflaşan bu potansiyel yanlış yönlere akmaya ve çarçur olmaya gebe-
dir.**

Cephe politikaları yeterince kavranamadığından faşizme karşı savaşmak isteyen örgüt ve kişilerin savaştırılması ve birlikte hareketinin sağlanmasında da ısrar yerine kolaycılık ve kısa sürede sonuç alma, sonuç alama-

yınca bıkkınlık gibi davranışlar kendini göstermektedir. Faşizme karşıym diyen herkesi uygun örgütlülükler veya ilişkiler içerisinde değerlendirebilmek, savaştırmak ve bu insanların içerisinden Parti-Cephe savaşçıları çıkartabilmek anlayışını benimsemeliyiz. Tüm kitlelerden, bütün anti-faşist ve anti-emperyalistlerden özverili, kararlı Parti-Cephe kadro ve savaşçılarının tavrını bekleyemeyiz.

Devletin saldırıları kitleleri hedeflemiş ve her geçen gün daha büyük kitleleri içerisine alarak artmaktadır. Bu saldırı doğal olarak saflaşmayı da beraberinde getirmektedir. Bu saflaşmada görevlerimizi yerine getiremez, devlet tarafından gadre uğrayan kesimleri örgütleyebilecek uygun düzenlemeler, ilişkiler ve yaklaşımlar geliştiremezsek objektif olarak saflaşan bu potansiyel yanlış yönlere akmaya ve çarçur olmaya gebe-
dir. Keza, birçok sol kesimin rekabetçi subjektif konumlarına rağmen, sabırla her alanda ve giderek merkezi düzeyde birlik için çalışmak anlayışımızı sürdürmeliyiz. Birlik için çok laf edip de hiçbir ortak örgütlenme ve eylemliliğe yanaşmayanlar, gelip de kısa sürede geri gidenler hep olacaktır. Biz ısrarlı tutumumuzu koruyarak birliği elde edilemeyen bir düş olmaktan çıkarıp elle tutular somut projelerimizle, hiç kimsenin bundan kaçamayacağı, kaçanın teşhir olacağı zeminde çabalarımızı sürdürmeliyiz. Bu durum, kendi çalışmalarımızın ertelenmesine veya yapılması gerekenlerin yapılmamasına neden olamaz. Sorunun odak noktasında kendi çalışmalarımız vardır, bu kararlı bir şekilde sürmedikçe ve savaş kitlesel ve silahlı bo-

yutuyla geliştirilmedikçe, hiçbir birlik gelişemez ve sonuç alamaz. Birlik ve savaşın yükseltilmesi, karşı karşıya getirilmeden aynı sürecin çözülmesi gereken sorunları olarak kavranmalıdır.

Solun rekabetçi, birliği dinamitleyici tutumlarından uzak durmalıyız. Bu süreçte ve geçmişte çok zorunlu olmadıkça, hakaret ve terbiyesizlik boyutlarına kadar varan saldırılara, düzensiz polemiklere cevap vermedik. Bu tutumumuzu sürdürmeye devam edeceğiz. Çok söz az iş yerine, daha çok kitle, daha çok silahlı eylemi temel almalıyız. Biz kitleleri örgütlediğimizde, düşmana karşı savaştığımızda, konuştuklarında mangalda kül bırakmayanları halk kitleleri görece ve herkesi olduğu yere yerleştirecektir. Ülkemizde artık boş ve cilalı sözlerle kitleleri aldatmanın, insan örgütlemenin miadı dolmuştur. Biz halk kitlelerine Parti-Cephe'nin özverisini, kararlılığını, gelişmeler karşısında doğru tesbitler yaptığını ve bunların gereklerini pratikte yerine getirdiğini, olgunluğumuzu gösterebilmeliyiz. Ancak emek harcamadan, insanlara gereken değeri vermeden, devrimciliğin ciddiyeti ve sorumluluğu kavranmadan hiçbir görev olumlu olarak sonuçlandırılmaz. Silahlı eylemde, düşman karşısında çok kararlı olmakla kitleler örgütlenemezler. Bu tutum devrimciler için vazgeçilmez bir değerdir, ama kitlelere emek verilmezse, kitlelerin nabızı elde tutulmazsa ve herkesin büyük küçük yapabileceği şeyler olduğuna inanılarak hareket edilmezse, kitleler tüm özverilerimize rağmen bize gelmeyecek ve savaşmayacaklardır. Bizim özverilerimiz, akan kanımız üzerinde, bedel öde-

mekten kaçan, düzen içinde yaşamayı seçen birçok akım, kitlelerin çelişkilerini değerlendirecek ve yanlış kanallara akıtacaktır. Bugün, Parti-Cephe savaşçılarının silahlı eylemde, kitle direnişlerinde, kuşatıldıkları koşullarda, tutsaklık koşullarında, yalnız ülkemizde değil, evrensel boyutta direniş destanları yaratıkları bilinmektedir. Ama bu yetmez. Halk kitlelerini savaştırabilmek için kitle örgütlenmelerini yaratmak, kitlelerin hak ve özgürlük taleplerini, her türlü çelişkisini bir sanatçı ustalığıyla örgütlemek zorundayız. Bugün, sendikalarda, birçok meslek örgütünde, demokratik derneklerde devlet yanlısı güçler veya iktidar sorunu olmayan reformist güçler vardır. Bu güçlerin bu mevzileri hala nasıl ellerinde tutabildikleri ve bizim bu mevzileri bunların elinden almak için ne yaptığımız ve yapmadığımız ciddi bir şekilde tartışılmak durumundadır.

Ne seçimler, ne de yeni bir hükümet, biriken çelişkileri çözemeyecek ve devrimci savaş daha da şiddetlenerek sürecektir. Reformizm, şimdilerde halk kitlelerinde parlamenterist hayaller yaratarak yeniden siyasi arenada yer alıp silahlı mücadelenin önüne geçmek istemektedir. Burjuvazinin bu oyununu bozmanın yolu da gerilla savaşını daha çok geliştirmek, yaymak ve yerel ayaklanmaları ortaya çıkarmaktır. Onların panzehiri silahlı savaştır.

Devrimci savaş geliştikçe, kitlelerle devlet arasındaki çelişkiler yoğunlaştıkça, devlet, tasfiyeciliğin ve reformizmin yolunu düzleyerek silahlı mücadelenin

gelişmesini engellemek için daha yoğun bir çaba içerisine girecektir. Kitleleri bu tehlike karşısında bugünden uyarmaz ve kitle örgütlenmelerini sağlamlaştırmaz, demokratik mevzileri ele geçiremezsek, reformizm, devlet desteğiyle tasfiyeciliği geliştirmeye çalışacak ve kitleleri oyalayacaktır. Önümüzdeki süreçte bu tehlike küçümsenmemelidir.

Ne seçimler, ne de yeni bir hükümet, biriken çelişkileri çözemeyecek ve devrimci savaş daha da şiddetlenerek sürecektir. Reformizm, şimdilerde halk kitlelerinde parlamenterist hayaller yaratarak yeniden siyasi arenada yer alıp silahlı mücadelenin önüne geçmek istemektedir. Burjuvazinin bu oyununu bozmanın yolu da gerilla savaşını daha çok geliştirmek, yaymak ve yerel ayaklanmaları ortaya çıkarmaktır. Onların panzehiri silahlı savaştır.

Partili süreçle birlikte gerilla savaşında, kitle örgütlenmelerinde, propaganda ve ajitasyonda, yayın politikasında, yeni örgütlenme biçimlerinde ciddi adımlar atılmasına rağmen, hala birçok konuda durumumuz geri olup eksikliklerle doludur. Önümüzdeki süreçte bu eksikliklerimizi tamamlamak için daha yoğun bir çaba içerisine girip kararların takipçisi olmayı her kadro ve ta-raftarımız görev edinmelidir.

Solun geleneksel hastalığı olan, dogmalardan, şablonlardan, kendini beğenmişliklerden uzak durmalıyız. Yaptığımız hiç bir şeyi onlara beğendirmek zorunda değiliz. Sınav alanlarımız halk kitleleri olmalıdır. Halk kitleleri ne diyor, yaptıklarımızdan nasıl etkileniyor, ne istiyor, bunları esas almalıyız. Sol, hiçbir şeyi beğenmez. Onlar hep kendini beğenmiş havalarda olup, hiçbir

şey yapmasalar, tek bir kitle hareketi, tek bir silahlı eylem, tek bir güncel politika üretmeseler bile yine üst perdeden konuşmayı ve akıl vermeyi çok severler. Kendilerine olumlu, başkalarına olumsuz sıfatları layık bulmayı varlık şartı olarak görürler. Kendileri hep “en Marksist-Leninist, en proleter”dir. Biz ise, malum “küçük-burjuvalar”ızdır. Hiçbir değeri olmayan bu basit söylemleri bir kenara itip bütün enerjimizi ve yaratıcılığımızı kullanarak savaşı nasıl geliştirebileceğimiz, kitleleri nasıl örgütleyebileceğimiz, önümüze çıkan sorunları nasıl çözebileceğimize kafa yormalıyız. Atacağımız her adımda, kitlelerin ve devrimin çıkarlarını önümüze koyarak, eylemde, yayında, propagandada, kitle direnişlerinde insiyatifli, kararlı ve yaratıcı olmalıyız. Gündem, neredeyse hergün değişmektedir. Hızlı düşünme, hızlı karar alma ve hızlı hareket etme geleneksel tavrımızı daha çok geliştirmeliyiz. Bugünkü gelişmeler öylesine hızlıdır ki, birçok bürokrat örgüt günlerce tartışıp karar alamadan yeni gelişmeler ortaya çıkmakta ve sözü edilen örgütler ancak gelişmelerden günler ve haftalar sonra tavır belirleyebilmektedirler. Biz hiçbir zaman böyle bir örgüt olmadık. Günceli yakalayabilme, hızlı hareket edebilme özellikleri bize aittir. Bütün bölge, alan ve birim örgütlenmelerimiz bu özelliğimizi daha da zenginleştirmeli ve kitleleri ilgilendiren her konuda insiyatifini, hareketliliğini yaratıcı bir şekilde geliştirmeli ve ilişkileri buna göre düzenlemelidir. Zaman yoktur. Kaybedecek bir saniye bile yoktur. Hep soluk soluğa koşturmak zorundayız.

Daha çok kadrolaşma, daha çok eylem, daha çok kitleleri örgütleme hedefini bir an dahi olsa ihmal etmemeli, zafer sarhoşluğuna ise asla düşmemeliyiz. Henüz ortada bir zafer yoktur. Değil zafer, yeterlilik duygusuna kapılmak dahi gelişmemizin önünde önemli engeldir... Savaşı boyutlandırmak ve iktidarı almak hırsını, coşkusunu kendimizde yaşatmalı ve herkese taşımalıyız.

Hiçbir zaman, hiçbir yerde ideal, mükemmel örgütlenmelere sahip olmayacağız. Operasyonlar, tutuklamalar, ihanet edenler, korkanlar, olanaksızlıklar hep olacaktır. Bütün bunlara rağmen, politikalarımızda, askeri faaliyetimizde, kitle hareketlerinin önüne geçmede, cüretli ve atılgan olmayı Parti-Cephe’nin bir özelliği olarak kabul edip asla yeterli örgütlenmemiz ve olanağımız yok diye yapılması gerekenleri erteleme veya vazgeçme yolunu seçmemeliyiz. Sorun doğru politikaların benimsenmesi ve bunları hayata geçirecek kararlılığa ve inanca sahip olmaktır. Bu olduğunda, gerektiğinde bir tek savaşımız bile büyük gelişmelere yol açabilecek sonuçlar yaratabilir. Tarihimiz bunun zengin örnekleriyle doludur. Bir Hamiyet’i hatırlayın. Tek başına bir işgal eyleminin gerçekleşmesinin öncülüğünü yapmıştır. Sorun, çok insana, büyük olanaklara sahip olmak değil, doğru politikalara sahip olmak, inançlı olmaktır. Bu özelliklere sahip olduğumuzda daha çok insanı, büyük olanakları bulamamamız için hiçbir neden yoktur. Parti-Cephe

savaşçıları, yokları, olmazları, çaresizlikleri, miskinliği kabul edemez. Hantallık, rehavet, gerekçecilik bize göre değildir.

Parti-Cephe, artık, somut, yaşayan, savaşan bir güçtür; eksikleriyle, yetersizlikleriyle, zaflarıyla da olsa, hayatın her alanında bu savaşı geliştirmekte ısrarlıdır. Düşman da sözde dostlar da bütün darbelere, provakasyon ve ihanetlere rağmen, yok edilemeyeceğimizi, inatçılığımızı, tükenmeyen potansiyelimizi bilmektedirler. Ama, hemen hepsi dört gözle gelişmemizi, yenilmemizi ve etkisiz hale gelmemizi bekliyorlar. Bu hazzı onlara tattırmamak için ve de halklarımıza, ülkemize ve şehitlerimize karşı olan sorumluluklarımızı yerine getirebilmemiz için, daha çok kadrolaşma, daha çok eylem, daha çok kitleleri örgütleme hedefini bir an dahi olsa ihmal etmemeli, zafer sarhoşluğuna ise asla düşmemeliyiz. Henüz ortada bir zafer yoktur. Değil zafer, yeterlilik duygusuna kapılmak dahi gelişmemizin önünde önemli engeldir. Bugün yaşananlar savaşın çok küçük boyutlarıdır.

Savaşı boyutlandırmak ve iktidarı almak hırsını, coşkusunu kendimizde yaşatmalı ve herkese taşımalıyız.

(*) Öylesine gülünç ama gülünç olduğu kadar da düşmanlıklarını açığa vuran örnekler ortaya çıkmıştır ki, bizim size tavrımız var diyerek, devrimci olduğunu reddetmedikleri bir insanın serbest kalması için bir imza atmayı reddeden örgütler bile ortaya çıkmıştır. Yani açıkça “biz sizin dışarıda değil, içeride olmanızı istiyoruz” demek istiyorlardı.

“Savaşımızın Kurmaylara İhtiyacı Var...”

YÖNETİCİ OLMAK VE YÖNETİCİ YETİŞTİRMEK

“Dünyadaki bütün sermayeler içinde en değerlisi ve en belirleyici olanı insandır, kadrolardır.” diyor Stalin. Uzun bir devrim deneyinin öğrettiklerini özetliyor.

Bizim için de geçerli. Fazlasıyla hem de. Düşmanın bugünkü askeri üstünlüğüyle devrime yönelttiği saldırılar karşısındaki en güçlü barikatımız da, halkın büyük devrim potansiyelini harekete geçirecek kollarımız da kadrolarımızdır.

Diyebiliriz ki, bugün başardığımız herşey, kadrolaşma konusunda attığımız adımlarla başarılmıştır; yapamadığımız herşeyde ise nedenlerden en önemlisi yine kadrolaşmayla ilgilidir.

Tüm yoldaşlarımız kadro olma sorununa, yönetici yoldaşlarımız ise kadro yetiştirme sorununa bu çıplak tesbitin ışığında bakmalıdırlar. Kadrolaşmayı ne mekanikleştirmeli, ne idealleştirmeli, ne de basite indirmeliyiz.

Kadronun genel bir tanımı vardır, ancak öne çıkan özellikleri hemen her süreçte, sürecin ihtiyaçlarına göre bir anlamda yeniden biçimlenir.

İnsanlarımıza güvenerek, bu güvenle sorumluluklar vererek, eğitim için pratik, teorik her imkanı sonuna kadar değerlendirerek bu süreci hızlandırmalı, hızla dönen bir kadrolaşma mekanizması oluşturmalyız.

Kadro sahip olduğumuz ve olabileceğimiz belirleyici güçtür ve bu anlamda en büyük ihtiyacımızdır. Bunu unutmamalıyız.

Devrimci Hareketin savaşı, örgütlenmesi bugün onyılların tecrübesini omuzlarında taşıyan insanların omuzlarında yükselmiyor. Tersine hemen her alanda görev ve sorumlulukları, tecrübesizlikleriyle, yetmezlikleriyle genç yoldaşlarımız üstlenmişlerdir. Halk muhalefetine, savaşının geliştiği bir aşamada, hayatın çok farklı alanlarına uzanma ve müdahale etme görevimizle birlikte düşünüldüğünde, yönetici sorunu, Partimiz ve Cephemiz açısından can alıcı sorun durumundadır. Hızla yönetici olmayı öğrenmek ve aynı hızla genç insanlarımızın kadrolaşmasını sağlayarak yeni yöneticiler yetiştirmek durumundayız.

Yaşadığımız süreç, gelecek vadeden ve gelişmeye açık onlarca insanımızı mücadelenin, örgütlenmelerin, hayatın içinden çekip, klasik anlamda bir okulda eğitip-yetiştirip yeniden görev alanına göndermek gibi bir lükse başvurmanın mümkün olmadığı bir süreçtir. Bunu da yapacağız ama bugün yönetici olmayı da, yönetici yetiştirmeyi de, parti ve halk okullarını da esas olarak hayatın ve mücadelenin içinde gerçekleştireceğiz. Diğer türlü olduğu bile kalıcılığının güvencesi yoktur, eğitimi soyuttur, asıl olan kadrolaşma mekanizması hayatın içindekidir.

Bugün tüm yetersizliklerine rağmen, şu ya da bu alanda, şu ya da bu düzeyde yönetici, sorumlu durumda olan yoldaşlarımız bu görevi öncelikle kavraması gerekenlerdir. Suya atılan bir taşın dalga dalga yayılması gibi, onların atacağı her olumlu, somut adım; eğitim, kadrolaşma, ve okullar çerçevesinde dalga dalga yayılacak, bu görevin altından kısa sürede kalkmamızı sağlayacaktır.

Bu görev birbirine bağlı iki yanı içeriyor. Yönetici olmak ve yönetici yetiştirmek.

“Yönetici Nasıl olmalı?” sorusuna bugüne kadarki çeşitli vesilelerle geniş cevaplar verilmiştir. Önderliğimizin Parti Kuruluş Kongresinde sunduğu

raporda yeralan ilgili bölümler de yönetici, yönetici adayı yoldaşlarımız için temel bir başvuru kaynağıdır. Her yoldaşımız o yazılanlara, gerekirse sık sık başvurarak kendi pratiklerini yazılanlar çerçevesinde kendi yöneticiliklerini tartıya vurmalıdır.

Bu yazıda ise, “yönetici olmak” derken, asıl olarak içinde bulunduğumuz süreçte karşı karşıya olduğumuz güncel görevler açısından, yönetici yoldaşlarımızın **öncelikle** donanmaları gereken nitelikleri ayrıştırmaya çalışacağız.

Yönetici olmak, sürecin öne çıkardığı bu niteliklerde, yönetici yetiştirmek ise, sürecin temel faaliyet biçimlerinden biri olan Parti ve Halk okullarında somutlanacaktır.

Ayaklanmaların yöneticisi olmak durumundayız; hem de çoğu kez Gazi’de olduğu gibi talimatlar almadan, talimatları kendimiz düşünüp uygulayarak. Kitle eylemlerinin yöneticisi, düzene olan kinleri ve hesap sorma istekleriyle saflarımıza akan öfkeli gençliğin yöneticisi olmak durumundayız. Şiddet eylemlerinin, silahlı savaşın yöneticileri olmak durumundayız. Ayaklanmaları, savaşın yaygınlaştığı, potansiyelimizin ve kitlenin büyüdüğü koşullarda, tüm bunları yönetip yönlendirecek yöneticiler yetiştirmek durumundayız. Dahası, bunu mücadelenin, günlük görevlerimizin içinde yapmak zorundayız. Dahası, bunu, çok fazla maddi destek bulunmadan yapmak durumundayız.

Görevimizin özeti ve yerine getirileceği koşullar bunlardır. Önemi, gerekliliği ve aciliyeti ise hergün yaşanan gelişmelerin

içinde açıkça görülüyor zaten.

Yönetici,Resmi Ünvanından Dolayı Değil, Niteliklerinden Dolayı Yöneticidir.

Kadrolaşma, yönetici olmayı öğrenme yalnız şu an belli görevleri olan yoldaşlarımız için geçerli ve gerekli değildir. Tüm yoldaşlarımız, taraftarlarımız aynı gereği ve sorumluluğu duymalıdır. Kadrolaşmayı yaygınlaştırmak, hayatın içinde doğal bir akışa kavuşturmak, bu akışa ivme kazandırmak, insanlarımızın sahip olduğu yetenekleri açığa çıkarmak ve her düzeyde yetkinleşip uzmanlaşmak, ancak böyle bir şekillenme içinde sağlanabilir.

Herkes sorumludur. Yaptığı işte, bulunduğu alanda konumu, görevi ne olursa olsun, hatta

Ayaklanmaların yöneticisi olmak durumundayız; hem de çoğu kez Gazi’de olduğu gibi talimatlar almadan...Kitle eylemlerinin yöneticisi, düzene olan kinleri ve hesap sorma istekleriyle saflarımıza akan öfkeli gençliğin yöneticisi olmak durumundayız..Şiddet eylemlerinin, silahlı savaşın yöneticileri olmak durumundayız...Savaşın yaygınlaştığı, potansiyelimizin büyüdüğü koşullarda, tüm bunları yönetip yönlendirecek yöneticiler yetiştirmek durumundayız... Görevimizin özeti budur.

özel bir görevi olmasa da herkes böyle bir “sorumlu olma” duygusuyla hareket etmelidir. Bir boşluk, bir eksiklik, bir yet-

mezlik, ya da el atılabilecek yeni bir alan, faaliyetlerimize, ilişkilerimize eklenebilecek yeni bir halka gören herkes, o eksikliği gidermeye, o alana, o hal-kaya bir “sorumlu” gibi talip olmalı ve doğrudan üstlenmelidir.

“Sorumluluk duygusu ve hareketi sahiplenmedeki yüksek bilinç yetkilerle, konumlarla kıyaslanamaz ve yer değiştiremez”; sahip olduğumuz yaklaşımın en özet ifadesi budur.

Cunta yıllarında, hareketin pekçok alana, insanlarına uzanamadığı koşullarda, ya da örneğin yine farklı zaman kesitlerinde darbelerin yenildiği, operasyonlara maruz kalındığı dönemlerde bu bilincin eşsiz örnekleri yaşanmıştır hareketimizde.

“Sorumluluk verilmez, üstlenilir” anlayışı pratikteki şekillenmemizin bir anlatımıdır. Sorumluluk bilinci ve sahiplenme duygusu hareketimizde her türlü resmi konum ve sıfatın, her türlü bürokratik işleyişin üzerindeki bir değer ve gelenektir.

Kongre Raporu’ndan yoldaşlarımız hatırlayacaktır ki, Sinan ve Sabo yoldaşlarımız resmi olarak MK’ya atandıklarında bu onların o anki görevleri açısından hiçbir değişiklik yaratmamıştır. Çünkü onlar daha o konuma atanmalarının öncesinde sorumluluk ve sahiplenme duygularıyla zaten o işlevi yerine getirmeye başlamışlardı. MK’ya atanmaları yaptıklarının adını koymaktı bir anlamda.

Her insanımız bir yönetici sorumluluğu ve kavrayışı içinde olmalıdır. Yapılamayan her iş, özel olarak onun görevi değilse bile onu rahatsız etmeli, yapıl-

ması için eleştiri-öneri-katılım, her biçimiyle müdahaleci olmalıdır. Sorumsuzluklara ya da eksikliklere seyirci kalmak, gerçekte, o çok kullanılan deyişle suç ortağı” olmaktır. İlla bir sorumsuzluk yada eksiklik de olmayabilir ortada. Faaliyetimizi geliştirmemek, buna kafa yormamak, dolayısıyla yeni işler, görevler yaratmamak da bir başka zaafıdır. Aslında “memur anlayışı” dediğimiz bu zaafın olduğu yerden de gerçek yöneticiler çıkmaz.

İnsanlarımız yalnız kendi görevini nasıl yerine getireceğine değil, bulunduğu birimin, giderek hareketin tüm sorunlarına kafa yormalı, çözümler üretmeye çalışmalıdır. Hareket, bu demektir zaten. Örgütlülük, Parti, budur. Yalnız fiziki olarak binlerce insanın değil; binlerce insanın, binlerce emeğin, binlerce önerinin, binlerce cesaretin, özverinin biraraya gelmesidir hareket. Kişisel kaygılar ve hesaplar olmadığı sürece, yapılan iş devrimi ve Parti-Cepheyi geliştirdiği sürece, kimsenin “insiyatif”, “konum”, “yetkisizlik” vs. kaygısı olmamalıdır. Bu ölçüler net olduğu sürece “ne derler?” kaygısı olmamalıdır. Kısacası, süreç ve faaliyetlerimiz böyle şekillenmedikçe yönetici yetişmez, kadrolaşma olmaz, herkesin esas olarak durumu idare ettiği, yerinde saydığı bir tablo çıkar ortaya.

Biliyoruz ki, yerinde saymak, esasında gelişen hayat karşısında gerilemektir. Yoldaşlarımız partinin kadroları olmayı, yöneticileri olmayı devrimci bir hırs ve tutkuyla istemeli, kendilerini bir sorumlu olarak, yönetici olarak yetiştir-

meyi hedeflemelidirler. Yani, gerektiğinde bir sıra neferi olarak görevler alıp savaşmayı bilmeli, ama sorumluluk verildiğinde de onu üstlenebilecek donanım ve hazırlıkta olmalıdır. Böyle hazır bir yönetici adayı ordusuna sahip olmaya başladığımızda hiçbir şehidimizin yeri hiçbir açıdan boş kalmayacak, savaşımız kayıplardan, düşmanın darbelerinden daha az etkilendirir hale gelecektir. Evet, unutmamalıyız; herkes, sorumludur.

Yönetici, Hedeflerden Sapmanın Güvencesidir

Bugün çalışma alanlarında örgütsel faaliyetimiz içinde planlı programlı bir gelişmenin önündeki en önemli engellerden biri, yönetici yoldaşlarımızı “yönetemez” duruma getiren eksikliklerden biri, hepimizin bildiği gibi pratik içinde boğulmak’tır. Herkesten önce yönetici, sorumlu yoldaşlarımız bu boğulmanın içinden sıyrılmak zorundadırlar. Yönetici, kendini, stratejik hedeflerimizin, plan ve programlarımızın uygulanmasının “sigortası” olarak görmelidir.

“Her bölge ve alanın, en küçük bir birimin, askeri birliğin yöneticisi, partinin devrim stratejisinin, programının bir parçası, onu tamamlayan vazgeçilmez bir unsurdur.”

Hedeflerimize adım adım yürümemiz, programlarımızı adım adım hayata geçirmemiz ancak bu tarz yöneticilere sahip olmakla mümkündür. Operasyonlar olacak, o stratejik hedefi

düşünecek; kampanyalar, pratik görevler üst üste binecek, o bölgenin programını düşünecek; hem de hiçbir görevden, işten geri kalmadan.

Bunu nasıl başaracağız? Pratik içinde boğulmamanın alternatifini elbette pratikten çekilmek olmayacaktır. Bu açıktır. Keza günlük geçici düzenlemelerle de bu sorunu çözümleneceğimiz açıktır. O halde önce “pratik içinde nasıl ve neden boğuluyoruz?” sorusuna cevap verip, çözümümüzü de bunun üzerine şekillendireceğiz.

Stratejik hedeflerde sebat ve ısrar, programlarda ısrar, Partimiz ve Cephemiz açısından sürecin daha iradi hale dönüştürülebilmesinin, sürece ve politikalarımıza denk düşecek bir pratiği örgütleyebilmemizin en önemli gerekliliklerinden biridir. Öyle ki hemen her alanda önce bir program çıkarma sorunu yaşanmakta, sonra bunu, programın bir türlü hayata geçirilememesi sorunu izlemektedir. Potansiyelin ve hareketliliğin gelişkin olduğu yerlerde bile bu gelişmeyi programlı bir çalışmaya, stratejik hedeflerimize hizmet eden bir gelişmeye kanallandırmakta yetersiz kalamaktayız.

Elbette bu başarısızlığında operasyonlar, katliamlar, takip koşulları, gözaltı ve tutuklamalar, bizi yeniden ve yeniden başa döndürebilmektedir.

Yönetici yoldaşlarımızın üzerine gitmesi gereken budur. Değilse bunun üzerine gidilmediğinde, kendiliğindenci çalışma tarzı bizi istediğimiz yere taşımaz. Yapılamayan işler için gerekçeler üretilmeye başlanır. Ve olumsuzluklar bununla da sınırlı kalmaz...

“Kadro ve yöneticiler... stratejik hedeften uzaklaştığı noktada geçici olarak bazı başarılar elde etse de tıkanmaya, kısırlaşmaya mahkumdur. Bürokratizmin, liberalizmin, sekterliğin, tıkanıklıkların, verimsizliğin, moral düşüklüğünün, olmazların ve yokların temel nedenlerini öncelikle burada aramak zorundayız.”

Bu eksikliklerin ortaya çıktığı noktada oradaki yönetici, yönetici olma özelliğini kaybetmiştir artık. Yönettiği ya da yönetiyorum sandığı günlük koşuşturma içindeki sınırlı bir takım pratik işlerdir. Aslında ise birşeyi yönetiyor değildir, o da kendiliğindenci bir biçimde gelişmelerin peşine takılmış sürüklenmektedir.

Yöneticilik bilinci ve sorumluluğu, önce bu noktada ortaya koymalıdır kendini. Hiçbir yöneticimiz unutmamalıdır ki, *“Her bölge ve alanın, en küçük bir birimin, askeri birliğin yöneticisi, partinin devrim stratejisinin, programının bir parçası, onu tamamlayan vazgeçilmez bir unsurdur.”* Yönetici, kadro, herkesten ve herşeyden önce bu misyonuna, işlevine sahip çıkmazsa Partinin stratejisi nerede, nasıl hayat bulacaktır? Silahlı savaşı, yeraltı örgütlenmesini unutan bir yöneticinin, ne yarattığı olanak ve örgütlenmeler, ne de yetiştirdiği insanlar silahlı savaşa hizmet edebilecektir.

Bu misyonun kavranıp kavranmaması “pratik içinde boğulma” sorununun ilk açıklamasıdır. Burdaki neden-sonuç ilişkisi genellikle yanlış kurulmaktadır; yöneticilerimiz, kadrolarımız, pratik içinde boğuldukları için stratejik hedefleri,

alan programlarını gözden kaçırıyor değil, tersine stratejik hedefler, programlar unutulduğu için pratik içinde boğulma kaçınılmaz olmaktadır. Kadro ve yöneticilerin stratejik hedeflerin ve programların “sigortası” olma misyonunu benimsemeleri onları boğulmanın içinden çıkaracak ilk adımdır. Bunu ise birim somutunda planlı çalışma ve kadro üretkenliği, yani yeni yöneticiler yetiştirme tamamlayacaktır. Birimde sağlanacak kadro üretkenliği ise doğallıklı çok işin az insanın omuzuna yüklenmesi sorununun kalıcı çözümünü mümkün kılacaktır.

Yöneticilerimiz, kadrolarımız pratik içinde boğuldukları için stratejik hedefleri, programları gözden kaçırıyor değildir, tersine stratejik hedefler, programlar düşünülmediği, unutulduğu için pratik içinde boğulma yaşanmaktadır. Kadro ve yöneticilerin stratejik hedeflerin ve programların ‘sigortası’ olma misyonunu benimsemeleri onları boğulmanın içinden çıkaracak ilk adımdır.

İyi Yöneticiliğin Ölçüsü Yetiştirdiği Yöneticilerdir

Kongre raporundan sorunu son derece çıplak koyan bir bölüm aktaralım önce: *“Bir yöneticinin öncelikli görevi, kadro yetiştirmektir. Kadro yetiştirmeyen, yetişmesi için emek vermeyen bir yönetici, devrimci bir yönetici, bir önder değil, ol-*

sa olsa bir bürokrattır.”

Başta da değindik, bugün can alıcı sorununuz genç insanların kadrolaşmasıdır ve bu görevi doğallıkla bugünkü yöneticilerimiz üstleneceklerdir. Yöneticilerimiz kadro yetiştirmenin, örneğin o bölgedeki pratik faaliyeti örgütlemek gibi “başlı başına” bir iş olduğunu kavramalıdır önce. Kadro yetiştirmek günlük ilişkilere, pratiğin akışına yani kısacası kendiliğindenciliğe bırakıldığında orada kadrolaşma olmaz, olursa da yavaş ve sağlıklıdır.

Yönetici “herkesle” ilgilenmek ve “her işe koşmak” gibi hesapsız, sistemli bir pratiğin içinde olursa orada bir kadrolaşma mekanizması oluşmaz. Üstelik bu ilgilenmelerin, koşulan işlerin her biri de yarım-yamalak kalır, sonuç alıcı olmaz. Yönetici sonuçta herkesle ve her işle ilgilenecektir, ama sistemli, hesaplı, öncelikler saptayarak ve mekanizmalar kurarak.

Yönetici koşan ve koşturan, yapan ve yaptıran, örgütleyen ve örgütlettiren durumda olacaktır. Koşturmayı, yaptırmayı, örgütlettirmeyi beceremeyen yönetici gerçekte yöneticiliğin en temel vasıflarını yerine getirmiyor demektir. Elbette yerinde oturmayacak yönetici. Tersine en fazla koşan, en fazla iş yapan olacak ama işin esprisi koştuğu ölçüde daha fazla adamı koşturabilmek, gelişmeyi katlamalı büyütebilmektir.

Hesaplı ilgide, hesaplı işe koşmada seçici olacaktır yönetici. Seçiciliğinin çerçevesini kadrolaşmayı gerçekleştirmek, hızlandırmak belirleyecektir. Örneğin alanında gelişmeye açık olarak nitelendirilebilen in-

sanlardan üçü, dördü ya da belki yalnızca biri onun enerjisini, zamanını asıl yoğunlaştıracağı insanlar olacaktır. Yani, kısacası, yönetici yoldaşlarımız kadro yetiştirmeyi önlerine temel görev olarak koyduktan sonra inatla, ısrarla bu insanları yetiştireceğim, kadro olacaklar, benim bugün yaptığım işleri yapacaklar diyecek ve sonuç alacaklar.

Bu bilinç ve ısrarı oluşturduğumuzda, bunun yöntemlerini, planlarını bulup çıkarmak o kadar zor olmayacaktır.

Yönetici, sorumlu yoldaşlarımız bir alandaki, bir zaman dilimindeki başarı ya da başarısızlıklarını değerlendirirken, buna, bu alanda, bu süre içinde “kaç kadro, kaç yeni yönetici yetiştirdim?” sorusuyla başlamalıdır. Şaşmaz bir ölçüdür bu. Çünkü kadro yetiştirmeyi başaramayan yöneticinin tüm diğer işlerdeki başarısı ancak “kişisel” çabalarıyla sınırlıdır, çalışma örgütsel bir bakış açısıyla yürütülmemiştir, o yönetici olarak değil, en fazla “kişi” olarak görevini yapmıştır.

Nasıl Yetiştireceğiz?

Kadro anlayışımız “Nasıl Yetiştireceğiz?” sorusunun genel çerçevesini de çizmektedir. “Tek yanlı” kadrolaşmayı reddeden anlayışımız teorik ve pratik eğitimin birlikte yürütülmesini zorunlu kılar. Bu anlamda eğitim, kadro ve yönetici adaylarımızı asgari bir teorik formasyon ve asgari bir askeri formasyonla donatmayı hedeflemelidir. Çerçeveyi böylece çizdikten sonra sıra bu teorik ve askeri eğitimin muhtevasının ne olacağı ve eğitimin nasıl verileceğine gelir.

Kadrolaşmayı üç-beş kişilik gruplarla haftada birkaç defa biraraya gelip birşeyler anlatmakla gerçekleştiremeyeceğimiz açıktır. “Haftada şu kadar eğitim yapıyoruz, gelişmesi için de şu kadar eylemde ona görev veriyorum” demekle de kadrolaşma planlanmış olmaz. Bunları yapacağız elbette. Ama yalnız bunlar, bu tarz klasik bir yaklaşım ne bugün kadrolaştırmak göreviyle karşı karşıya olduğumuz genç potansiyelin özelliklerine uygundur, ne de Parti-Cephe’nin kadrolaşma canalcı sorununu gereken hızı içinde çözebilecek bir yöntemdir.

Yönetici, sorumlu yoldaşlarımız biri alandaki, bir zaman dilimindeki başarı ya da başarısızlıklarını değerlendirirken, buna, bu alanda, bu süre içinde “kaç kadro, kaç yeni yönetici yetiştirdim?” sorusuyla başlamalıdır. Şaşmaz bir ölçüdür bu. Çünkü kadro yetiştirmeyi başaramayan yöneticinin tüm diğer işlerdeki başarısı ancak “kişisel” çabalarıyla sınırlıdır, çalışma örgütsel bir bakış açısıyla yürütülmemiştir...

Sadece “kuru”, “soyut” eğitimle, sadece “organize” etmekle, “yapın” demekle, “şans” vermekle kadrolaşma gerçekleşmez. Öncelikle birlikte iş yapacağımız, iş yaptıracağımız insan neyi yapar, neyi yapamaz, yaparsa nasıl yapar, bunları bilerek, onu örgütsel faaliyetin çok çeşitli yanlarında görüp izleyerek, uygun ve ona özgü eğitim, denetim, yönetim şekillerini geliştirmeliyiz. Çeşitli vesilelerle hazırlanmış teorik eği-

tim programları, askeri eğitim programları vardır. Bu programları, otomatikman herhangi bir çalışma alanının ya da eğitim grubunun programı haline getirmek baştan verimsizliğe mahkum olmak demektir. Herşeyden önce çalışma yaptığımız alanın ve bu alandaki insanlarımızın özelliklerine göre bir eğitim programı çıkarabilmesi, bunu yaptığımız noktada programın hayata geçirilmesinde, periyodik çalışma saatlerinde vb ısrarlı olmalıyız. Her vesilede ilk ihmal edilecek, iptal edilecek şeyin eğitim çalışmalarının olmasında ortaya çıkan “eğitimi küçümseme”, “fazladan bir iş olarak görme” yaklaşımı bu ısrarla kırılmalıdır.

Elbette bizim tüm ısrarımıza rağmen, herşeye rağmen aksamlar olabilecektir. İşte bu yüzden şu ya da bu gelişmenin eğitimi faaliyetini aksatmamasını sağlamanın asıl yolu, eğitimi yine planlı, programlı ve iradi bir tarzda hayatın, eylemlerin, günlük ilişkilerin içine yaymaktan geçer. Yönetici, kadro yoldaşlarımızın insanlarımızla birlikte bulunduğu her anı eğitim zamanı, birlikte bulunduğu her yeri eğitim alanına dönüştürülebilmelidir. Örneğin pankart asmaya gönderdiğimiz bir insan gerçekten pankart asmayı ne kadar biliyor, nasıl asacak, asılacak yerde istihbarat yapmış mı, yapmışsa nasıl?... Bunları bilmeli, konuşmalı, tartışmalıyız. Aynı şekilde bildiri dağıtmaktan gazete satışına, kahve, otobüs konuşması yapmaktan molotoflamaya, bomba atmaktan gösteri örgütlemeye, bir dernek çalışmasından bir insanla diyalog kurmaya, bir buluşmaya kadar hemen herşey,

faaliyetin en alt, en sıradan biçimleri bile, biliniyor sayılsa bile, insanlarımıza yeniden ve yeniden, her vesileyle bir ilkokul öğretmenin sabrı ve duyarlılığıyla öğretilmelidir. Devamı olarak, yapılan herşey nasıl yapılmış, yapılmamışsa niye yapılmamış vs. mutlaka ve mutlaka değerlendirilmelidir. En ufak ayrıntı uzun uzun tartışılmalıdır. “Oldu mu oldu” kolaycılığından çıkılıp bu değerlendirmeler -denetim işlevinin ötesinde- eğitimin, kadrolaşmanın bir parçasına dönüştürülmelidir.

Yöneticilerimiz bütün bunları, elbette ne yapıp edip önce kendileri öğreneceklerdir. İyi bir öğrenci olmayanın öğretmeni de olamayacağı gerçeğinden hareket edeceğiz. Eğitimi çalışmalarına, değerlendirme toplantılarına bir öğrencinin sınavı hazırlanması gibi hazırlanmak durumundadırlar. Pratiğin tüm gereklilikleri için, o güne kadar yapmış ya da yapmamış da olsak, bilgiyi ve birikimi edinmek durumundayız. Eğer bu hazırlığı yapmazsak, eğitmek, kadrolaştırmak durumunda olduğumuz insanlara bir şey veremez, onları donatamaz, ama en önemlisi de bu eğitime verdiğimiz önem konusunda, bu çalışmaların işlevi ve kadrolaşmanın gereği konusunda insanlarımızın kafasında bir bilinç yaratamayız.

Vereceğimiz önem, hazırlığımız ya da hazırlıksızlığımız, unutmamalıyız ki, alttaki insanlara da doğrudan yansıyacaktır. Eğitimdeki, kadro eğitimindeki ciddiyet, kadrolaşma hedefimizdeki ısrar önce yönetici yoldaşlarımızda ete kemiğe bürünecektir. Çünkü alttaki in-

sanlarımız, kadro, yönetici adaylarımız büyük ölçüde onlara göre biçimleneceklerdir.

Eğitimimizin Temel İlkesi Basitlik ve Sadeliktir

Biz bir halk hareketiyiz. Aydın özellikleri ve kültürel durumuyla kısmen farklı bir yan gösteren öğrenci gençliği bir yana bırakırsak, eğitmek, bilinçlendirmek, yetiştirmek göreviyle karşı karşıya olduğumuz insanlar, genci, yaşlısı, kadını erkeği, işçisi esnafıyla emekçi halktır. Bu yanıyla gerek teorik-ideolojik eğitimi, düzene karşı ideolojik mücadelenin araç ve biçimlerini, gerekse de askeri eğitimi, savaşta kullandığımız araçların yapımını, herşeyi basitleştirmeliyiz. Karmaşıklık, anlaşılmazlık, aydın seçkinciliğinin bir sonucudur.

**Biz bir halk hareketiyiz...
eğitmek, bilinçlendirmek,
yetiştirmek göreviyle karşı
karşıya olduğumuz insanlar,
genci yaşlısı, kadını erkeği,
işçisi esnafıyla emekçi
halktır. Bu yanıyla gerek
teorik-ideolojik eğitimi...
gerekse de askeri eğitimi,
savaşta kullandığımız araçların
yapımını, herşeyi
basitleştirmeliyiz... Karmaşıklık,
anlaşılmazlık aydın
seçkinciliğinin bir sonucudur.**

Eğitim programımızı, konularımızı belirlerken somut olmalıyız. Somutu ve eğitim yaptığımız alanın, insanların ihtiyaçlarını esas almalıyız. Siyasal faaliyetimizin, örgütsel,

askeri, propaganda, lojistik her boyutu, her biçimi eğitim çalışmalarımızın konusu olmalıdır.

Kadro halka nasıl gidecek, ajitasyonu, propagandayı nasıl biçimlendirecek, burjuvaziye ve oportünizme karşı ideolojik mücadeleyi nasıl yürütecek, gazete, bildiri nasıl dağıtılır, işlevleri nedir, bomba nasıl yapılır, askeri eylemin, şiddetin savaşımızdaki yeri, rolü nedir, askeri araçlarımız nasıl elde edilir... vb. Her şey eğitimimizin konuları olacak, siyasal ve askeri formasyonun sağlanması, başka deyişle teorik ve pratik eğitim böyle bir ele alış içinde mücadelenin ihtiyaçlarına cevap veren bir bütünselliğe kavuşacaktır.

Elbette her biri kendi içinde ayrıntılandırılacak, zenginleştirilecektir. Örneğin “Halka Nasıl Gidilecek?” sorusunu cevaplamaya yönelik bir eğitim çalışmasında önce halkın kim olduğunu, hangi özellikleri taşıdığını, ekonomik, sosyal, kültürel, psikolojik tüm boyutlarıyla koyacağız ortaya. Eğer bunu yapmaz, bu eğitim konularını “halka gitmek gerekir”, “... yapmak, etmek gerekir” üzerine soyut, yalnızca kaba olarak olması gerekenler biçiminde ele alırsak, bu eğitimi alan insanlar yine örneğin halka giderken o sınırlı çevrelerini dışına çıkamayacaklardır. Çünkü onun ufunda bir genişleme, yaptığı işin esasını kavrama yönünde bir adım atılmamıştır o tür bir eğitimde. Aynı şey diğer konular için de geçerlidir. Silahı, bombayı eline alan kadromuz, savaşımız, onların teknik yapısıyla birlikte, sınıflar savaşındaki zorunluluğunu, gördüğü

işlevi de derinlemesine kavramış olmalıdır. Sınıflar mücadelesi tarihi, diyalektik ve tarihsel materyalizm, ekonomi politik, Marksizm-Leninizmin evrensel tezleri vb. de işte böyle bir eğitimin içinde, bunların somutluğu içinde anlatılacaktır.

Yıllardır süren kitap okuma gruplarından, “Toplumlar Tarihi”yle ya da “Diyalektik”le başlayıp da bir türlü sonraki konulara geçemeyen türdeki eğitim programlarından uzak durmalıyız. Bu tür eğitimler çok uzun süreli olduğundan genellikle sonuçlanmazlar. Kazara sonuçlansa da hayatın içinde ihtiyaca cevap veren bir muhtevada olmadıklarından ezberciliğe dayanmakta, mücadelenin sorunlarını çözmemektedirler.

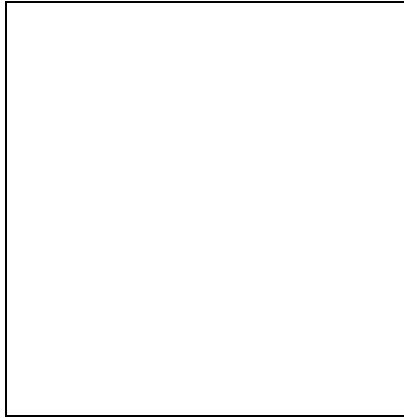

Bu elbette dünya devrimlerinin evrensel deneyimlerini anlatan kitapların, hareketin çeşitli yazı ve kitaplarının okunup tartışılmayacağı anlamına gelmiyor. Özellikle sürece ilişkin yeni politikaların, taktiklerin, örgütlenme biçimlerinin sözkonusu olduğu Hareketin yazıları, öncelikle “nasıl yapacağız”, “nasıl örgütleyeceğiz” sorularına cevap arayarak ele alınmalıdır. Milis mi diyoruz, Halk Komiteleri mi diyoruz, emperyalizme karşı uzlaşmazlık

mi diyoruz, pratik ve ideolojik olarak neler üzerine yoğunlaşıyorsak, başta kadro ve yöneticilerimiz bunları tam anlamıyla kavramalıdır ki, kendi alanlarına nasıl yansıtacaklarını çözümlayebilsin, kendi alanındaki insanlara onları kavratılsın. Söylediklerimiz teorik, askeri, örgütlenme vb. konularda uzmanlaşmanın engeli de değildir. Anlatmak istediğimiz tüm çalışma alanlarındaki eğitimin programlanmasında somut ve sade olunması, eğitim için ve eğitim adına yaptığımız herşeyden mutlaka sonuç alınmasının gerektiğidir.

Parti Okulları Ve Halk Okulları

Baştan belirttik; kadrolaşmayı sağlamalı, yeni yöneticiler yetiştirmeliyiz. Bu görevin gereği, önemi, önceliği açık. Ancak bu belirlemeyi yaparken kadro yetiştirmekle kitleleri e-

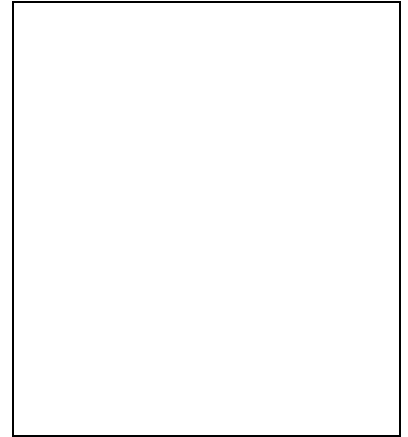

ğitmeyi birbirinden ayrı ve birbirini engelleyici çalışmalar olarak görmemeliyiz. Tersine kadro eğitimi ve kitle eğitimi aynı zaman kesiti ve aynı faaliyet içinde hayata geçirmemiz gereken çalışmalardır. Bir yandan elimizdeki gelişmeye açık, görev, sorumluluk üstlenebilecek insanlarımızı çok yönlü e-

ğitirken, bir yandan da bu insanlarımızla kitlelere gitmek durumundayız. Bu çalışma içinde kadro ya da kadro adayı ile kitleler birbirinden etkilenecek, öğrenerek gelişirler. Yani Parti Okullarıyla Halk Okulları arasında sürekli bir akış, sürekli bir öğrenme-öğretme ilişkisi olacaktır.

Okulun yeri örgütsel faaliyet yürüttüğümüz, mücadele ettiğimiz alanın kendisidir. O alanda ilişkimiz olan veya yeni ilişki kuracağımız her ev, her işyeri, her dernek okuldur. Sendikalar, düzen partilerinin binaları okuldur. Dağlar, kırlar, piknik alanları okuldur. Ve nihayet sokaklar okuldur.

Parti Okulları, Halk Okulları gündeme geldiğinde, önce

bu okulların işlevi, yükleneceği rolün büyüklüğü değil de “olmaz”lar, “yok”lar, “yapamayız”lar geliyor gündeme. Olmazların, yokların en sık duyulan gerekçesi de yer ve zaman.

Okulun yeri örgütsel faaliyet yürüttüğümüz, mücadele ettiğimiz alanın kendisidir. O alanda ilişkimiz olan veya yeni

ilişki kuracağımız her ev, her işyeri, her dernek okuldur. Sendikalar, düzen partilerinin binaları okuldur. Dağlar, kırlar, piknik alanları okuldur. Ve nihayet sokaklar okuldur.

Kadro eğitimi açısından olduğu gibi, halkın eğitimi açısından da, halktan insanlarla birlikte olduğumuz her anı ve her yeri eğitim için değerlendirmek durumundayız. Bir düğünden cenazeye, kahvehaneden cemevine kadar kitlelerle birlikte olduğumuz tüm anları ve alanları, halkımızın geleneklerine gereken özeni göstermek koşuluyla eğitim için değerlendirebiliriz. Bu değerlendirme kaba bir ajitasyondan çok somut bir eğitime hizmet etmelidir. Kitlelerle kaynaşmak, uyum sağlamak adına, özel eğitim toplantıları dışında siyaset yapmamayı çizgi haline getiren, birlikte olunan zamanın yüzeyel, havadan-sudan sohbetlerle heba edilmesine yolaçan ilişki tarzlarını mutlaka gözden geçirmeliyiz.

Mao, liberalizmin biçimlerini sayarken, birinde bu noktaya değinir: “*Kitleler arasında olup da propaganda ve ajitasyon yapmamak ya da kitle toplantılarında konuşmamak, kitleler içinde araştırma ve inceleme yapmamak; tersine kitlelere karşı kayıtsız kalmak, kitlelerin dertleri ile ilgilenmemek, bir komünist olduğunu unutarak komünist olmayan sıradan biri gibi davranmak. Bu, liberalizmin yedinci biçimidir.*”

Eğitim için her olanağı değerlendirirken ve eğitimi mücadelenin, günlük ilişkilerin ve işlerin içine yayarken, kaçınılması gereken bir yanlış, eğitimin bu kez de günlük ilişkiler,

işler içinde kendiliğindenciliğe, programsızlığa mahkum edilmesidir. Bu noktada eğitim için böyle bir tarzı yerleştirirken, örneğin halk ilişkilerimizle onbeşte, ayda bir pikniklerde vb. sistemli eğitim toplantıları yapma, örneğin kadro adaylarımızla gerektiğinde 3-5 gün bir eve kapanıp yoğunlaştırılmış programlar uygulama gibi yöntemleri de ihmal etmemeli, bu biçimleri de Parti ve Halk okullarının ara sınıfları, aşamaları olarak hayata geçirmeliyiz.

kadro eğitimi ve kitle eğitimi aynı zaman kesiti ve aynı faaliyet içinde hayata geçirmemiz gereken çalışmalardır. Bir yandan elimizdeki gelişmeye açık, görev, sorumluluk üstlenebilecek insanlarımızı çok yönlü eğitirken, bir yandan da bu insanlarımızla kitlelere gitmek durumundayız. Bu çalışma içinde kadro ya da kadro adayı ile kitleler birbirinden etkilenerken, öğrenerek gelişirler. Yani Parti Okullarıyla Halk Okulları arasında sürekli bir akış, sürekli bir öğrenme-öğretme ilişkisi olacaktır.

Parti ve halk okullarında eğitimin muhtevasının aynılaştırılması içine düşülebilecek ikinci yanıltır. Halk ilişkilerimizden oluşan eğitim gruplarında pek çok kez “emperyalizm”, “faşizm” gibi konular temelinde hazırlanmış programlarla yapılan çalışmaların hiç de istisnai örneklerle sınırlı olmadığı gözönünde getirilirse bu tehlikenin pek de yabana atılır bir tehlike olmadığı görülecektir. Bu aynılaştırma aslında, çoğu kez kolaylıktan, hazırcılıktan kaynaklanmakta-

dır. Halk okullarındaki eğitim programlarımız, onların somutuna yönelik belli bir araştırma ve incelemenin, emeğin ürünü olmalıdır. Halk okullarının eğitiminin konusu, çok kısa bir ifadeyle onların gerçeğidir. İçinde yaşadıkları düzenin ve halk iktidarının kavratılması bu gerçeğin üzerine inşa edeceğimiz teorik sistemattir. Bu eğitim kendi tarihimize, halkımızın tarihiyle ve bizzat o çalışma alanının tarihiyle beslenip işlenen bir eğitim olduğunda onları çok daha somut biçimde sarıp sarmalayacak, sınıf mücadelesini kendi dünlerinde ve bugünlerinde görmelerini sağlayacaktır.

Parti ve Halk Okullarının işlevleri, biçimleri üzerine kuşkusuz daha pek çok şey söylenebilir. Ancak son olarak şunu belirtmeliyiz ki, sonuçta tüm bunlar yoldaşlarımızın ısrarıyla mümkün olacak, onların yaratıcılığı ve gayretiyle biçimlenecektir. Israr, yaratıcılık ve gayret, göreceğiz ki, önümüze sınırsız olanaklar açacaktır.

Kadrolaşma, yalnızca şu an belli görevleri olan yoldaşlarımız için geçerli ve gerekli değildir. Tüm yoldaşlarımız ve taraftarlarımız aynı sorumluluğu duymalıdır. Kadrolaşmayı yaygınlaştırmak, hayatın içinde doğal bir akışa kavuşturmak, bu akışa ivme kazandırmak, insanlarımızın sahip olduğu yetenekleri açığa çıkarmak ve her düzeyde yetkinleşme ancak böyle bir şekillenme içinde sağlanabilir... Herkes sorumludur.

HALK GÜÇLERİ KİMLERDİR?

Türkiye’de devrim yapma iddiasındayız. Ve yapacağız da. Ama bu sürecin hızlı, sağlıklı gelişmesi için bir soruda çok net olmalıyız. Devrimi, kimle, neyle yapacağız? Gerillayla mı örneğin? Parti’yle mi?. Bu sorunun tek kelimelik bir cevabı vardır: HALK. Devrim, halkın eseri olacaktır. Gerilla, Parti, halkın siyasal, askeri örgütlenmesinin belli biçimleridir. Devrimin bu temel prensibini unutup Parti’yi, ya da bir başka şeyi halkın yerine geçiren bir yaklaşıma saptığımızda, halkın Parti’yi, gerillayı kendi dışında bir kurtarıcı olarak görmesinin zeminini önce biz yaratmış oluruz. Parti, halkı örgütlemek, halka önderlik etmek içindir. Bunu unutmamalıyız.

Peki halk kimdir? Net olmamız gereken ikinci soru da budur.

Önce yaşadığımız ülkeye şöyle bir bakalım.

Türkiye halkları bugün oligarşinin siyasi, ekonomik, askeri, her yönden vahşi bir saldırısıyla karşı karşıyadır. Ekonomik krizin varlığı ve krizin her geçen gün derinleşmekte, yaygınlaşmakta olduğu herkesin kabul ettiği bir gerçektir. Ama bu krize rağmen tekellerin karlarının hiç düşmediği, boyuna katlandığı da bir gerçektir. Krize rağmen kar, bu vahşi saldırıyla mümkün olmaktadır ve toplumun işçiyle

köylüyle sınırlı olmayan geniş bir kesimi bu ekonomik saldırının hedefidir.

Toplumsal ilişkiler içinde oluşan saflaşmalarda toplumun çeşitli sınıf ve katmanları cetvelle çizilmiş gibi ayrılmazlar birbirinden. Saflaşmalar, ayrışmalar karmaşık tablolar çıkarır ortaya, karmaşık süreçlerden geçerek gelişir. Bu karmaşıklığın en önemli kaynaklarının bir yanında çeşitli emekçi kesimlerin ekonomik-sosyal konumlarıyla, çıkarlarıyla paralel olmayan siyasal yönelimler içinde düzenlenmesi, diğer yanında ise düzenden hem pay alan, hem de düzen tarafından ezilen kesimlerin gel-gitli konumları vardır.

Oligarşi saldırısını her alanda tam bir pervasızlık politikasıyla ortaya koymaktadır. Pervasızlık yalnız devrimcilere, halk muhalefetine yönelen devlet terörünün uygulanışında da değildir. Bunun ötesinde burjuva siyasetinin kurallarından, toplumsal yaşamın en genel kurallarına, halkın değerlerine, kültürüne, inançlarına karşı da pervasız bir saldırı söz konusudur. Oligarşi değerlerle, namusla, ahlakla, onurla, inançlarla oynamaktadır. Ve bu pervasızlığın hedefi de yoksul emekçi halkla sınırlı de-

ğildir. Yani esas olarak, derin bir saflaşma, derin bir ayrışma ve büyük, yaygın bir karşıtların savaşı vardır. Saflaşmalar, ayrışmalar kuşkusuz yalnız yaşadığımız sürece de özgü değildir. Süreçlere göre değişik boyutlar ve biçimler alabilir. Ancak hangi biçimi alırsa alsın düzene karşı muhalefetin ve savaş cephesinin de buna göre biçimlenmesi gerektiği ortadadır. Düzenle çelişkisi olan tüm sınıf ve katmanların devrim savaşı boyunca, savaşın ne tarafında olacağı ise ekonomik, sosyal, siyasal çıkarlarına bağlı olarak oligarşinin ve devrimci partinin, cephenin politikalarına, izleyeceği taktiklere göre biçimlenir. Bu politikayı doğru bir biçimde ortaya koyabilmek ve hayata geçirebilmek için başta belirttiğimiz gibi toplumsal sınıfların düzen içinde tuttukları yer konusunda, nasıl bir devrim ve nasıl bir cephe sorularında net olmak durumundayız.

Çalışma tarzımızın, örgütlenme faaliyetlerimizin başarısı bir yerde bu netleşmeye de bağlı olacaktır. Sınıf ve katmanların genel konumlarını olduğu kadar dönemsel durumlarını da değerlendirebilmeliyiz.

Halk kavramı, sosyolojik olarak, tarihsel ve toplumsal olarak çeşitli zamanlarda, çeşitli biçimlerde tanımlanagelmıştır. Halkı oluşturan çeşitli sınıf ve tabakaların nicelikleri, birbirlerine oranları, üretimdeki ve siyasetteki yerleri de bu tarihsel dönemlere göre değişmiştir.

Örneğin, özet bir tanım yapmak istersek, halk, emeğiyle geçinen herkestir. Ya da halk, sömürü ve zulüm düzeninin sahibi olan bir avuç burjuvanın, ağanın, tefecinin dışındaki tüm

kesimlerdir. Bu ve benzer tanımların herbiri belli bir doğruluğu dile getirir. Ancak savaş gerçeği içinde böyle tanımlar çoğu kez yetersizdir, açıklayıcı ve yönlendirici olmaktan uzaktır.

Temel sınıflar açısından bu tanımlamalar önemli ve belirleyicidir. Ne var ki, toplumsal ilişkiler içinde oluşan saflaşmalarda toplumun çeşitli sınıf ve katmanları cetvelle çizilmiş gibi ayrılmazlar birbirinden. Saflaşmalar, ayrışmalar karmaşık tablolar çıkarır ortaya, karmaşık süreçlerden geçerek gelişir. Bu karmaşıklığın en önemli kaynaklarının bir yanında çeşitli emekçi kesimlerin ekonomik-sosyal konumlarıyla, çıkarlarıyla paralel olmayan siyasal yönelimler içinde olabilmesi, diğer yanında ise düzenden hem pay alan, hem de düzen tarafından ezilen kesimlerin gel-gitli konumları vardır. Saflaşmayı karmaşıklaştıran irili-ufaklı daha pek çok etken de sıralanabilir. İşte bu nedenledir ki, halkı çok genel ekonomik kategorilerle sınırlandırarak tanımlamak eksiktir. Bu tanım, savaş cephesindeki bir mevzilenme açısından yalnız ekonomik değil, sosyal, siyasal, kültürel, ulusal çelişkiler boyutuyla ve politik tavır boyutuyla birlikte ele alınıp biçimlendirilmelidir. Ekonomik temel belirleyicidir; sosyal, siyasal, kültürel, ulusal çelişkiler de bir yerde bu ekonomik temel üzerinde gelişirler. Ancak, bu, sözü edilen çelişkilerin özerk, ayrı bir yanları, ayrı bir dinamikleri olduğunu yadsımaz. Sorun, düşmanı ve halkı çelişkilerin bu çok yönlülüğü ve dinamikleriyle birlikte tanımlayabilmektir. DHKP programındaki tanımla-

ma bu açıdan önemli ve açıklayıcıdır. Tüm kadro, yönetici ve savaşçılarımızın çalışmalarına yön vermekte esas almaları gereken zemindir:

“Halk sınıf ve tabakaları şunlardır;

Türk, Kürt ulusundan ve tüm milliyetlerden başta işçi sınıfı olmak üzere, yoksul ve orta köylülük, tüm çalışanlar, şehir ve kırsal küçük üreticileri, esnaflar, sanatkarlar, memurlar, öğrenciler, aydınlar, ulusal değerlerini kaybetmemiş, ülkesinin bağımsızlığını ve halkın özgürlüğünü isteyen, sömürü ve zulme karşı olan herkeştir. Partimiz, Devrimci Halk iktidarını kurma savaşında esas olarak bu güçlere dayanır.” (DHKP Programı, s.8)

İşçi sınıfına neredeyse 70 yıldır tekrarlanan ve farklı tek bir şey söylemeyen ekonomik söylem ve çalışma tarzının dışında gitmeliyiz. Devrimci İşçi Hareketi, bu geleneği, varolan reformist etkiyi kırabildiği, işçi sınıfının kendi örgütlerinde söz sahibi olabilmelerinin önünü açabildiği, uzlaşmaz, militan bir geleneği kökleştirebildiği ölçüde sınıfın gerçek gücü ve örgütlülüğü olma hüviyetini kazanacaktır.

Bu tanım elbetteki rastgele yapılmış değildir. Devrimci bir halk savaşını esas alan, sömürü ve zulme, düzene karşı olan tüm kesimleri birleştirmeyi ve devrimci bir halk iktidarını hedefleyen bir perspektifin ışığında yapılmıştır.

İŞÇİ SINIFI

“Başta işçi sınıfı olmak üzere...” Halk’ın tanımı böyle baş-

lıyor. Tarihsel, siyasal, toplumsal nedenlerle böyledir bu.

İşçi sınıfı, sömürülen kesimlerin içinde en büyük bölümlerden birini oluşturmaktadır. Toplumsal olarak devrimi omuzlayacak güçlerden biri ve tarihsel olarak sosyalizmin kurucusu olacak sınıftır. Sınıflar savaşındaki tarihsel rolü, kapitalizmin mezarını kazmaktır. Bu, ülkemizde de böyledir kuşkusuz.

Tarihsel olarak böyle bir rolü bulunan işçi sınıfının bugün, ülkemizdeki durumu nedir? Burada işçi sınıfının içinde bulunduğu duruma ilişkin rakamlar, istatistikler vermeyeceğiz, sosyalist basında, hatta burjuva basında bile bu tür rakamlar bolca yeralıyor. Özetle gerçek ücretleri hergün daha fazla düşen, milyonlarca üyesi işsiz bırakılan ve korkunç bir işsizlik tehdidi altında tutulan, düzen sendikalarındaki örgütlenmeleri, hak arama mücadeleleri bile terörle karşılanan bir sınıftır. İş, ekmeği, onuru, sınıf olarak hakları gasbedilmektedir.. Ama bugün bunları sayıp dökmenin tek başına bir siyasi işlevi de kalmamıştır.

İşçi sınıfı tarihsel olarak, sosyalizmin kurucusudur ve ülkemizde de kurucusu olacaktır. Ancak bu tarihsel rolüne ve güncel açıdan karşı karşıya olduğu koşulların tüm olumsuzluğuna rağmen, işçi sınıfının somut durumunu, kitabilikten, “gönlümüzde yatan”dan uzak, kendi somutluğu içinde değerlendirmeliyiz. Çünkü görüp belirlemek gerekir ki, --bir devrimci partinin iktidar alternatifi olmasıyla, iktidarı alabilecek güçte olmasının aynı şey olmadığı gibi-- işçi sınıfının bu tarihsel rolüyle şu ya da bu ülkede

devrim mücadelesinin çeşitli aşamalarında yükleneceği roller de aynı değildir ve karıştırılmamalıdır.

Ülkemizdeki işçi sınıfı kapitalizmin çarpık gelişim özellikleri nedeniyle montaj ve hafif sanayide yoğunlaşmış, proletaryanın sınıf özelliklerinin billurlaştığı ağır sanayi işçiliği cılız kalmış, işçiler en genelde de yarı-işçi, yarı-köylü bir sınıf yapısına sahip olmuşlardır. Bunun günümüzdeki yansıması ise, işçilerin sınıfın tarihsel ideolojisi ve kültürüyle birlikte, büyük ölçüde de küçük burjuva kültür ve yaşam biçimlerini taşıyor olmalarıdır. İşçi sınıfının bu cılız ve çarpık gelişimine, siyasal açıdan da, onyıllarca işçi sınıfı adına ortaya çıkıp, sınıfa reformist-revizyonist bir siyasetin taşıyıcısı olan örgütlülükler eşlik etmiş, bu da güçlü bir mücadele geleneğinin oluşmasına engel olmuştur. İşte bu nesnel ve öznel koşullarda, işçilerin sınıf olarak en büyük avantajlarından biri olan işyerlerinde, fabrikalarda toplu bulunmaları, örgütlenme kolaylığı, düzen sendikacılarının etkinliğiyle devrime karşı bir 'zorluğa' dönüştürülebilmiştir.

Halkın ve hedeflenen halk iktidarının bir parçası olarak işçi sınıfına yönelirken, bütün bu sıraladığımız özelliklerin belli sonuçları olacaktır elbette. Bunların birincisi, tüm bunları gözönünde bulundurarak işçi sınıfına bugün taşımadığı, taşıyamayacağı roller yüklememektir. İkinci olarak da, işçi sınıfının tüm bunlara karşı devrimimiz için taşıdığı büyük önemi, potansiyeli bir an olsun unutmadan, sınıfa yaratıcı, onun mevcut durumunu, geleneklerini, örgütlenmelerini ve sınıf mücadelesini

sindeki bugünkü yerini değiştirebilecek devrimci bir tarzda gitmektir.

İşçi sınıfına neredeyse 70 yıldır farklı tek bir şey söylemeye ekonomik söylem ve çalışma tarzının dışında gitmeliyiz. Devrimci İşçi Hareketi, bu geleceği, varolan reformist etkiyi kırabildiği, işçi sınıfının kendi örgütlerinde söz sahibi olabilmelelerinin önünü açabildiği, uzlaşmaz, militan bir geleneği kökleştirebildiği ölçüde sınıfın gerçek gücü ve örgütlülüğü olma hüviyetini kazanacaktır. Devrimci İşçi Hareketi, çalışma alanlarımızdan "herhangi biri" olmadığının bilinci ve sorumluluğuyla, büyük düşünmek, iddialı olmak durumunda olan bir alandır. İktidar perspektifi pek çok yerden önce bu alanda kök salmalıdır.

İşçi sınıfını, ekonomik çemberleri kırarak ülkemiz, halkımız ve kendi gerçeği çerçevesinde devrim mücadelesini, kendi iktidar mücadelesini sahiplenmeye yöneltmeliyiz.

Göstermeliyiz ki, devrimde en büyük ve en temel çıkarı olan sınıf kendisidir.

Devrimci Halk iktidarı, herşeyden önce proletaryanın hegemonyasındaki bir iktidardır.

Devrimci halk iktidarı, işçiye herşeyden önce patron karşısında ayakları altına almaya zorlandığı onurunu iade edecek, üreten ve yaratan olmanın gururunu ve yönetme hakkını kazandıracaktır.

Devrimci Halk İktidarı, emperyalizmin, oligarşinin fabrikalarına, şirketlerine, bankalarına el koyup ulusallaştıracak ve üretim faaliyetinin denetimi proletaryanın elinde olacaktır. Üretim ve yatırım, "kar" esasına

göre değil, halkın geleceği ve ihtiyaçları esas alınarak planlanacaktır. İşçi sınıfının ve tüm halk güçlerinin örgütlenmesinin önündeki yasaklara, kısıtlamalara son verecek, mesleki, kültürel, sosyal, siyasal her alanda örgütlenme özgürlüğü hayatın bir parçası olacaktır.

Devrimci Halk Kurtuluş Savaşı, işte bu nedenledir ki, işçi sınıfının tüm halkla birlikte, kendi iktidar savaşındır.

İşçi sınıfına işte bu gerçeği götürerek, bunun propagandası, bunun örgütlenmesi ve bunun mücadelesinin verilmesinde ısrarlı olarak "maışet derdi"yle karartılmaya çalışılan ufkunu açmalıyız.

YOKSUL VE ORTA KÖYLÜLÜK

Bugün ülkemizde sahip olduğu nüfus gücüyle, karşı karşıya olduğu sorunların şiddetiyle, toplumsal muhalefet içindeki yeri en orantısız olan kesim hiç kuşkusuz yoksul köylülüktür.

İçinde bulundukları durum halkın hiç bir kesiminden iyi değildir. Örneğin, genel durumları açısından şu rakamlar "durumun kötülüğünü" yeterince gösterir: köylük nüfusun % 70'ini oluşturan az topraklı köylülerin toprak payı, tüm toprakların ancak % 10'u kadardır. Yoksul köylülüğe hayatı zindan eden toprakağalığı, tefecilik, resmi, gayri-resmi varlığını, ekonomik ve siyasi gücünü değişik biçimlerde sürdürmektedir. Güncel açıdan da durumları pek parlak değildir. Örneğin bir tarım ülkesi sayılan Türkiye'nin buğday ithal eder bir hale getirilmesi, hayvancılığa vurulan darbeler, herkesten önce yoksul köylülüğü ve üreticileri vurmaktadır.

Yoksulluk, sefalet gerçekte hemen her kesimden çok onların yaşamlarını anlatmaktadır. Örneğin memurların, işçilerin “reel ücretlerindeki düşüşler” çok konuşulur, kamuoyunun geniş bir kesimince bilinirken, yoksul köylülüğün durumu bu anlamda da gözlerden ıraktır. 1950’de % 14,5 olan topraksız köylü oranı, 1981’de % 31 olmuştur. Bugün bu oran % 40’lara yaklaşmıştır. Bu da 3 milyonun üstünde köylü ailesi demektir. Kürdistan’da özellikle GAP bölgesinde tekelleri burjuvazinin topraklara el koymasıyla, yakıp yıkmalar ve göçlerle bu rakamların daha katlandığı da kuşkusuzdur.

Kısacası kırsal alanda açık ve yoğun bir yoksullaşma yaşanmaktadır. Topraksız köylüler bunu en yoğun yaşayan kesimdir. Topraksızlaşmaya karşılık düşecek iş alanları da yoktur ortada. Bu anlamda da, köylülüğün kır proletaryası diyebileceğimiz, yarı-proleter özellikler gösteren bu kesimi devrime en yakın kesimdir. Kürdistan’da ve Türkiye’de gerillaya katılımıyla düzenle olan çelişkisinin derinliğini ortaya koymuştur. Devrimle yaşamı köklü biçimde değişecektir.

Yaygın olarak “küçük üreticiler” de dediğimiz az topraklı yoksul köylülük de kırsal alanın en zor durumdaki ikinci kesimidir. Düzenin iktidar ve muhalefet partilerinin oy deposu olarak gördükleri, ekonomik ve siyasi manevralarıyla adeta oynadıkları bir kesimdir. Köylülüğün kooperatifler aracılığıyla kısmen örgütlülüğe sahip olan bir kesimi olmasına rağmen, bu örgütlülüğü aynı zamanda onun düzene, düzen partilerine yedeklenmesinin de en önemli

kanalı durumundadır. Küçük üreticiler kır ekonomisinde önemli bir ağırlık oluşturuyor olsalar da bu giderek küçülmetedir. Bir yandan “taban fiyat” politikaları onları yoksullaştırıp tefeci-tüccara daha bağımlı hale getirirken, kredi mekanizması da kırdaki egemenler lehine farkı büyötmektedir. Tüm bu özellikleriyle de devrime yakın ve yakındır. Geçmişte THKP-C, ilerleyen süreçte de devrimci hareketin, yurtsever hareketin ve çeşitli grupların kırsal alandaki mücadelesinde kitle hareketlerinin önemli bir gücü olarak mücadeleye katılmış, destek vermiştir.

Yoksul köylülük Devrimci Halk İktidarı’nda iktidarın bir parçasıdır. Sömürülen, ezilen sınıf olmayacaktır artık. Ağalık, marabalık, kısacası kulluk sona erecektir. Bunlar yoksul köylülük açısından bir dilek ya da bir vaat değil, Devrimci Halk iktidarı’nın uygulamalarının somut sonuçları olarak elde edilecek şeylerdir.

Nisbeten biraz daha büyük ölçekli toprağa sahip olan orta köylülük ise düzenin kırdaki kitle tabanı anlamında üzerinde durduğu ayağıdır. Ancak düzenle çelişkisiz de değildir. Süreçlere, ekonomi politikalara göre savruluşlar yaşamaktadır.

Sonuçta kırsal alanın tüm bu kesimleri devrim mücadelesinde şu ya da bu biçimde yer alan ve alabilecek kesimlerdir. Ancak biz, örgütlenme mantığımızda olsun, propaganda ve ajitasyonda olsun, öncelikle köylülük genellemesinden çıkmalıyız. Köylülük deyince aklımıza ilk gelen şey olan “taban

fiyatları” meselesinden çıkıp gerçekten köylülüğün farklı kesimlerinin sorunlarına, çelişkilerine, kültürüne, çıkarlarına vakıf olma temelinde bir yaklaşım sunmalıyız. Kuşkusuz bu görev herkesten önce kırsal alanda çalışan yoldaşlarımızın ve gerillanındır.

Yaklaşımımız herşeyden önce de bu potansiyeli açığa çıkarmayı hedeflemelidir. Bütün bir köylülüğü, hatta daha dar anlamda bütün topraksız yoksul köylüleri bir anda ayağa kaldırmayı, örgütlemeyi düşünmek elbette gerçekçi değildir. Sürecin ihtiyacı olan bir anlamda örnek ve yolaçan direnişler, örnek ve önder olan örgütlenmelerdir. Azçok bir örgütlülüğe, direniş geleneklerine, mücadeleciler bir yakın geçmişe sahip işçi sınıfının, ‘80 sonrası 6-7 yıllık bir suskunluk yaşadığı ve bu suskunluğun ancak 87’deki Netaş, Migros gibi militan direnişlerle; yine öğrenci gençliğin suskunluğunun Nisan yürüyüşü gibi militan bir çıkışla aşılabildiği unutulmamalıdır. Yoksul, topraksız, az topraklı köylünün buna ihtiyacı daha fazladır. Bundan çıkaracağımız sonuç; bugün bu kesimlerin örgütlenmesi, mücadelesi anlamında yakaladığımız en küçük halkalarda bile mutlak anlamda ısrar etmek, bu halkalarda militan, radikal örnekleri yaratmaktır.

Bu alana, kırların ve yoksul köylülüğün stratejik çizgimizdeki yeri itibarıyla gerillanın ve devrimci-demokratik bir köylü hareketinin yaratılması perspektifiyle yönelmeliyiz. Ekonomik-demokratik örgütlenmelerden köylü meclislerine, savunma birliklerinden tefeci-tüccar sömürüsüne karşı mücadele ko-

mitelerine, faşist terör ve örgütlenmeye karşı mücadeleye kadar, örgütlenme ve mücadelenin çok yönlülüğünü kırsal alana da taşıyabilmeliyiz. Ve bütün bunları da imece'sinden, ihtiyar meclisi'ne, mera ortaklaşacılığından, yoksul köylülüğün isyan ve dayanışma geleneklerine kadar bu alanın kendine özgü özellikleriyle yeniden biçimlendirmeliyiz.

Kentlerde azçok yarattığımız bu mücadele ve örgütlenme biçimlerinin zenginliğini, çok yönlülüğünü kırlarda da yaratıp, bu zenginlik içinde **göstermeliyiz ki;**

Yoksul köylülük Devrimci Halk İktidarı'nda iktidarın bir parçasıdır. Sömürülen, ezilen sınıf olmayacaktır artık. Ağalık, marabalık, kısacası kula kulluk sona erecektir.

Bunlar yoksul köylülük açısından bir dilek ya da bir vaat değil, Devrimci Halk İktidarı'nın uygulamalarının somut sonuçları olarak elde edilecek şeylerdir.

Devrimci halk iktidarı, büyük toprak sahiplerinin ya da kapitalistlerin mülkiyeti altında bulunan tüm topraklara ve üretim araçlarına el koyacak ve bunlar geniş bir toprak ve tarım reformu çerçevesinde topraksız ve az topraklı köylülere dağıtılacaktır.

Büyük kapitalist tarım işletmelerine el konulup, kır proletaryasının denetimi altında yeniden örgütlenilecektir.

Yarıcılık, kiracılık kaldırılıp, bu topraklar işleyenin olacaktır. Topraksızı, az topraklısıyla, göçeri, mevsimlik işçisiyle yoksul köylülüğe işte bunları göstererek toprağı için, insanca yaşamı için, namusu, onuru, ge-

lenekleri ve bağımsızlığı için, halk kurtuluş savaşına çağıracağız.

KENTLERİN KÜÇÜK ÜRETİCİLERİ

Bakkal, manav, fırıncı, a-yakkabıcı, lokantacı, berber, terzi, yani kentlerin esnaf ve zanaatkarları, hergün bir biçimiyle i-şimiz oluyor onlarla. Ekonomik yaşam ve ilişkiler adeta onlar üzerine kurulmuştur. Hep yakınlıkta içindedir onlar da. Günlük konuşmalarından bile anlaşılır ki, düzenle --tekellerle, tüccarlarla, bankalarla, zabıtalarla-- sürekli boğuşma içindedirler. Bakkal-market savaşı bu boğuşmanın en açık ifadesidir.

Her yıl binlercesi iflas eder ama her yıl da binlercesi eklenir. Kapitalizmin, tekellerin ekonomik, siyasi gücü onları tamamen tasfiye edecek düzeyde değildir.

Esnaf odaları adı altındaki hemen tüm illere yayılan örgüt-lülüğüne, özellikle ilçe ve kasabalardaki etkin konumlarına rağmen, ülke politikalarında --kendi çıkarları temelinde-- buna paralel bir ağırlıkları, etkinlikleri yoktur. Oda üst yönetimleri vasıtasıyla siyaset sahnesinde çoğu kez çeşitli tekellerin temsilcileri olarak görürüz onları. Buna karşın, özellikle, işyerlerini büyütme, geliştirme imkanları bulunmayan, rekabet gücü olmayan dolayısıyla krizlerden daha çok etkilenen kesimleri, örgütsüz de olsa toplumsal muhalefet içinde daha fazla yer almakta, devrimci, demokrat, yurtsever güçlere destek vermektedirler.

Oligarşinin, mülkiyet tutkusunu bildiği bu kesimler üzerindeki en büyük propaganda ve demagojisi de, bu yüzden, devrimin herşeylerini ellerinden a-

lacağı üzerine biçimlenmekte, tüm propaganda onların kendilerini düzenle özdeş görmelerini sağlamaya yönelmektedir. Toplumun aile değerleri vb. konusundaki en hassas kesimlerinden biridir ve oligarşi yine bilinçli ve sistematik olarak buna da yönelmekte, devrimle arasını bu noktalardan açmaya çalışmaktadır.

Göstermeliyiz ki,

Devrimci Halk İktidarı'nda, planlı ekonomiye ve halkın ihtiyaçlarına göre üretim yapan, hizmet veren küçük ve orta işletmeler varlığını sürdürecektir; buna karşın bugün esnafın en büyük derdi olan tefecilik, karaborsa ve her türden spekülasyon iş ve kazanç ekonomiden silinecektir.

Devrimci Halk İktidarı, küçük esnafı yokeden, sürdüren tekelliliği ortadan kaldıracak, bankalar tek bir ulusal banka haline getirilip, planlı ekonominin, halkın yararına üretim yapan küçük işletmeciliğin ihtiyaçlarına cevap verecek tarzda çalıştırılacaktır.

Kapitalizmin kar ve sömürü düzeninde halkın ahlakı, namusu, onuru, ailesi tehdit altındadır. Hergün onlarcasına tanık olunan dramatik olaylar bunu yeterince kanıtlamaktadır. Göstermeliyiz ki, halkın temiz, saf değerleri ancak Devrimci Halk İktidarı'nda yaşayıp gelişebilir.

Düzenin demagojileri yaşamın gerçekleri karşısında çoğu kez etkisizleşmektedir. Esnaflar, sanatkarlar, mücadele geçmişimizin çeşitli evrelerinde kepenk kapatma vb. eylemlerle düzenle çelişkilerini radikal bir tarzda ortaya koymuşlar, devrime çok da uzak durmadıklarını göstermişlerdir. Onları alternatif eko-

nomik-demokratik örgütlenmeler içerisinde biraraya getirmek, onlara Devrim ve Devrimci Halk İktidarı gerçeğini götürmek arasındaki mesafeyi daha da yakınlaştıracaktır.

ÖĞRENCİLER, AYDINLAR, İŞSİZLER, EMEKLİLER, YETİMLER...

İşçi sınıfı, yoksul köylülük, kır ve kent küçük üreticileri halkı oluşturan temel sınıf ve katmanlardır. Ama "halk gerçeği" bunlarla sınırlı değildir. Ekonomik açıdan, sosyal açıdan ayrıştırılabilecek daha bir çok kesim vardır.

Öğrenciler, üretimde olan bir kesim değillerdir. Ama düzen şu ya da bu biçimde yoğun bir sömürüye tabi tutmaktadır onları. Düzen, eğitimi her yıl biraz daha "zamlanan" paralı eğitime dönüştürerek; kitap parası, harçlar, bağış vb. adı altında, e-lini ailelerin cebinden hiç çıkarmamakta, başta meslek liseleri olmak üzere lise ve üniversitelerde kurs, staj, şu, bu denilerek öğrenciler "ücretsiz işçi" olarak kullanılıp sömürülmektedir.

Eğitimin bilimsel yanı onları düşünen, araştıran, üreten değil, özetle düzene itaat eden insanlara dönüştürmek üzere planlanmıştır. Belli uzmanlık okullarında ise tekellerin ihtiyacı temelinde bir eğitim örgütlenmiştir. Üniversite kapılarında ki suni yığılmalar, kurs-dershane rezaleti, diplomalı işsizler, bu çarpık eğitim tablosunun çarpıcı sonuçlarıdır.

Göstermeliyiz ki, Demokratik Halk Üniversiteleri, tüm bu çarpıklıklara son verecek; eğitim tümüyle parasız hale getirilecek,

halka, hayata ve üretime dönük bir eğitim yapılacak, öğrenciler öğrencisi oldukları okulun yönetiminde söz sahibi olacaklardır. Bilimsel gelişmeyi boğan, kişilsiz öğrenciler, mezunlar yetiştiren düzen üniversitelerinin tersine Demokratik Halk Üniversiteleri bilimsel gelişmenin önünü de açacaktır.

Aydınlar bugün düşünsel, sanatsal üretimi baskı altında tutulan bir kesimdir. Ancak düzene, burjuvaziye yaklaştıkları ölçüde bu alan açılmaktadır onlara. Halktan büyük ölçüde kopmuş, koparılmışlardır.

Aydınlara ihtiyacımız var. Halkın, devrimin aydınlara ihtiyacı var. Bunun bilinci ve sorumluluğuyla yaklaşmalıyız onlara. Ve göstermeliyiz ki, gerçek anlamda birer aydın olmak için onların da halka ve devrime ihtiyacı var.

Toplumsal muhalefet içinde şu ya da bu ölçüde yer almalarına karşın, burjuvazinin "aydın" tipini kesin bir biçimde reddedemediklerinden, kendilerini bireycilik, örgütsüzlük ideolojisiyle donattıklarından devrime mesafeli durmaktadırlar.

Aydınlara ihtiyacımız var. Halkın, devrimin aydınlara ihtiyacı var. Bunun bilinci ve sorumluluğuyla onları küçümsemeden, ezmeden, dışlamadan yaklaşmalıyız onlara. Ve göstermeliyiz ki, gerçek anlamda birer aydın olmak için onların da halka ve devrime ihtiyacı var.

Halka, emeğe, emekçilere yabancılaşmış bir aydının üretimi de güdükleşir, hayattan kopar. Çünkü hayat halktır. Yaratıcı ve üreten kaynak odur. Aydınların düşünsel, sanatsal üretimi-

nin önündeki tüm engelleri ise ancak Devrim kaldırır. Emperyalizmin, burjuvazinin, proletarya diktatörlüğü düşmanlarının tüm karşı propagandalarına, demagogilerine rağmen, tüm eksik ve zaaflarıyla sosyalist ülkelerin pratiği de kanıtlamaya yeter ki, devrimi her ülkede sanatsal, düşünsel, bilimsel üretkenliği, yaratıcılığı, devasa boyutlarda geliştirmiştir. Edebiyattan müziğe, teknik bilimlerden felsefeye dünyanın en görkemli eserlerine, örneklerine devrimin aydınları imza atmıştır.

Göstermeliyiz ki, aydın, aydınlığını gerçek anlamda Devrimci Halk İktidarı'nda yaşayacaktır.

Emekliler, Yetimler, İşsizler... toplumun kelimenin gerçek anlamıyla "mağdur" kesimleridirler. Çıkarları, talepleri ancak Devrimci Halk İktidarıyla karşılanabilecek olan bu kesimler, ne yazık ki devrim mücadelesinin büyük ölçüde dışındadırlar. Oligarşininse, kamuoyu oluşturmaktaki etkilerini bilerek, üzerinde en fazla demagoji yaptığı kesimler durumundadırlar.

Milyonlarla ifade edilebilen işsizler bugün örgütsüzdürler ve bu konumlarıyla oligarşi işsizleri işçilere karşı kullanmakta, bunda başarılı da olmaktadır. **Göstermeliyiz ki**, Devrimci Halk İktidarı, esas olarak işsizliği köklü bir biçimde ortadan kaldırmayı hedefleyecek, geçiş sürecinde işsizlere her türlü ekonomik, sosyal güvenceyi sağlayacaktır. Ancak işsizlere yönelik güncel politikalar üretmeden, onların ekonomik-demokratik düzeyde örgütlenmelerini hedefleyip gerçekleştirilmeden onlara bu gerçeği de götüremeyiz.

Emekliler, yetimler düzenin adeta dışladığı kesimlerdir. Örneğin, Emekli Sandığı yalnızca bir soygun aracıdır ve emeklilik yaşı daha da büyütülerek bu soygun daha “tam” bir soygun haline getirilmeye çalışılmaktadır. Emekli maaşını bile düzen artık onlara çok görmekte, “işe yaramaz” olduklarını vurgulamak istercesine onları aşağılayarak vermektedir.... Örneğin, yetimler çoğunlukla sokaklardadırlar, mafyanın, uyuşturucu tacırlarının potansiyel pazarıdırlar. Yetiştirme yurtları ise tek kelimeyle bir “insanlık dramı”dır. Devrim, Devrimci Halk iktidarı, onlar için “herşey” demek olabilir ama ulaşabilirsek... Devrimcilerin geçmişte uzanabildiği tüm yetiştirme yurtları büyük bir katılım göstermişlerdir örneğin. Sorun yine tüm bu kesimlere ulaşmakta, onlara çıkarlarını, düzendeki ve devrimdeki geleceklerini gösterebilmektedir.

ULUSAL DEĞERLERİNİ KAYBETMEMİŞ, ÜLKESİNİN BAĞIMSIZLIĞINI VE HALKIN ÖZGÜRLÜĞÜNÜ İSTEYEN, SÖMÜRÜ VE ZULME KARŞI OLAN HERKES...

Devrim mücadelesinde çok çeşitli halk kesimlerinin, daha küçük toplumsal grupların ve hatta tek tek bireylerin yerleri, kaba ekonomik kategorilerle, kaba sosyolojik sınıflandırmalarla belirlenmez. Bunda ekonomik, siyasal, kültürel, dinsel, yöresel, sosyal pekçok etken rol oynar.

Çeşitli kesimlerin, grupların, kişilerin bazen düzenle esas ilişkileri ulusal değerlerinin

çiğnenmesi noktasındadır. Örneğin, ilişkileri görünürde yalnızca ahlaki düzeyde olan kesimler vardır, ya da örneğin belli kesimler dini inançlarına yönelik baskılarla karşı karşıyadırlar... ve onların ilişkileri bu noktada odaklanmıştır. İşte toplumun egemen ve ezilen kesimleri arasındaki ilişkiler yumağında devrimci politika hem temel ilişkiyi gözden kaçırmamak, hem de düzenle tali de görünse ilişkileri olan tüm kesimleri düzenin karşısına dikmeyi hedeflemek durumundadır.

Toplumun egemen ve ezilen kesimleri arasındaki ilişkiler yumağında devrimci politika hem temel ilişkiyi gözden kaçırmamalı, hem de düzenle tali de görünse ilişkileri olan tüm kesimleri düzenin karşısına dikmeyi hedeflemelidir.

Ulusal değerleri için, inançları için, toplumsal yeri için, onur için, namus için düzenin karşısına dikilen, bağımsızlık, özgürlük isteyen, sömürü ve zulme karşı olan her kesimi, her insanı devrimin müttefiki haline getirebilmeliyiz.

Ulusal değerleri için, inançları için, toplumsal yeri için, onur için, namus için düzenin karşısına dikilen, bağımsızlık, özgürlük isteyen, sömürü ve zulme karşı olan her kesimi, her insanı devrimin müttefiki haline getirebilmeliyiz.

Onlara **göstermeliyiz ki**, bağımsızlık ve özgürlük devrimle olanaklıdır. Göstermeliyiz ki, sömürü ve zulüm Devrimci Halk İktidarıyla son bulur. Devrim salt ekonomik çıkarlar vadetmiyor; devrim bağımsız-

lıktır, ulusal onurdur, namustur, özgürlüktür, bunu göstermeliyiz.

Oligarşi toplumun hemen her kesimine, o kesime özgü örgütlenmelerle ulaşıyor. İşçileri sarı sendikalarla, emekçi köylüleri kooperatiflerle, esnafları odalarla düzene yedeklemeye çalışıyor. Elbette bunlarla da sınırlı değil, oligarşi yöre derneklerinden tutun, dini kurumlara, mesleki kuruluşlara, spor, eğlence klüplerine kadar bütün araçları kullanarak; sakatlardan çevrecilere kadar her kesime yönelik düzen örgütleriyle toplumu oluşturan tüm kesimlere ulaşma gayretindedir. İşte bu nedenle diyoruz ki, düzenle ilişkisi olan, ülkemizin bağımsızlığından, halkın özgürlüğünden yana, sömürüye, zulme şu ya da bu biçimde karşı olan her kesime ulaşmalı, tüm kesimlere açılmakta cesur olmalı, devrimin gerçekte bu ülke nüfusunun yüzde 90'ının taleplerini, çıkarlarını, özlemlerini karşılayacağını bu geniş kesimlere ulaştırabilmeliyiz.

Bunu ulaştırabilmek için tüm mekanlardan, tüm ajitasyon propaganda araçlarından, genel-yerel tüm kitlevi, mesleki örgütlenmelerden yararlanabilmeliyiz. Tüm bunlara paralel olarak savaşın yükseltilmesi ve boyutlandırılması ise bu gerçekleri kitleler açısından daha görülebilir hale getirecektir. Örneğin Gazi ayaklanmasında olduğu gibi... Barikatların bir yanında halk, bir yanında düşman vardır orada. Hiçbir sosyolojik, ekonomik tanımlamanın tek başına anlatamayacağı bu saflaşma, asıl saflaşmadır; düşman ve halk tanımları orada, hayatın ve savaşın içinde yapılır. İşte bu gerçeğin ışığında “bir avuç azınlık”ı, bir avuç azınlık olarak bırakmalı, onmilyonları devrime kazanmalıyız.

HALKIN, ULUSLARIN DÜŞMANLARI KİMLERDİR VE DHKC KİME KARŞI SAVAŞIYOR?

Devrimci bir savaşın esas alacağı sınıf mevzilenmesi politikalarının bir parçası da, savaşın **düşman cephesini daraltıp, müttefik güçleri genişletme** esprisi çerçevesinde şekillendirilmesidir. Bu politika, siyasal açıdan da, askeri açıdan da geçerli ve gereklidir. Bunu sağlayabildiğimiz ölçüde hedefimiz daralacak, vuruş gücümüz ise artacaktır.

DÜŞMANLARIMIZ KİMDİR?

Bu sorunun öncelikle verilebilecek çok kısa bir cevabı vardır: Emperyalizm ve oligarşi.

Emperyalizm ve oligarşi, kendilerini gizlemek, halkın asıl düşmanları olduklarını perdelemek için sayısız araç ve kuruma başvurur, bu noktada sürekli bir propaganda ve demagoji kampanyası yürütür. Böylelikle halkların tepkilerinin, sınıf savaşının, kendi egemenlik ve iktidarlarına yönelmesi engellenmeye çalışılır.

1950'lerden bu yana emperyalizmin ülkeleri doğrudan işgal etmeyip, işgali ülkelerin kendi "milli" orduları ve "milli" ekonomi kuruluşları aracılığıyla gerçekleştirmesi ya da yakın dönemde örnekleri görüldüğü gibi, emperyalist güçlerin dünya halklarına yönelik saldırılarının Birleşmiş Milletler gibi sömüren-sömürülen, kapitalist-sosyalist tüm dünya devletlerinin üye olduğu kurumların adı altında gerçekleştirilmesi, em-

peryalizmin kendini gizlemesine verilebilecek örneklerdir.

Sovyet gavuru, Yunan gavuru, sınır komşuları, Ermeniler, Bulgar mezalimi boyuna gündemde tutulur; yeter ki halk, düşmanı içte aramasın...

Herşeye rağmen halkın gözü içeriye dönmüşse, asıl düşmanına yönelmişse, oligarşi yine gizlemeye çalışır kendini, sivil faşistleri sürer arenaya; alevilerin karşısına sünnileri, Kürtlerin karşısına Türkleri çıkarır; hiçbiri tutmadığında üç kuruş maaşa cop sallamayı "ekmek parası" sanan, onurunu, ruhunu satmış polisleri çıkarır halkın karşısına... Tüm manevralar kendilerini temize çıkarmak, halkın asıl düşmanlarını, copu vurdurtanı, tetiği çektirteni görememesi içindir.

Aynı şey çok daha değişik biçimlerde oligarşi için de geçerlidir.

Biçimlerden biri, oligarşinin sürekli kitleleri yöneltebileceği dış düşmanlar yaratmasıdır. Sovyet gavuru, Yunan gavuru, sınır komşuları, Ermeniler, Bulgar mezalimi boyuna gündemde tutulur; yeter ki halk, düşmanı içte aramasın... Herşeye rağmen halkın gözü içeriye dönmüşse, asıl düşmanına yönelmişse, oligarşi yine gizlemeye çalışır kendini, sivil faşistleri sürer arenaya; alevilerin karşısına sünnileri, Kürtlerin karşısına Türkleri çıkarır; hiçbiri tutmadığında üç

kuruş maaşa cop sallamayı "ekmek parası" sanan, onurunu, ruhunu satmış polisleri çıkarır halkın karşısına.

Koç'ların, Sabancı'ların, Erez'lerin, Komili'lerin, Feyyaz Berker'lerin, ve daha onlarca holding yöneticisinin olan biten hiçbirşeyle, katliamlarla, infazlarla, işkencelerle, yakılan yıkılan köylerle hiç ilgileri yoktur sanki. Burjuva politikacılar, üst düzey bürokratlar, generaller, copu tutan, halka kurşun sıkan elin kendi elleri olmadığı görüntüsünü yaratırlar boyuna, sıkıştırlarsa "münferit" olay derler, daha da sıkıştırlarsa üç-beş memuru harcarlar. Tüm manevralar kendilerini temize çıkarmak, halkın asıl düşmanlarını, copu vurdurtanı, tetiği çektirteni görememesi içindir.

Emperyalizm, oligarşi ve onun ekonomik, siyasal, askeri gücünü oluşturan tüm kurumlar ve kişiler; düşmanlarımız işte bunlardır. DHKP Programı'nda halkın düşmanları şöyle formüle edilmiştir:

"Başta ABD emperyalizmi olmak üzere tüm emperyalist güçler, bunların askeri, ekonomik ve politik üsleri, temsilcilikleri, yardım paravanası altındaki ajan üsleri,

İşbirlikçi tekelci sermayedarlar, işbirlikçi tüccarlar, tefeciler, büyük toprak sahipleri, toprak ağaları ve bunların özel silahlı güçleri,

İktidarda bulunan tüm devlet yetkilileri, düzeni savu-

nan milletvekilleri, üst bürokratlar,

Devletin resmi ordusu, polisi, MİT, kontrgerilla, korucular ve bunların kurumları,

Oligarşik yapının içerisinde yer alan, düzeni savunan, faşist ve Devrimci Halk İktidarı savaşını engellemeye çalışan tüm siyasi partiler,

Emperyalizm ve oligarşiye hizmet eden, devrimci savaş engellemekte kullanılan tüm devlet kuruluşları ve özel kuruluşlar,

Devrimci savaş engellemeye çalışan oligarşiye yardım eden muhbirler, hainler, ajan ve provakatörler ve bunların örgütlenmeleridir."

İşte bu çerçevede halka karşı tetiği çeken de çektiren de düşmanımızdır. Sivil faşistler de, sivil faşistleri halkın karşısına sürenler de düşmanımızdır. Grev kırıcı da, grevi kırdıran da düşmanımızdır.

Burada önemli olan, biri diğerini görmemize, biri diğerine yönelmemize engel olmamalıdır. Ne polisler, işkenceciler, sivil faşistler için *"Onlar asıl sorumlu değil, onlar maşa, piyon"* deyip onları *"masumlaştırmak"* doğrudur, ne de salt halkın karşısına çıkarılan bu güruhla savaşırken bunları üzerimize sürenleri unutmak, onları hedef dışı bırakmak.

Propagandamız, çok çeşitli eylem biçimlerimiz, halkın adaletini temsil eden devrimci şiddetimiz, gerilla birliklerimizin vuruşları düşmana bu *"bütünlüğü"* içinde yönelmeli, halka da bunu göstermelidir.

Bu noktada *"kolaycı"* değil, geniş düşünmeliyiz. Tüm devlet kurumları, emperyalist kuruluşlar, sermayedarlar, holdingler,

faşist örgütlenmeler, düzen partilerinin sorumlu mevkideki yöneticileri ve kurumları, resmi, gayri-resmi düşmanın silahlı güçleri, açık hedeflerimizdir. Düşmanın ekonomisi, bürokratik işleyişi hedeflerimizdir.

Özel süreçler, kampanyalar, görevler dışında şu ya da bu hedefe, kısırlaştıran bir **kilitlenme** olmamalıdır, tersine düşmana bu bütünlüğü içinde yöneldiğimiz ölçüde halka da düşmanını daha net tanıtmış oluruz. (Ama öte yandan belli misillemelerde, belli konu ve hedeflere yönelik kampanyalarda ise olanaklar elverdiği ölçüde o konu veya kampanyayla bağlantısı içinde seçici hedeflere, sorun açısından doğrudan sorumlu kurum ve kişilere yönelmeliyiz.) Düşman tüm kurumları, yöneticileriyle belli kurum ve kişileri dışında **özel istihbarat** gerektirmeyecek kadar ortada, karşımızdadır. Devrimci bir eylem açısından *"istihbarat"* yok gerekçesi, herhalde ülkemizde en son kullanılabilecek gerekçedir. İşte bu noktada hedefleri geniş ve yaratıcı bir tarzda düşünebilmeliyiz. Böyle baktığımızda onlarca tür etkili, düşmanı sarsan, darbeler vuran silahlı ve silahsız eylem biçimleri bulunabilir.

DÜZENİN KULLANDIĞI ETKİLEDİĞİ GENİŞ HALK KESİMLERİ DÜŞMANIMIZ DEĞİLDİR

Ülkemizde son yıllardaki seçimlerin en önemli özelliklerinden biri seçimlere katılmama oranındaki yükselmedir. Yüzde 40, 50'lere varan bu katılmama oranı --birebir olmasa da büyük ölçüde-- kitlelerin düzenden,

düzen partilerinden kopuşunu anlatmaktadır. Ancak biz şimdi düzenden kopmakta olan değil, henüz kopamayan, düzen partilerinin gücünü oluşturan kitlelere bakalım. Onlara yaklaşımımız nasıl olacaktır?

Gerçekte bugün düzen partilerinin aldıkları oy oranlarına rağmen kendilerine güvenen, *"inançlı"* bir kitle tabanları hemen hemen kalmamıştır. *"Kime hizmet ettiğinin, kim için çalıştığının gerçek anlamda bilincinde olmayan geniş halk yığınları.. emperyalist işbirlikçilerin demagojik vaatlerine kanarak, istikrar ve ekonomik refah arayışı içinde, bu burjuva partilerinin peşinden sürüklenmektedirler. Bu sürüklenmeye rağmen, yoğun sömürünün getirdiği yoksulluk ve baskı politikalarıyla peşinden gittiği partinin kurtuluşunu sağlayacağına inanmamaktadır."* (Kongre Raporu, s.128)

Bu çerçevede soruna baktığımızda en genelde düzen partilerine oy veren, onların tabandaki gücünü oluşturan bu kitleler bugünkü bilinç düzeyleri, siyasi eğilimleri ne olursa olsun, devrimin düşmanları olarak görülemezler. Onlar gerçekte çıkarları devrimde olan, kazanılması gereken ve kazanılabilecek kesimlerdir.

Sol bir sığata, görünüme ve söyleme sahip düzen partilerinin oy tabanını oluşturan kesimler düzene eleştirileri en yoğun ve açık olan kesimlerdir. Türkiye'nin 50'lerden bu yanaki siyasal şekillenmesi içinde bu partiler oy tabanlarını düzenle en fazla çelişkisi olan işçilerden, alevilerden bulmuşlardır. Bu partilerin tabanında yoğun bir zulüm karşıtlığı vardır. İşte tüm bu nedenlerden dolayı, devrimin

öncelikle kazanacağı kesimler bu partilerin tabanlarıdır.

Ancak düzenin DYP'den ANAP'a "sağ-merkez" özellik gösteren diğer partilerinin tabanında da böyle kesimler oldukça geniştir. Düzenin krizinin derinleşmesine, çivilerinin yerinden oynamasına bağlı olarak bu düzen partilerinin kitleleri ve oylarını tavlamaya yönelik demagojilerine giderek "sol" slogan ve taleplerin girmesi, demokrasi, özgürlük vaatleri, yolsuzluklarla mücadele, konuşan Türkiye, şeffaf karakol vb. sözlerin öne çıkarılması da bu partilerin tabanlarındaki değişikliğin, bu tabanda gelişen talep ve isteklerin bir göstergesidir. Bu anlamda çoğu emekçi bu kesimleri devrim için **kaybedilmiş** olarak görmemek durumundayız. Tersine biraz önce belirttiğimiz çerçevede **kazanılması gereken ve kazanılabilecek** kesimlerdir.

Düzen partileri özellikle il, ilçe, kasaba örgütlerinde Yönetim Kurulu vb. düzeyindeki partililerini, ihalelerle, belediye, arsa rantlarıyla, danışmanlık vb. ulufelerle düzenin nimetlerinden, başka deyişle sömürü pastasının kırıntılarından yararlanmaktadır.

Yaşanılan koşullarda düzen artık onlara hiçbir şey veremez hale geldikçe bu kesimler de o partilerden kopmakta, devrimci bir alternatifin onları kucaklamadığı noktada ise beklentileriyle başka bir düzen partisine yönelip, savrulup durmaktadırlar. Düzenin krizi aslında düzen partilerinin altını oymaktadır ama

kitleler alternatifsizlik içinde hala düzen partilerini omuzlarında taşımaktadırlar. Düzenin nesnel olarak altının oyulduğu bu sürece iradi bir nitelik kazandırabilmekse bizim elimizdedir.

Bunun yanında o partiye oy veren kitlenin yine önemlice bir kesimi bölgedeki şu ya da bu fabrikada, şu ya da bu devlet kurumu veya belediyede "açılacak" kadrolardan iş beklentileri olan, devletle, veya belediyeyle "halledilecek" işleri olanlar ve onarın çevreleridir. Her ilde, ilçede, kasabada, her seçim öncesinde yeni açılacak fabrikaların, verilecek kadroların haberleri uçuşur, parti binalarında işe alınacakların listeleri hazırlanır, beklentiler kamçılanır. Ama yaşanan koşullarda düzen artık onlara hiçbir şey veremez hale geldikçe bu kesimler de o partilerden kopmakta, devrimci bir alternatifin onları kucaklayamadığı noktada ise beklentileriyle başka bir düzen partisine yönelip, savrulup durmaktadırlar. Düzenin krizi aslında düzen partilerinin altını oymaktadır ama kitleler alternatifsizlik içinde hala düzen partilerini omuzlarında taşımaktadırlar. Düzenin nesnel olarak altının oyulduğu bu sürece iradi bir nitelik kazandırabilmekse bizim elimizdedir.

Düzenin dincilik ve ırkçılık temelinde örgütlendirdiği gerici ve faşist partilerin tabanları ise ikili bir özellik gösterir. Farklı özelliklerine rağmen özünde yukarıda anlatılan koşulları yaşamaktadırlar.

RP'nin oy tabanı büyük ölçüde yoksul emekçi kesimlerdir. Ama RP'nin politikası din-

tarikat ilişkileri içinde sömürü ve sınıf gerçeğinin üstünü örtmeye yöneliktir. Kitlelere, düzenin çiğnediği insani değerlere, erdemlere sahip çıkıyor görüntüsü vererek, onlara kişilik ve saygınlık kazandırma imajı içinde seslenmektedir. Zulüm, işkence, onur sloganları pervasızca istismar edilmektedir. Görülmesi gereken gerçekte devrimcilerin bıraktığı boşlukta örgütlenip yaygınlaşabildiği, bu noktada da düzenden her türlü desteği gördüğüdür.

MHP ise kitle tabanını "Türk-Kürt" düşmanlığı içinde "milliyetçilik-vatan" demagojisiyle genişletmiş, lümpen, işsiz kesimden unsurlara çıkarlar sağlayarak kendine taban devşirmiştir. Tüm "imaj" yenileme çabalarına karşın tabanını "milisleştirme" gayreti içindedir ve bugün esas gücünü "tabanından" değil, devlet içindeki örgütlenmesinden almaktadır.

Gerici-faşist partilerin tabanları açısından da herşeyden önce görmemiz gereken bu kesimlerin de önemli bir çoğunluğuyla devrim için kaybedilmiş sayılamayacağıdır. Daha çok yakın dönemde bunun böyle sayılamayacağının çok çarpıcı örnekleri yaşandı. Elbistan ilk örnekti; MHP'li sayılan kitleler namusları için ayağa kalktılar. Karşılarında şu ya da bunlar değil, bir devlet kurumu vardı; karakol. MHP'yle artık özdeşleşen polislerle "MHP'li kitle" çatıştı orada. İkinci örnek Şile'nin Karakiraz köyündeydi. Dindar sayılabilecek, kadınlarının türbanlı olduğu Karakiraz köyü emekçileri, köylerini çöplüğe çevirmek isteyenlere karşı direndiler, dişe diş hem de. Diren-

dikleri güç RP'li İstanbul belediyesiydi. Jandarma saldırdı, yılmadılar, ama o güne kadar jandarmaya ve RP'ye dair kafalarında taşıdıkları herşey yıkıldı, “düşmanlarını” gördüler. RP ve jandarma düşmandı, yanyana saldırıyorlardı. Bitmedi, Refah'lı belediye başkanı direnişi kıramadığında direnen dinine bağlı Karakiraz köylülerini dış güçlerin maşası olarak, terörist, PKK'lı olarak ilan etti. “Terörizm”, “dış güçler” demagogisinin asıl yüzüyle kendi hayatlarında karşılaştılar.

Elbistan ve Karakiraz ülkesinde yaşanacak sürecin ilk örnekleridir ve daha benzer durumlar sıkça yaşanacaktır. Kitlelerin düzenle çelişkileri derinleştikçe bu partilerin tabanları da daralacaktır. Onun içindir ki, bugünden ellerindeki tabanı din-ci ya da ırkçı fanatizmle radikalleştirme, “milisleştirmek” çabası içindedirler. Süreç onların tabanlarını daraltacak bir yönelimdedir ama bu böyle olacak diye beklenemez. Çünkü oligarşi hep yeni alternatifleri sahneye sürme çabası içinde olacaktır. Bugünden onlara yönelik politikalarımız, onlara bir yönelik propagandamız olmalı, onlara insanlık onurunun, ulusal onurun, vatani savunmanın, “komşusu aç yatarken tok yatmamanın”, adil paylaşım ve bölüşümün devrimle, Devrimci Halk İktidarı'yla mümkün olabileceğini bıkmadan, usanmadan anlatabilmeliyiz. Böyle bir politikayı ve propagandayı hayata geçirebildiğimiz ölçüde süreç nesnel boyutuyla da, iradi müdahalemiz boyutuyla da gerici-faşist partilerin tabanlarında saflaşmaya yolaçacak, dost-düşman, halk ve egemenler on-

ların bilincinde de daha net ayrılacaktır.

Elbette bu partilerin halka karşı milisler halinde örgütlendirilen kesimlerinin mücadelemiz ve örgütlenmemiz önünde engel olmalarına hiçbir koşulda izin veremeyiz. Pratik olarak buna yöneldikleri noktada “düşman” safındadırlar ve gereken karşılığı alırlar. Bunun ötesindeyse, bugünden izleyeceğimiz politika onları gerici, faşist demagojinin etki alanından kurtarmak, tarafsızlaştırmak ve giderek kazanmak temelinde olmalıdır.

EKONOMİNİN POLİTİKANIN, SAVAŞIN “ORTASINDAKİLER”

Elbette buraya kadar sıraladığımız kesimler dışında düzen içindeki ekonomik konumu ya da politik tavrı itibarıyla, oligarşiyle emekçilerin arasında, başka deyişle “ortada” olan kesimler de vardır.

Ekonomik açıdan kırlardaki nispeten palazlanmış üreticiler, kentlerde esnafla tekeller ve büyük tüccarlar arasındaki bir ekonomik kategoriyi oluşturan, mobilyacı, beyaz eşyacı ya da yine palazlanmış doktor, avukat vb. durumundaki kesimler bunlar arasında sayılabilir. Düzenle çelişkileri vardır ama geleceklerini de çoğunlukla düzende görürler. Düzen bu kesimleri politik olarak kazanmaya her zaman büyük önem verir. Siyaset sahnesinde bağımsız bir varlıkları-ağırlıkları olmasa da toplum içinde yaygın bir etkiye sahiptirler. “Kamuoyu” denen şeyin yönlendirilmesinde önemli bir parçadırlar.

Politik sahnede yerleşimleri kah burjuvazinin örgütleri içinde, kah küçük-burjuvaziyledir.

“Muhallif” yanlarının ağır bastığı dönemlerde tercihleri küçük-burjuvaziden yanadır. Düzenin onların her türlü ekonomik-politik örgütlenme ve faaliyetine biçtiği rol devrim mücadelesinin, halkın mücadelesinin karşısında olmalarıdır. Düzenin onlardan istediği budur. Bu rolü büyük ölçüde de benimsemişlerdir. Küçük-burjuvaziyle de bu noktada anlaşılır. Bu yüzdendir ki, “teröre karşı olmak” amentüleri gibidir. Her sözlerinin başında ve sonunda bu vardır. Düzenin şu ya da bu uygulamasına karşı bir muhalefet içindeyseler bunu bir kat daha fazla tekrarlarlar.

Onları da devrimci mücadelenin, halkın mücadelesinin karşısında olmaktan çıkarmayı, yani tarafsızlaştırmayı hedeflemeliyiz. Oligarşinin propagandalarıyla birlikte, geçmişte bu kesimlere yönelik olarak yapılan kimi eylemlerden dolayı devrim karşı güvensizlikleri yoğunudur. Bu noktada, bunu aşabilmenin yolu, öncelikle halkın mücadelesinin, devrimci mücadelenin ve devrimci şiddetin asıl hedefinin onlar olmadığını anlatabilmek, pratikte kanıtlamaktan geçer. Keza, kendilerine karşı bu temelde bir politikayı uygulayacağımız kesimler daha da genişletilebilir. Oligarşi orta burjuvaziden küçük burjuvaziye kadar çeşitli kesimlere, çevrecilik, feminizm, barışçılık, insan hakları vb. çerçevesinde siyaset alanını açarken onları rahat bırakmanın --yani icazet vermenin-- karşılığında da hep aynı şeyi istiyor; teröre karşı tavır almaları, bunu kamuoyuna da sürekli duyurmaları. Böylelikle ekonomik ya da politik anlamda ortada gibi görünen kesimler, e-

sasta düzenin yanında saf tutmuş oluyorlar ve bazen açık düşmanlardan daha tehlikeli hale gelebiliyorlar. Oysa halkın devrimci şiddetinin onlarla alıp veraceği yoktur ve tersinden onların, halkın şiddetiyle yolu açılacak olan Halk iktidarı'ndan alabilecekleri vardır.

Gerek ekonomik ve sosyal durumları, gerekse de oligarşinin onyıllardır sürdürdüğü propagandalar bu kesimlerde azçok bir şekillenme yaratmıştır. Bunun bugünden yarına değişmesi, tarafsızlaştırma politikalarından hemen sonuç alınması beklenebilir. Bu, sürecin bütününde eylemlerimizle göstererek, propagandamızla etkileyerek adım adım alacağımız bir sonuçtur.

DÜŞMANLARIMIZA KARŞI UZLAŞMAZ VE SABIRSIZ, HALK GÜÇLERİNE KARŞI ESNEK VE SABIRLI OLMALIYIZ

Devrimde sınıfların mevzilenmesini kağıt üzerinde, teorik olarak yapmak, politik bir program ve strateji tespiti için gereklidir. Ancak bu işin ilk adımındır ve bir anlamda kolay olanıdır. Bu mevzilenmenin, sınıflar savaşının gelişimi içinde yerli yerine oturması ise uzun bir sürece yayılır. Çelişkileri derinleştiren, savaşı boyutlandıran onlarca politik-ekonomik-askeri gelişme safları adım adım ayrıştırır, dost, düşman, hayatın içinde görülür hale gelir. Siyaset sahnesinde çeşitli ad ve iddialarla yeralan çeşitli parti ve gruplar bu gelişim içinde asıl sınıf temellerine oturur ve bazen

sıfatlarından, iddialarından farklı olan gerçek saflarını bulurlar.

Devrimde sınıfların mevzilenmesini kağıt üzerinde, teorik olarak yapmak, politik bir program ve strateji tespiti için gereklidir. Ancak bu işin ilk adımındır ve bir anlamda kolay olanıdır. Bu mevzilenmenin, sınıflar savaşının gelişimi içinde yerli yerine oturması ise uzun bir sürece yayılır. Çelişkileri derinleştiren, savaşı boyutlandıran onlarca politik-ekonomik-askeri gelişme safları adım adım ayrıştırır, dost, düşman, hayatın içinde görülür hale gelir. Siyaset sahnesinde çeşitli ad ve iddialarla yeralan çeşitli parti ve gruplar bu gelişim içinde asıl sınıf temellerine oturur ve bazen sıfatlarından, iddialarından farklı olan gerçek saflarını bulurlar

Ülkemiz sınıf mücadelesinde bu anlamda önemli mesafeler katedilmiştir. Öncelikle egemen sınıflarla halk güçlerinin çıkarları, demagogilerle, vatan-millet propagandalarıyla perdelenemeyecek ölçüde ayrılmıştır. Yaşadığımız süreç ise, özel olarak bu ayrışmanın ve bağlı olarak da siyasal saflaşmanın derinleşerek, hızlanarak yaşandığı bir süreçtir.

Halklarımızın kurtuluş savaşında dostun ve düşmanın açık hale gelmesi devrimin lehine bir gelişmedir. Bu, oligarşinin korkusudur, bunun için de tersine sınıfları, çıkarları, safları belirsizleştirmeye, bulanıklaştırmaya çalışan bir politika isler. Küçük-

burjuvazi de benzer korku ve çekingenliği yaşar. Çünkü saflaşma küçük-burjuva yaşam biçiminin, statülerinin bozulması, tercihlere zorlanmasıdır. Savaşımız ve bunun bir tezahürü olan eylemlerimiz aynı zamanda bu ayrımı netleştirmeyi hedeflemektedir. Özellikle gerillayla, kırlardaki ve kentlerdeki devrimci şiddetimizle düşmana yönelirken, genel hedeflerin yanında, şu ya da bu kurumlaşma adı altında, hayatın değişik alanlarında yeralan düşman hedeflerine özel olarak yönelmeyi, belli bir konu ve somutluk temelinde düşman güçleri açığa çıkarmayı hedeflemeliyiz. Bu noktada, bölgelerde, farklı çalışma alanlarında ve genelde halkın yerel ve güncel taleplerini devrimci şiddet temelinde sahiplenip ifade etmek özel bir önem taşır. Bugüne kadarki pratiğimiz açısından devrimci şiddetimiz ağırlıklı olarak halkın adaletinin bir ifadesi olur ve genel hedeflere yönelirken, çeşitli kesimlerin yerel ve güncel taleplerinin devrimci şiddet temelindeki

sahiplenilişinde eksik kaldığını görmemiz gerekir. Bu çerçevede çok olumlu örnekler de yaratıldı elbette, ancak alanlar-bölgeler açısından sürekliliği sağlanamadığından yeterince sonuç alıcı olmamıştır. Kuşku yok ki, halk, kendi somut, güncel talepleri çerçevesinde dostu ve düşmanı daha iyi ayırdedecektir. Yüzlerdeki maskeler ve demagogiler böyle bir somutluk çerçevesinde daha kolay parçalanacaktır. Halkın gözünde dostu ve düşmanı netleştirmek için eylem çizgimiz bu boyutu mutlaka giderek daha yaygın boyutlarda içermek durumundadır.

**Hayatın her alanında saf-
laşmayı zorlayacağız.** Halkın
çıkarları ve devrimin gerekleri
noktasında her olayda, her so-
runda, her eylemde çıplak sınıf
tavrımızla yeralacağız. Uzlaş-
malar, teslimiyetler, “ara çö-
züm”ler, soyut barış, hümanizm
manevraları --ister Gazi’nin ba-
rikatlarında olsun, ister
işkencehaneler ya da cezaevle-
rinde, ister ekonomik, demokra-
tik bir eylemde olsun, ister dev-
rimci şiddetin uygulanışında--
yalnızca dostun ve düşmanın
belirsizleştirilmesine, çıkarların
ve safların muğlaklaştırılmasına
hizmet eder.

Düşmana yönelirken, onla-
rın demagogileri, söylemleri, sı-
fatları ne olursa olsun, kendile-
rini kamuoyu karşısında nasıl bir
sosyal, siyasal, bürokratik zırhla
donatmış olurlarsa olsunlar, on-
lara vurmakta tereddütsüz olma-
lıyız. Örneğin Devrimci Hareket
halkın adaletinin namlularını
halk düşmanı kimi savcı ve ha-
kimlere yönelttiğinde, kimileri
soyut “hukuk”, “hukuk adamı”
edebiyatıyla ayağa kalktılar.
Yaptıkları düşmanı gizlemekte
yalnızca. Düşmanın kendini
gizlemesine hizmetti. Ama onla-
rın suçları gizlenemeyecek kadar
açıktı, küçük-burjuvazinin heze-
yanına rağmen kendi basınları
bile savunamadı onları, halkın
gözünde ve gönlünde ise ey-
lemler kısa sürede yerine oturdu.
Ve bugün “yargı” denilen meka-
nizmanın esas olarak “halk düş-
manı” bir mekanizma olduğu a-
çıktır...

**Hayatın her alanında
saflaşmayı zorlayacağız.
Halkın çıkarları ve dev-
rimin gerekleri noktasın-**

**da her olayda, her sorun-
da, her eylemde çıplak sı-
nıf tavrımızla yeralacağız.
Uzlaşmalar, teslimiyetler,
“ara çözüm”ler, soyut ba-
rış, hümanizm manevra-
ları --ister Gazi’nin bari-
katlarında olsun, ister
işkencehaneler ya da ce-
zaevlerinde, ister ekono-
mik, demokratik bir ey-
lemde olsun, ister devrim-
ci şiddetin uygulanışında--
yalnızca dostun ve düş-
manın belirsizleştirilme-
si, çıkarların ve safların
muğlaklaştırılmasına
hizmet eder.**

Ekonomik hedeflere yönelik
eylemlerde, sabotajlarda da he-
men “milli servet” demagogileri
çıkarılır öne. Ama eylemler
göstermektedir ki, o servet
“milli” değil, burjuvazinin ser-
vetidir ve bu vuruşlardan halkın
kaybedeceği hiç bir şey yoktur...
Elbette başka düzeyde örnekler
de verilebilir. Örneğin genel ola-
rak devrimciler şu son dört yıllık
koalisyon döneminde, katliamların
infazların sorumlusu olarak
DYP’ye yönelebilirlerken, aynı
sorumluluğu taşıyan SHP-
CHP’ye yönelmede, deyim ye-
rindeyse **tutuk**’turlar. “Teşhir
ettiğimiz ölçüde yönelmek,
vurmak” doğru bir tutumdur an-
cak CHP’nin bu noktada teşhir
olmadığını söylemek mümkün
değildir. Buna rağmen CHP’ye
teşhir olmuşluğu ölçüsünde de
bir yönelme olmamıştır... Kısa-
cası, söylemler, kariyerler, dinci,
“sol”cu, şucu-bucu kisveler halk
düşmanlarına yönelmemizi en-

gellememelidir, tersine biz vur-
dukça kisvelerinden sıyrılacak-
lardır.

Bu noktada politikamızın a-
na eksenini uzlaşmazlık belirle-
yecektir. Sınıf düşmanlarımızla,
emperyalizmle ve oligarşiyle
uzlaşmamak... Söylemi, iddiası
ne olursa olsun kim neyi savu-
nuyorsa onu açıkça ortaya koya-
cak ve ona göre tavır alacağız.

Küçük-burjuva kesimlere,
aradaki, ortadaki kesimlere yö-
nelirken ise sabırlı olmak duru-
mundayız. Onları da saflaşmaya
zorlayacağız, ancak içinde bu-
lundukları çelişkili ruh halini,
taşıdıkları ideolojik etkilenmele-
ri gözönünde bulundurarak,
yüzyılların, onyılların şartlan-
dırmalarının bir anda değiştiri-
lemeyeceğini bilerek, onları za-
mansız bir saflaşmayla karşı-
devrime itmeden yapacağız bu
zorlamayı. İdeolojik mücadele-
miz, ajitasyon propagandamız,
kitle örgütlerindeki müdahalele-
rimiz, onlara ulaşacak özel me-
kanizmalar bu çabanın asıl a-
raçları olacaktır.

Halkın savaşı gerilemelere,
duraksamalara rağmen gelişip
yaygınlaşma yönündedir. Biz,
kitlesele, kadrosal, silahlı, silah-
sız vurdukça daha da gelişecek,
düşman tüm dolaylı, dolaysız
kurumlarıyla açığa çıkacaktır.
Düşman açığa çıktıkça halk daha
büyük güç ve öfkeyle yüklene-
cektir. Sorun, bu süreçte planlı,
programlı, neyi niçin vurduğunu
bilen, vuruşlarını her geçen gün
artıran bir çizgide mücadeleyi
süreklileştirebilmemizdir. Süre-
cin çok daha büyük hızlar ka-
zanması açık sınıf tavrımızın ve
savaşın çıplak seyrinin sonucu
olacaktır.

BÖLGE ÇALIŞMASI VE BÖLGE RAPORU

İçinde yaşadığımız coğrafyayı ve toplumu tanımadan, zaferi değil kazanmak, hayal bile edemeyiz. Aynı şey daha küçük ölçekte çalışma yaptığımız birimde, alanda da geçerlidir. Çalışma yaptığımız alan devrimci hareketin perspektifleri ve hedefleri ışığında tahlil edilmeksizin o alanda başarılı sonuçlar almak zordur. Çoğu kez insanlarımız tarafından yalnızca “bürokratik” bir iş olarak, bir prosedürün yerine getirilmesi olarak görülen Rapor olayı, özünde örgütsel faaliyetin başarılı, sonuç alıcı olabilmesinin önkoşulu olan bu tahlilin, tanımanın bir aracı ve zeminidir. Ve bu nedenle de rapor, bir prosedürün yerine getirilmesinden öte bir şeydir.

Savaşı, Parti’nin kurmaylığında yaymaya, Parti ve Cephe’imizle daha geniş kitleleri ve alanları kucaklamayı hedeflediğimiz bir süreçte, Parti işleyişinin asgari gerekliliklerinden de biri olarak, Rapor mekanizmasını işler hale getirip yerli yerine oturtmak durumundayız. Dediğimiz gibi, bürokratik bir işleyişin gereği olarak değil, Partinin misyonunu, işlevini yerine getirebilmesi için, somuttaki faaliyetlerimizi daha verimli hale getirmek için, bunu yapmak durumundayız. Rapor mekanizmasını bu anlamıyla işler hale getirmek kuşkusuz önce bir raporun ne olup ne olmadığının, örgütsel işleyiş ve mücadele a-

çısından nasıl bir işlev yüklendiğinin anlaşılıp benimsenmesiyle mümkündür.

Rapor elbette değişik vesilelerle, farklı konularda da gün-

deme gelebilir. Burada sözünü ettiğimiz, işlevine dikkat çektiğimiz Bölge Raporlarıdır. (Keza eklemek gerekir; “Bölge” kavramı ülkemizin idari şekillenmesinde Akdeniz, İç Anadolu gibi geniş bir coğrafyayı anlatmak için kullanılıyor. Örgütsel şekillenişimizde ve günlük dildeki kullanımımızda ise buna da denk düştüğü gibi, bu kavramı bir il, ilçe, ya da örneğin bir semt için de kullanabiliyoruz. Boyutlarında farklılıklar olsa da Bölge Raporu üzerine söylenecekler il, ilçe, semt, her düzeydeki alanlar için geçerli bir muhtevada ele alınmıştır.)

RAPOR KAVRAMAK VE KAVRATMAKTIR

Bölge raporunun bir işlevi bizzat o alandaki sorumlu ve yöneticilerin alana vakıf olması, diğer işlevi ise bir üst örgütlenmenin, Parti organlarının ve önderliğinin bu raporlarla alanlara vakıf olması, ülkenin nabzını tutmasıdır. Burada ilk halke, alan sorumlu ve yöneticilerinin alanı tanımasıdır, çünkü eğer yönetici alana vakıf değilse, Parti’ye ulaştıracağı raporun Parti’yi o alana vakıf hale getirmesi de zaten mümkün değildir.

Alan tahlilinin bölge çalışmasındaki somut pratik açısından nasıl bir işlev yükleneceğine biraz sonra ayrıca değinece-

ğiz. Kısaca söylersek, alana vakıf olmadan **eldeki malzemeyle** ve **ulaşılmış olanla** sınırlı olarak yürütülecek bir faaliyet kelimenin tam anlamıyla el yordamıyladır. Bir körün bildik sınırlı bir alanda yürümesinden çok da farklı değildir. Oysa ki, yönetici derinlemesine de, genişlemesine de gözünü, kulağını dört açıp önce kendisi kavrayacaktır ki, başkalarına ve harekete de kavratılsın. Ancak **kavramak ve kavratmak** espirisini bizim açımızdan daha güncel ve önemli kılan başka nedenler de vardır.

Bölge, alan, birim sorumlusu ve yöneticilerimizin, şehitlik, tutsaklık, deşifre olma, operasyon ve diğer çok çeşitli nedenlerle bir yerde kalış sürelerinin bazen çok fazla uzun olmadığı da gözönüne alınırsa Raporların, kavrama ve kavratmanın önemi daha iyi anlaşılır. Yönetici eğer çalıştığı bölgeyi, alanı tanımayı iradi bir faaliyet olarak ele alıp yürütmez, bunu zamana ve kendiliğindenliğe bırakırsa, bulunduğu süreden verim alması, başka deyişle asgari sürede azami sonuçlar elde etmesi mümkün olmayacaktır. Keza kendisi tanımamışsa, bölgeyi ve insanlarını bir üst örgütlenmesine, Parti’ye de yeterince tanıtmamış olacağından, kendisinden sonra gelecek olan yöneticiye hareketin de çok fazla şey sunması mümkün olmayacaktır. Yeni yönetici, somut, kapsamlı tanıtım ve değerlendirmelerin, yapılan ve yapılacak işlerin dökümünün, mevcut insanların niteliklerinin, kendilerine has yapılarının vs. bulunduğu Rapor gibi bir mirasa sahip olamayacağı için, örgütlenme ve mücadele **kaldığı yerden**

devam edemeyecek, enaz birkaç adım geriden başlanacak, belki de yeni sorumlu --salt kendi değerlendirmeleriyle sınırlı kalacağı için, belki bazen de gereksiz yere-- **sil baştan** yapabilecektir.

Rapor denilen olayın yüklendiği ve yüklenebileceği olumlu ve olumsuz işlevin çapını tam görebilmek için 90 yılındaki değerlendirme ve atılım sürecinin başlangıcına bakabiliriz.

Bu süreçte, çeşitli biçimlerde süregelen kendiliğindencilige son vermek, elde ne olup-olmadığına vakıf olmak, gecikmiş değerlendirme ve hesaplaşmaları yapmak, ve atılımın zeminini, örgütlenmelerini oluşturmak için yapılan ilk işlerden biri de herkesten, her alan ve bölgeden rapor istenmesiydi. Çünkü; *“Hareketin hangi alanında ne tür kadrolarımız var, nitelikleri, olumluluk ve olumsuzlukları, kitle potansiyelimiz, olanaklarımız, çok genel boyutlarıyla biliniyor olup ‘hareket tanınmıyordu’... kadroların birbirleriyle arada bir ayak üstü yaptıkları görüşmelerle aktardıkları şeyler dışında hemen hiçbir yazılı rapor yoktu.”*

Ancak süreç istenilen süratle geliştirilemez, çünkü; *“Rapor ve özeleştirileri öncelikle bu sorumlu insanlardan almakta güçlük çekiyorduk. Yıllardır hiçbir rapor yazmamış, hesap vermekten hep kaçmış denetimden uzak bu insanlar için, kendilerini denetlemek ve hesap vermek yokoluşları gibi geliyordu.”* Raporlar, daha doğrusu bir türlü gelmeyen, yazılmayan raporlar, örgütsel işlerlikteki hantallığın, disiplinsizliğin, sorumsuzluğun bir ay-

nası olmuştur adeta.

Sonuçta *“biraz uzun ve sonuçlanmasi bizi epeyce uğraşırsa da, hemen tüm bölge ve alanlardan raporlar toplandı.”* Bunun sağlanması ise, kendimizi tanımanın, hesaplaşmaların, yeni yapılanmaların, atıl kalmış insanların ve birimlerin, kısacası sürecin önünü açan adımlardan biri oldu.

Bulunduğu alana, birime ilişkin kapsamlı bir rapora sahip olmayan, bölgesine, alanına ilişkin araştırması bulunmayan hiçbir yönetici yoldaşımız, orada gerçek anlamda programlı bir çalışma yürüttüğü iddiasında olamaz. Olursa, bu iddianın en azından bir ayağı havadadır.

Rapor olayı gerçekten de işleyişin, denetimin, neyin nasıl yapıldığının veya yapılmadığının bir aynasıdır bir yerde. Aktardığımız süreç bunu tüm çarpıcılığıyla göstermektedir. Rapor olayını önemsemediğimizde yolaçağı sonuçlar da bu denli çarpıcıdır. Ve tersinden gereken önemi verip bu mekanizmayı kurallarıyla, biçimi ve içeriğiyle işler hale getirdiğimizde de sağlayacağı yararlar o denli çaplı olacaktır.

RAPOR AYNI ZAMANDA BİR PROGRAMDIR

Tüm çalışmalarımız açısından programlı-planlı olmak gerektiğini sık sık vurguluyoruz. Rapor ve program bu noktada aslında aynı şey haline gelmiş,

iç içe geçmişlerdir. Başka açıdan söylersek, rapor, programın olmazsa olmaz önkoşuludur. Bölgenin sosyal, ekonomik, kültürel ve diğer tüm yanları hakkında araştırma ve gözleme dayanan sağlıklı bir rapor olmaksızın, sağlıklı, yeterli bir programa sahip olmak mümkün değildir. Buna rağmen çıkarılabilecek programlar ise gerçekte yüzeysel, mekanik ve günlük çalışmalarla sınırlı bir program olabilir ancak. Bunansa “programlı olmalıyız” denilirken kastedilen programlı çalışmayla aynı şey olduğunu söylemek, stratejik hedeflerle bağını kurmak zordur. Dolayısıyla şunu rahatlıkla söyleyebiliriz; bulunduğu alana, birime ilişkin kapsamlı bir rapora sahip olmayan, bölgesine, alanına ilişkin araştırması bulunmayan hiçbir yönetici yoldaşımız, orada gerçek anlamda programlı bir çalışma yürüttüğü iddiasında olamaz. Olursa, bu iddianın en azından bir ayağı havadadır.

Bugün çalışma yaptığımız alanların önemli bir kısmına, bırakın tüm sosyal, kültürel özellikleri, sınıfsal dokusu, olanakları vb.yle vakıf olmayı, coğrafi anlamda bile yeterince vakıf olduğumuz söylenemez. Çalışma yaptığımız bölgenin içinden geçmediğimiz sokakları, hiç gitmediğimiz ve belki de bilmediğimiz yeni gecekondu bölgeleri, ya da örneğin işçi-memur alanında hiç gitmediğimiz, bilmediğimiz işyerleri hiç de az değildir. 20 yılda yarattığımız potansiyelle, ulaştığımız mücadele ve örgütlenmeyle, bugün hemen her bölgede, her alanda şu ya da bu ölçüde varız. Bu devrimci hareket için büyük bir olanak ve insiyatif gücüdür.

Ancak bu bölge ve alanların kendi içindeki gelişmesi biraz şansa, biraz da hareketin genelindeki mücadelesinin ve prestijinin yaratacağı etkiye bağlı hale gelmiştir. Sözü ettiğimiz anlamda rapor ve programlara sahip olunmadığı noktada, falan semtteki çalışmamız yoğunluklu olarak 3-5 mahallede ise, ona altıncısını, yedincisini eklemek çok uzun zaman dilimlerinde mümkün olabiliyor. Oralara uzanmak için, devrimci faaliyetimizin sınırlarını bölgemiz ve alanımız içinde genişletmek için, buna uygun araç ve yöntemleri iradi olarak belirleyip planlamak yerine çoğu kez bir “vesile” çıkmasını bekliyoruz. Orada kendiliğinden bir direniş ya da sorun çıkacak ve biz ondan sonra “müdahale” edip o bölgeye girmiş olacağız. Elbette böylesi durumları değerlendireceğiz, ama tüm gelişmemiz ve genişlememiz böyle gelişmelere bağlanmışsa bu açıkça kendiliğindenciliktir. Her hafta, her ay kaç yeni evin kapısını çalıyor, ya da kaç yeni fabrikaya, işyerine gidiyoruz? Bu soruya her hafta, her ay büyüyen rakamlarla cevap verebilmeliyiz. İşte bu da bölgenin, alanın -hangi mahallede, hangi sokakta, hangi işyerinde kimler var, neler var, ekonomik durumları, siyasi eğilimleri nelerdir, önce nerelere, nasıl yönelebiliriz, gibi verileri elde edeceğimiz-- ciddi bir araştırma ve inceleme-siyle mümkün olabilir.

Bir başka yan; halkın hoşnutsuzluğunu örgütleyeceğiz.. Evet, ancak bu hoşnutsuzluk homojen (aynı türden) değildir. Duyarlılıklarını açığa çıkaracağız.. Evet, ancak bu duyarlılıklar da homojen değildir. Sorun

da buradadır. Ve bu nedenle, bulunduğumuz birimin bağlı olduğu örneğin işçi alanının ya da örneğin gecekondu bölgelerinin genel bir tahlili de çözmez sorunu. Yardımcı olur ama tam çözmez. Çünkü insanların hoşnutsuzlukları veya duyarlılıkları, örneğin, işçi alanı açısından bir sanayi sektöründe ya da hizmet işkolunda, örneğin gecekondu olarak açısından İstanbul’un Beykoz’unda ya da İzmir’in Kadifekale’inde, Ankara’nın Keçiören’inde ve de Anadolu’nun herhangi bir kasabasında farklı noktalarda yoğunlaşmış, farklı biçimlenmiştir... Dahası bir semti kendi içinde düşünün. Esnafının, kadınlarının, gençlerinin, yaşlılarının, alevisinin, sunnisinin duyarlılıkları hep başka başka noktalarda değil midir?

Sonuçta şudur; program yapmak, bu program doğrultusunda örgütlemek, tanımaktan geçer. Çünkü kitle çalışması ve örgütlenme biçimleri hitap ettiği kitleye göre biçimlenir. Örgütsel faaliyetimiz çeşitli boyutlarıyla bu esnekliğe, yaratıcılığa, zenginliğe sahip olmak, somutu, farklılıkları gözeterek kucaklamak zorundadır. Kısacası, işe iyi bir raporla başlamamış ya da çalışması içinde böyle bir rapor çıkarılmamış olan bir birimde, işte tüm bu nedenlerden dolayı, herşey kör-topal yürür.

RAPOR AYNI ZAMANDA BİR DEĞERLENDİRME VE DENETİM ARACIDIR

Özellikle başlangıç aşamasında değil de faaliyetin içinde hazırlanan bir rapor, aynı zamanda o birimin bir değeren-

dirmesi olma özelliği taşır. O alan ve bölgedeki sorumlu yönetici insanlar, kadrolar, pratikten başlarını kaldırıp “*ne yaptık, ne yapıyoruz, ne yapacağız; ne kadar mesafe katettik, nereye gidiyoruz?..*” sorularına cevaplar bulacak, eksik, aksayan, yanlış yönleri bütünlüklü bir değerlendirme içinde görebileceklerdir.

Rapor bu açıdan insanlarımızın kendilerine ve kendi alanlarına “*dışarıdan biriyim*” gibi bakabilmelerini sağlayabilecek, günlük işlerden, koşturmacadan, başarıların günlük tatmininden çıkıp alanı stratejik açıdan masaya yatırabilecekleri bir araçtır da.

“*Ne yaptık, ne yapacağız?..*” sorularını cevaplayan bir rapor, bir yerde harekete, Partiye hem hesap verme, hem de belli taahhütlerde bulunmaktır. Denetim ve çalışmalarda süreklilik bunun üzerinde gelişecektir.

Örgütsel faaliyetin bütününde --ister kitle çalışmasında, ister kadro yetiştirmede, ister eylem biçiminde olsun-- bir **Parti Tarzı** yaratmak, yöneticiler değiştikçe, bir öncekini yadsır biçimde yöntemlerin değişmesini önlemek, kesintisizliği ve azami verimi sağlamak; bulunulan alandaki örgütsel faaliyete, alandaki tüm insanlardan Partinin en üst organına kadar ilgili herkesi ortak eden böyle bir rapor-değerlendirme-denetim mekanizmasıyla mümkün olabilir. Aksi taktirde hem olumsuzlukların, zaafıların ortaya çıktığı yerde önlenemeyip bölgeyi, alanı sarması, hem de kişisel çalışma tarzı diyebileceğimiz bir yöntemin oradaki örgütsel faa-

liyete hakim olması engellenemez.

“Kişisel çalışma tarzı”nın temelinde yine araştırma, inceleme, somutu yakalama, rapor hazırlama zahmetine katlanmayan, denetime ve hesap vermeye açık olmayan ve devrimciliği, yöneticiliği “kafasına göre” yapan küçük-burjuvazinin kolaycılığı, bencilliği, statükoculuğu ve örgüt mantığından, kollekti-vizmden uzak kavrayışı vardır. Mao benzer bir durumu “... il ve ilçelerdeki somut durumu sistemli ve kapsamlı bir biçimde araştırmak ve incelemek istemeyen bu yoldaşlar, sadece kendi dar bilgilerine ve bana öyle geliyorsa öyledir gibi bir anlayışa dayanarak sağa sola emirler yağdırıyorlar” diye anlatarak bunu “Öznelci Çalışma tarzı” olarak adlandırıyor. Örgütsel faaliyetimizin uzak tutulması gereken zaafılardan biri de budur. Rapor olayı yürütülen örgütsel faaliyeti denetime açarak, programları, perspektifleri partinin görüşlerine açarak, çalışmayı kollektifleştirerek daha baştan bunun önüne geçmiş olur. Sürekli rapor akışını sağlayamayan bir örgütlenme, gerçek anlamda bir denetimi de başaramaz.

BİR RAPORDA NELER OLMALIDIR?

Bu soruya sayfalarca sürecekte mevcut bir raporu aktararak, ya da bir anlamda “örnek” yerine geçecek bir raporun başlık ve altbaşlıklarıyla cevap vermek mümkündür. Ancak buna gerek yoktur. Örnek olması, muhtevasının kavranması anlamında başlıklardan özetler

sunmakla birlikte belirtelim ki, esas olan bir raporun yazımındaki mantığın kavranmasıdır. Bu kavrandığında raporları zenginleştirecek, geliştirecek, daha pekçok ayrıntıyı yakalamak da zor olmayacaktır.

Raporun mantığı, kimi örgütleyeceğiz, nasıl örgütleyeceğiz, nasıl bir mücadele yürüteceğiz, nasıl bir ajitasyon-propaganda yapacağız, kısa ve uzun vadede hedeflerimiz neler olacak... gibi bir bölge ve alan çalışmasında sorulabilecek tüm soruları cevaplandırmamızı mümkün kılacak herşeye raporda yervermek, bunları perspektiflerimiz ışığında tahlil edip sonuçlar çıkarabilmektir. Özcesi, bölgede olup da halka, devrime, mücadeleye, örgütlenmeye, insanlara dair herşey raporun konusudur.

Özetle şu başlıkları verebiliriz:

Bulunduğumuz Alanın Coğrafi, İdari, Sosyal Yapısı;

Coğrafi yapının sunduğu olanaklar ya da elverişsizlikler; coğrafi özelliklerin askeri ve siyasal açıdan önemi... İdari yapı nasıl şekillenmiştir, mücadele ve örgütlenme açısından bu noktada hangi hedeflere sahip olabiliriz (seçimler, muhtarlık vb.)?... Bölgenin yol, su ve diğer yerel sorunları nelerdir, güncel ve uzun vadeli talepleri hangileridir?...Nasıl müdahale edilebilir?...

Bulunduğumuz Alandaki Kitlenin;

Sınıfsal, ulusal, dinsel, mezhepsel, yöresel nitelikleri ve özellikleri... Sınıfsal, ulusal, dinsel, yöresel kimlik ne ölçüde

belirleyicidir, yaşama, ekonomik ve günlük sosyal ilişkilere yansımaları nasıldır?... Halkın devletle veya birbirleriyle bu temeldeki çelişkileri hangi düzeydedir? Bu niteliklerinden kaynaklanan talepleri nelerdir?... Bölgenin bütününde işçi, memur, esnaf, işsiz oranı nedir?...Bu kesimlerin iş alanları nelerdedir, ekonomik düzeyleri nedir?...

Bulunduğumuz Alandaki Kitlenin Politik Durumu;

Anti-faşist, devrimci, demokrat örgütlenmelerin durumu, hitabettikleri kitle, kurumlaşmaları?... Faşistlerin, gerici-lerin örgütlenme düzeyleri, sahip oldukları kurumlar, izledikleri yöntemler?... Halkın geneli açısından politikleşmiş ve apolitik kesimlerin oranı, ilişkileri, yaşam tarzları, sorunları, siyasi eğilimleri?... Halkın devlete yaklaşımı?... Halkın bir direniş ve mücadele geçmişi var mı, alanın siyasi tarihi?...

Parti-Cephe İlişkilerinin Durumu;

Kitlenin ne kadarına ulaşmış durumdayız, ulaştığımız ve uzak kaldığımız kesimler hangileridir?... İlişkilerimizin ne kadarı “örgütlü ilişki” olarak değerlendirilebilir, hangi tür örgütlülüklere sahibiz... Kitlemizin ne kadarı genç, yaşlı, çocuk, kadın, erkek, işçi, esnaf veya ev kadını?... Siyasal etkinliklerinin düzeyi nedir, somut olarak bir geceye, bir mitinge, bir “yasadışı” gösteriye ne kadar insan getirebiliyoruz?...

Siyasi Faaliyetimizin Düzeyi, Biçimleri;

Komitelerimiz var mı, na-

sıl, kimlerden oluşturulmuştur, işleyişleri nasıldır?... Eğitim çalışmaları yapıyor mu, Parti ve Halk okulları işletilebiliyor mu? Eğitim konuları nelerdir, hangi sıklıkta ve ne kadarlık katılımlarla yapılmaktadır?... Yayın dağıtımı ne düzeydedir ve nasıl yapılmaktadır? Yerel yayınımlar ya da olanakları var mıdır?...Mali sorun nasıl çözülmektedir, aidat, bağış verenler ne kadardır, nasıl toplanmakta, nasıl denetlenmektedir?...Mali kurumsallaşma olanaklarımız nelerdir?... Askeri örgütlenmelerimiz var mıdır, silah durumu, işleyişi, eylem kapasitesi nedir?... Önderlik ettiğimiz legal dernek, kurum var mıdır, buralarda nasıl bir çalışma yürütülmektedir?... Tüm bu noktalarda yapılması düşünülenler var mıdır?...

Bulunduğumuz Alandaki Düzen Örgütlenmeleri;

Düzen partilerinin hangileri vardır, ne düzeyde etkili ve örgütlüdürler? Örgütlenmede hangi kesimleri ve hangi yöntemleri temel almaktadırlar?... Mali kaynakları nelerdir?... Bu partileri yeterince teşhir edebiliyor muyuz, ne tür yöntemler kullanıyoruz?... Bu partilerin kadın, gençlik vb. kolları, komisyonları var mıdır, içinde çalışma imkanları nelerdir?... Bölgede hangi resmi devlet kurumları vardır? Hangi alana yöneliktirler, halkla ilişkileri ve çelişkileri hangi düzeydedir?... Bölgede askeri birlik, karakol vb. var mıdır? Halkla ilişkileri, çatışmaları ne düzeydedir? Askeri bir hedef olarak konumları, personel sayıları nedir? Personeli bölgede mi oturmaktadır?... Devletin muhbir ağı var mıdır,

varsa hangi kesimler kullanılmaktadır?...

Başlıklar çoğaltılabilir. Keza herbiri kendi içinde de ayrıntılandırılabilir. Ki böyle bir ayrıntılandırma, bölgelere göre nelerin ayrıntılandırılacağı değişmekle birlikte, gerekli ve zorunludur. Örneğin mezhep sorununun yoğun olduğu yerde bu yan özel olarak ayrıntılandırılmalıdır. Bir “örnek ayrıntılandırma” olması açısından ilk metinde “Faşistlerin örgütlenme düzeyleri” diyerek geçtiğimiz faşist örgütlenme sorununu ayrıca ele alalım;

Faşist Örgütlenmenin Düzeyi;

Varlıkları yerel bir örgütlenmeye mi dayanmaktadır? Örgütlenmede ne tür araçlar ve yöntemler kullanıyorlar?... Hal-ka ve devrimcilere karşı şu an izledikleri çizgi nedir? Çatışma durumu söz konusu mudur? Silahlı güçleri var mı, silahlı güçlerine yönelik istihbaratımız var mı?...

Hangi isimler altında faaliyet yürütüyorlar? Aralarında çelişkiler ve ayrılıklar var mıdır, hangi temelde?... Sahip oldukları parti, vb. kurumlar hangileri, yerleri, krokileri?...

Kitle tarafından tanınıyorlar mı, kitlenin onlara yaklaşımı nasıl? Faşist saldırı ya da anti-faşist mücadele açısından bölgenin geçmişi?... Faşistler esnaf ilişkilerine sahipler mi, ev çalışması yapıyorlar mı, okullara uzanmışlar mı?...

Faşist örgütlenmeyi engelleyecek politika ve taktiklerimiz var mı? Onları teşhir ve tecrit etmede ne tür yöntemler kullanıyoruz, başarılı oluyor mu? Faşist tabanı oluşturan kesimlere

yönelik, ideolojik mücadelemiz, propaganda ve ajitasyonumuz hangi motifleri içeriyor ve içermelidir?...

Saldırıları karşı kadrosal ve kitlevi askeri önlemlerimiz, komitelerimiz var mı?...

Elbette bütün bunlar, bölgeyi tahlil adına soyut teoriye ve gereksiz ayrıntıya da boğdurulmadan, mümkün olduğunca pratikleştirilerek yapılmalıdır. Herşey somut olmalı ve belli bir somut ihtiyaca cevap vermeli ve her duruma, soruna ilişkin çözümleme ve önerilerimiz de yeralmalıdır.

Sorun bir raporda burada sıralananların yüzde yüzünün tüm ayrıntılarıyla yeralması da değildir. Bu yanıyla idealize edilmemelidir. Herşeyden önce böyle bir çalışmaya ayrılacak zamandan, ilişkilerimizin sınırlılığına kadar pek çok etken bunu kısıtlayıcı olabilecektir. Bugün önemli olan, bunları asgari ölçüde içeren, durumu ve yapılması gerekeni, programını asgari ölçüde netleştirmiş bütünleklü bir rapor mekanizmasını işler hale getirmektir. Her yeni rapor öncekine yeni birşey ekleyerek bölgeye, alana ilişkin araştırma ve incelememizi, bilgimizi “tam”lığa yaklaştıracaktır. Yani sözünü ettiğimiz mekanizma bir raporluk bir mekanizma değildir. Bu mekanizma örgütsel işleyişin ve faaliyetin kalıcı ve sürekli bir parçasıdır. Parti ve Cephe’nin siyasal, askeri, örgütsel faaliyetinin iradiliği ve kollektif niteliği ancak bu raporlarla daha sonuç alıcı bir nitelik kazanacaktır.

Her birim, bölge ve alan, gecikmeksizin bu mekanizmanın işler bir parçası olmalıdır.

PROPAGANDA VE AJİTASYONU GÜÇLENDİRMELİ, SOMUTLAŞTIRMALI VE YERELLEŞTİRMELİYİZ

Halk bizi anlamıyor mu? Öyle ya, onca bildiri, dergi dağıtıyoruz. Onca duvar yazısı, onca pankart, onca konuşma, onca eylem... ve bunlara rağmen aldığımız sonuç yaptığımıza paralel değil. Nedenlerinden birini şöyle özetlememiz mümkündür: Doğrudan ajitasyon-propaganda mevzisinden --ki ideolojik mücadele cephesinin asıl mevzisi-- düşmana etkili, sarsıcı vuruşlar yöneltemiyoruz. Ajitasyon ve propaganda faaliyetimiz düşman cephesini dağıtıcı, bozucu bir işlev yüklenmekten, halk kitlelerini sarsmak ve etkilemekten uzak bir darlık içindedir. Esas olarak da diğer alanlara ve mücadele biçimlerimize, eylemlere sırtını yaslamış bir faaliyet alanı durumundadır. Elbette propaganda ve ajitasyonumuz silahlı savaşa göre biçimlenecek, bu temelde gelişecektir. Ancak, bu ajitasyon-propaganda faaliyetinin yalnızca, “tek tek silahlı eylemlerimizin propagandası”yla sınırlı bir faaliyet olması demek değildir. Tersine ajitasyon-propaganda ideolojik mücadelenin asıl mevzisi olarak başlı başına bir savaş cephesi, başlı başına bir alandır. Bir faaliyet alanı olarak kendi başına da bir güç olamayan, iç dinamiği olmayan, kendi içinde bir yetkinleşmesi olmayan bir

ajitasyon-propaganda faaliyeti, etkisiz kalacak, silahlı savaşımıza da istenildiği ölçüde güç katamayacaktır.

Bir eylem biçimi, bir faaliyet, bir çalışma tarzı tek başına doğru ya da yanlış, gerekli ya da gereksiz diye nitelendirilemez. Onun doğruluğunu-yanlışlığını, gerekliliğini-gereksizliğini belirleyen, hangi bütün içinde yapıldığı, neye hizmet ettiğidir. Afiş, bildiri, dergi vb.

Bir anlamda “klasik kitle çalışması” diye adlandırdığımız çalışmanın araçlarıdır. Ancak eleştirilerimiz bunların yapılmasına değil, mücadelenin bütününün “klasik kitle çalışması” ile sınırlı tutulmasındadır. Yani “fazlası zararlı” vs. demiyoruz kesinlikle.

Burada ajitasyon propaganda sorununu tüm yönleriyle ele almayacağız. Esas olarak üzerinde durmak istediğimiz bölge alan çalışmaları açısından ajitasyon-propagandanın nasıl yürütüleceğidir. Sorunu bu açıdan ele aldığımızda, propaganda ve ajitasyon silahını yeterince etkili, sonuç alıcı tarzda kullanmadığımızı özel olarak anlatmak, kanıtlamak gereksizdir. Bu

ortadadır. Sormamız gereken soru neden kullanamadığımızdır.

Bu noktada ise tek bir nedenden değil, elbette birbirine bağlı çeşitli nedenlerden söz etmek gerekecektir. Bunları somutlayabilmek için ise önümüzdeki sorunları üç noktada toplayabiliriz; halkın bizi anlayıp anlamadığı da bu sorular içinde net bir biçimde görülmüş olacaktır. Evet, ajitasyon propaganda açısından, halka **ne kadar** anlatıyoruz, **ne** anlatıyoruz, **nasıl** anlatıyoruz? Sorularımız bunlardır.

NE KADAR ANLATIYORUZ?

“Ne kadar anlatıyoruz?” sorusu esas olarak propaganda ve ajitasyonun mücadeledeki yeri nedir, ne olmalıdır sorusuna pratikte verdiğimiz karşılıktır. Bugünkü pratiğimiz açısından bu karşılığın **olması gereken yerin oldukça gerisinde** olduğunu belirtmeliyiz. Bunun gerekçesi olarak koşullardan, olanaklardan, süreçlerden kaynaklanan nedenler sayılabilir elbette. Ama bunlar ikincildir ve sonuçtur. Asıl olan propaganda ve ajitasyonun işlevini kavrayamamak, stratejik çizgimizin bütünselliği içinde oynayabileceği rolü görememektir. Bu göreme-

menin sonucu olarak saflarımızda ajitasyon ve propagandanın yer yer küçümsendiğini söylemek fazla abartılı değildir. Örneğin, revizyonizmin, oportünizmin, çalışma tarzına yönelttiğimiz eleştirilerin farklı değerlendirilmesi, yer yer böyle bir sonuca yolaçabilmektedir.

Oysa bu eleştirilerle birlikte sık sık vurguladığımız birşey vardır; bir eylem biçimi, bir faaliyet, bir çalışma tarzı tek başına doğru ya da yanlış, gerekli ya da gereksiz diye nitelendirilemez. Onun doğruluğunu-yanlışlığını, gerekliliğini-gereksizliğini belirleyen, hangi bütün içinde yapıldığı, neye hizmet ettiğidir. Afiş, bildiri, dergi vb. bir anlamda “klasik kitle çalışması” diye adlandırdığımız çalışmanın araçlarıdır. Ancak eleştirilerimiz bunların yapılmasına değil, mücadelenin bütününe “klasik kitle çalışması” ile sınırlı tutulmasınadır. Yani “fazlası zararlı” vs. demiyoruz kesinlikle. Tersine, şunu söylüyoruz; silahlı mücadele yürüten, bunu temel alan bir örgüt olarak stratejik çizgimize hizmet ettiği ölçüde --ki bu da bize bağlıdır, doğru biçimlendirdiğimizde edecektir-- derginin, bildirinin, afişin herkesten “en fazlasını” yapmalıyız. Bunda hiçbir yanlışlık yoktur.

Propaganda ve ajitasyon faaliyetinin yerini belirleyen bir başka yan ise, silahlı mücadelenin kavranışıdır. Saflarımızda yer yer günlük pratik koşuşturmaca içinde stratejik hedefin yani herşeyin silahlı savaşa hizmet etmesi gerektiğinin unutulmasının karşısı olarak, silahlı mücadeleyi herşey olarak gören bir anlayışın uzantılarına da rastlamak mümkündür.

Ajitasyon-propagandayı küçümsemenin kaynağı, bu işe kafa yormayıp silahlı savaşı temel alan bir örgütün kendine özgü propaganda ve ajitasyon tarzını yaratmayan ve bu noktada tam da eleştirdiğimiz revizyonist, oportünist klasik ajitasyon-propaganda tarzını belli ölçülerde tekrar etmekten başka birşey yapmayan anlayışın kaynağı; “...silahlı mücadeleyi herşey gören, bunun yanında propaganda, ajitasyon, ideolojik mücadele ve diğer mücadele biçimlerini ise küçümseyen bir anlayıştır. Kitleler yalnız silahlı mücadele ile örgütlenmezler. Silahlı mücadele, diğer mücadele biçimleriyle desteklenip güçlendirilmedikçe, halk kitleleri gerillayı kendi dışında, kendisi katılmadan kurtarıcı bir güç olarak görmeye başlayacaktır.” (Kongre Raporu, s.154)

Ajitasyon-propagandayı küçümsemenin kaynağı, bu işe kafa yormayıp silahlı savaşı temel alan bir örgütün kendine özgü propaganda ve ajitasyon tarzını yaratmayan ve bu noktada tam da eleştirdiğimiz ajitasyon-propaganda tarzını tekrar etmekten başka birşey yapmayan anlayışın kaynağı; “...silahlı mücadeleyi herşey gören, bunun yanında propaganda, ajitasyon, ideolojik mücadele ve diğer mücadele biçimlerini ise küçümseyen bir anlayıştır. Kitleler yalnız silahlı mücadele ile örgütlenmezler.

Raporun devamında da bu bütünlük şöyle ortaya konuluyor:

“... halk kitleleri devletin ideolojik, politik, ekonomik yönlendirmesiyle, burjuvazinin çizdiği ideolojik sınırlar içinde düşünür ve çözüm yollarını bu çerçevede arar. Dolayısıyla çözüm yolunun bu çerçevede olmadığını gösterebilmek için onların ilgi duyduğu ve yönlendirildiği hemen her konuya bizim de ilgi duymamız, burjuvazinin yönlendirmelerini etkisiz kılmanız gerekir. Bunun bir yanı silahlı eylem ise, diğer önemli bir yanı halk kitlelerinin kavrayabileceği somut, güncel ve ısrarla sürdürülen etkili propagandalardır.”

Propaganda ve ajitasyon bu bütünlüğü içinde ele alınmayıp küçümsendiğinde sonuç alıcı bir faaliyet yürütmek zaten sözkonusu olmaz.

Bu küçümsemenin en somut göstergesi hiç kuşkusuz, genel, merkezi düzeyde yürütülen propaganda ve ajitasyon faaliyetlerine, merkezi olarak yaratılan propaganda ve ajitasyon araçlarına bölge ve alanlar düzeyinde hemen hiçbir şey eklenmemesidir. Evet, bölgeler, alanlar düzeyinde yerel olarak yürüttüğümüz ajitasyon ve propaganda faaliyetleri, muhtevası ve biçimi bir yana “miktar” olarak bile oldukça yetersizdir. Bunu böyle tesbit ettiğimizde, en baştaki soruya, “halk bizi anlamıyor mu?” sorusuna da ilk cevabı almış oluruz. Yeterince anlatmadığımız yerde yeterince anlaşılacak da mümkün değildir!

Evet, bütündeki bu eksikliği de bir yana bırakırsak, propaganda ve ajitasyonu hayata geçirdiğimiz kadarıyla da sonuç aldığımız, etki yarattığımız söylenemez.

Yürüttüğümüz propaganda ve ajitasyon açısından, emekçi

halkla bu faaliyet arasında sanki bir **"anlaşmazlık"** var. Ama anlamama mı, anlatamama mı? Soru bir yerde bu.

Küçük-burjuvazi hemen *"evet, halk bizi anlamıyor"* diyor bu soruya cevap olarak. Hatta görünürde biraz daha fazla çaba sarfetmişse daha da umutsuzlaşıp kızgınlaşarak *"bu halk adam olmaz"* deyip çıkıyor işin içinden.

Küçük-burjuvazi halkın bir parçasıdır ama halkın dışındadır. Dışında ve üstünde görür kendini. Üstünde olmak ister çünkü. Bu ruh hali onu halka yabancılaştırmıştır; ideolojisiyle, değerleriyle, ahlakıyla, üslubuyla. Herşeyiyle halktan farklılaşmıştır. Ama gerçekte ekonomik farklılığın çok ötesine taşan bu farklılaşmayı görmez, görmek de istemez. Bunu sorgulamadığı için de halkın kendine, kendi çağrılarına niye uzak durduğuna kızıp durur. Sonuçta açık bir **"anlaşmazlık"** vardır emekçi halkla arasında. Aynı frekanslardan konuşmamaktadırlar.

Sorunumuz küçük-burjuvazinin çağrılarının niye sonuçsuz kaldığını tesbit etmek değil tabii; kendi propaganda ve ajitasyonumuzun niye yeterli sonucu yaratamadığını çözümlemek. Küçük-burjuvazi üzerine söylediklerimiz, propaganda ve ajitasyonda, üslubumuzda, yaklaşımımızda, küçük burjuva tarzla tam kopuşu sağlayamadığımız ölçüde geçerlidir. Ve böyle bir etkilenmeden, kopamamadan sözetmek elbette mümkündür.

Ajitasyon ve propaganda-mızda bu etkilenmeyi yoketmek durumundayız. Ancak bu da **"yokedilmeli"** demekle olacak iş değildir. Bunu yoketmenin ze-

mini de **propaganda ve ajitasyonda soyutluktan çıkıp somutu yakalamak, genelliği yerellikle bütünleştirmektir.** Öyleyse sorunumuzu bu yanıyla da açıklığa kavuşturmak için **"Ne anlatıyoruz?"**la devam edelim.

NE ANLATIYORUZ?

Anlattığımız genelde sömürü üzerinedir. Elbette bu emekçi halkın temel sorunudur. Ve diğer sorunların kaynağı durumundadır. Ancak yine de herşey **"ekmek"**le başlayıp bitmemektedir.

Küçük-burjuvazi halkın bir parçasıdır ama halkın dışındadır. Dışında ve üstünde görür kendini. Bu ruh hali onu halka yabancılaştırmıştır; ideolojisiyle, değerleriyle, ahlakıyla, üslubuyla. Herşeyiyle halktan farklılaşmıştır. Ama gerçekte ekonomik farklılığın çok ötesine taşan bu farklılaşmayı görmez, görmek de istemez. Bunu sorgulamadığı için de halkın kendi çağrılarına niye uzak durduğuna kızıp durur. Sonuçta açık bir "anlaşmazlık" vardır emekçi halkla arasında. Kısacası aynı frekanslardan konuşmamaktadırlar.

Propagandayı ve ajitasyonu sürgit bu noktada sürdürmenin bir değil birkaç yanlışlığı vardır.

Birincisi, ekmek herşey demek değildir. Onur, namus, insanlık, vatan gibi değerleri vardır bu halkın. Ve mevcut düzende ekmeğinin gasbedilmesi kadar, bazen ondan da fazla bu değerleri gasbedilip çiğnenmekte-

dir. Halkımız tarihi boyunca en güçlü tepkilerini, açlığa, yoksulluğa olduğu kadar namusuna, değerlerine yönelik saldırılar karşısında göstermiştir. Elbistan örneğinde olduğu gibi, yaşadığımız süreçte daha fazla geçerlidir bu. Emperyalizmin ve oligarşinin tüm ideolojik saldırıları, kültürel yozlaştırma politikaları elbette çeşitli aşınmalar yaratmışsa da bu değerleri teslim alamamıştır.

İkincisi, sömürü ve sömürü düzeni herşeyin kaynağıdır ama bu, halkın gözünde o kadar açık değildir. Bunun açıkça görülmesi halkın bilinçlenmiş olması diye tanımlayacağımız bir noktadır zaten.

Sel olur, insanlar ölür, **"sorumlusu düzendir"** deriz; doğrudur. İş kazası olur, işçiler ölür, **"katili devlettir"** deriz; doğrudur. Trafik kazaları, uyuşturucu kullanımı sözkonusu olduğunda, fuhuş sözkonusu olduğunda yine **"sorumlusu düzendir"** deriz; bunlar da doğrudur.

Hepsi doğrudur doğru olmasına ama, bunu genellikle çok kestirmeden söylediğimiz de bir gerçektir. Düzen bunları nasıl yaratmakta, nasıl sebep olmaktadır, bunu da somut olarak göstermek durumundayız. Sorunu öyle açabilmeliyiz ki, **"sorumlusu düzendir"** demeden onun daha fazlasını anlatmış olmalıyız.

Dahası, sorumlusu düzendir deyişi halkın değerlerine sahip çıkma ve koruma mücadelesini, anlayışımızı dışalamamalıdır. Evet, açlık, yoksulluk, işsizlik vardır ama yine de bunlar fahişeliği, hırsızlığı, eroin ticaretini **"zorunlu"** kılmaz. Özellikle bu tür konularda iyi işlenmeyen bir

“sorumlusu düzendir” propaganda değerlerine bağlı halk kesimleri açısından açıklayıcı, anlaşılır ve tatmin edici olmaktan uzaktır. Ve pekala bizim bunları bu düzen içinde “normal”, “meşru” gördüğümüz sonucunu yaratabilir. Bir yandan nedenleriyle, koşullarıyla bu tür pisliklerin sorumlusunun düzen olduğunu gösterirken, diğer yandan halkımızın bunları reddetmesini sağlamalı, bunun propagandasını yapmalıyız. Bu örnek genel ve kaba yürütülen bir propagandanın aslında kitlelere çok fazla şey söylemeyeceğini, hatta bazen istediğimizin tersi yönde anlaşılmalara yolaçabileceğini anlatan bir örnektir.

Üçüncüsü, halk dediğimiz insanlar, birbirinden şu ya da bu ölçüde farklı kültürlere, ulusal, dinsel, yöresel özelliklere, geleneklere, farklı ekonomik düzeylere sahiptir. Düzenle ilişkileri farklı farklı biçimlerde kurulmuştur. Tekdüze, tek boyutlu bir propaganda bu açıdan da asla kucaklayıcı değildir. Salt ekonomik durumları açısından ele aldığımızda bile şöyle bir örnek verebiliriz; Ekmek meselesi, evet, ama halkın içinde ekmeği zar-zor bulanlar vardır. Ekmeği bulup katık bulamama durumunda olanlar vardır. Katığı bulup sofrasına et koyamamanın yoksunluğunu çeken kesimler vardır. Ekmeği ve eti bulup başka şeylerin yoksunluğunu çekenler vardır. O zaman halkın sefaleti üzerine yaptığımız bir propaganda halkın her kesimini doğallıkla aynı düzeyde etkilemeyecektir. Ama belirttiğimiz gibi farklılık yalnızca ekonomik durumlarıyla da sınırlanmıyor: “Halk dediğimiz olgu, tek bir sı-

nıf ve tabakadan oluşmuş, aynı çelişkileri yaşayan, aynı ekonomik ve ulusal özellikleri taşıyan bir topluluk değildir. Hatta tarihi koşullar içerisinde yaratılmış

Bölgeler, alanlar, birimler özelinde güçlü bir yerel ajitasyon-propaganda faaliyeti örgütlenmeksizin, halkın tüm bu farklı ulusal, kültürel, ekonomik, dinsel, yöresel özelliklerine, çelişkilerine, taleplerine hitap edebilen bir çalışma da hayata geçirilemez. Bu somutluğu ve yerelliği yakalayamadığımızda ajitasyon-propagandada halkın sorunlarını, halkın yaşadıklarını, kısacası halkın gerçeğini anlatıyoruz diyemeyiz.

Propaganda ve ajitasyonumuz halkın yaşadıklarına teğet geçiyor, etrafından dolanıyor ve bu yüzden kitleleri sarsıcı olamıyor.

çeşitli düşmanlıklar, dinsel mezhepsel farklılıklar, hemşericilik ve bölgecilik bağları, bu ve başka nedenlerden kaynaklanan demokrat ve ilerici veya gerici bir yapıya sahip olmaları şeklinde bir çok farklılıklar gösterir. Bütün bunları hesaba katmayan ve hangi kesime hangi türlü propaganda ile gidebileceğimizi şekillendirmeden, halk kitlelerinin çelişkilerini dile getirmemiz, onlara seslenmemiz ve suni olarak bölünmeye çalışılan kitleleri, devrim hedefi doğrultusunda toparlamamız çok zordur.” (Kongre Raporu, s.154)

İşte bu noktada yerel ajitasyon-propagandanın gücü,

gerekliliği, zorunluluğu çıkar önümüze.

Bölgeler, alanlar, birimler özelinde güçlü bir yerel ajitasyon-propaganda faaliyeti örgütlenmeksizin, halkın tüm bu farklı ulusal, kültürel, ekonomik, dinsel, yöresel özelliklerine, çelişkilerine, taleplerine hitap edebilen bir çalışma da hayata geçirilemez.

Bu somutluğu ve yerelliği yakalayamadığımızda ajitasyon-propagandada halkın sorunlarını, halkın yaşadıklarını, kısacası halkın gerçeğini anlatıyoruz diyemeyiz. Propaganda ve ajitasyonumuz halkın yaşadıklarına teğet geçiyor, etrafından dolanıyor ve bu yüzden kitleleri sarsıcı olamıyor. Gerçekte geniş ve genel bir kavram olan “halkı tanıma”nın ötesinde, çalışma yaptığımız bölgedeki, alandaki halk kesimlerini tanımalı, sorunları, çelişkileri, duyarlılıklarıyla onların nabzını tutabilmeli, ve propaganda ve ajitasyonumuzda tuttuğumuz bu nabzı yansıtabilmeliyiz. Bölge-
mizdeki, alanımızdaki farklı kesimlere ayrı ayrı seslenebilmeli, bunu en küçük grupları hedefleyecek tarzda genişletmeliyiz. Örneğin bir mahalli bölgede esnafına ayrı, şoförlerine ayrı, gençlerine hatta öğrenci ve işsiz gençlerine ayrı ayrı, çocuklara ayrı, kadınlara ayrı, yaşlılara, genç kızlara, ulusal-dinsel farklı özellik gösteren topluluklara ayrı ayrı... seslenmek durumunda-
yız. Oligarşi tüm kesimlere politikalarına yedekleyebilmek, düzen karşısında etkisizleştirebilmek için onlara basını, sivil faşistleri, düzen partileri, patron tüccar örgütleri, karakolları, vakıfları vb. çok çeşitli kurumları aracılığıyla ulaştırıyor. Çünkü oli-

garşi de biliyor ki tüm bu kesimlerin sorunları, konumları farklıdır, dolayısıyla oligarşinin onlar üzerindeki oyunları, hesapları da farklı farklıdır. Bu politikayı, oligarşinin hesaplarını tersine çevirebilmek için bu kesimlere ayrı ayrı ulaşmak zorundayız.

Bu çerçevede ele alabileceğimiz farklı örnekler de bulabiliriz. Örneğin, Sivas katliamının Türkiye'nin hemen her bölgesinde, ilindeki halkın değişik kesimleri arasında yankıları, yarattığı duygular farklı farklı olmuştur. Genel seslenişlerimizle birlikte çalışma yaptığımız alandaki sunni ya da alevi yoğunluğu, katliamın dinsel ve politik yankılarını baz alan bir propaganda ve ajitasyonun geliştirilmesi, kuşkusuz oligarşinin bu kesimler üzerinde oynadığı oyunlar karşısındaki barikatımızı güçlendirecektir.

Kavramalıyız ki, yerel propaganda ve ajitasyon, Parti ve Cephe'nin politikalarının, şiarlarının bulunulan alana tercümesidir. Propaganda ve ajitasyonun bu düzeyde örgütlenmesi Partiyi, Cepheyi halka taşıyacak yeni kanallar yaratacaktır.

Örneğin bir Elbistan olayını halka anlatırken, fuhuşun, namusa yönelik saldırıların daha yoğun olduğu yerlerde bunu daha özel olarak işlemek, olayın genel değerlendirmeleriyle yetinmeyen yerel bir ajitasyon-propagandanın örgütlenmesi kuşku yok ki daha somut etkilere bulunan bir çalışma olacaktır. Elbette yine belirtmek gerekir ki, çeşitli kesimlere ayrı ayrı ulaşmayı hedefleyen bir

propaganda ve ajitasyon, yine bu kesimlere yönelik ayrı ayrı hazırlanmış programların, örgütlenme ve mücadele hedeflerimizin bir parçası olmak durumundadır. Değilse, böyle bir program olmaksızın onlara sadece ajitasyon ve propagandada ayrı ayrı seslenmenin de çok işlevli bir yanı, sonuç yaratıcı bir özelliği olmayacak, bu ayrı seslenişimiz bütünden kopuk bir parça olarak kalacaktır.

NASIL ANLATIYORUZ?

Genel yayın organlarımız, merkezi bildiri ve açıklamalarımız şu andaki en etkin, en yaygın ajitasyon propaganda araçlarımızdır diyebiliriz.

Eksiklik bu noktada da sözkonusudur elbette. Dağıtımın çeşitli birimlerin özel çabalarının dışında ısrarlı ve militanca olmadığı ve dağıtılan sayının da potansiyelimizin çok gerisinde kaldığı çeşitli vesilelerle vurgulanan bir gerçektir. Yeni insanlara ne kadar ulaştırıyoruz dergimizi, ulaştırdığımız insanlarla dergi üzerine sistemli sohbetlerimiz, konuşmalarımız var mı? Ya yıllardır bir türlü tam bir çözüme kavuşturamadığımız dergi paraları sorunu? Meydanlarda, bölgelerde açıktan satış sorunu?.. Bunlar, ajitasyon-propagandanın bu önemli silahının nasıl kavrandığının, hiç de yeterli biçimde değerlendirilmediğinin göstergeleridir tabii ki. Ama biz şimdi bunu yine bir tarafa bırakıp devam ediyoruz.

Peki bunları yaptık diyelim, yetecek mi? Hayır, çünkü, dergi ve diğer genel veya merkezi araçlar ajitasyon-propagandayı genel düzeyde ele alır. Politika-

lar, kararlar, şiarlar bunlarda tüm kesimleri kucaklayabilecek bir genellik içinde ifade edilir. Ve işte tam da bu nedenden dolayı baştan beri sözünü ettiğimiz işlevi üstlenemezler.

Sözünü ettiğimiz muhtevadaki bir propaganda ve ajitasyonu yürütebilmek için yerel ajitasyon-propaganda araçlarına sahip olmalıyız.

Çalışma yaptığımız bölge ya da alanın boyutuna göre sürekli ya da zaman zaman gerek-tikçe çıkan bir yayın organı olabilir bu. Bunun olmadığı yerde sürekli bülten, bildiri mekanizmamız olmalıdır. Halk, bölgedeki gelişmeleri, o gelişmelere ilişkin devrimcilerin tavrını, Parti'nin, Cephe'nin ne dediğini, ne önerdiğini günlük olarak bizim bildirilerimizden izleyebilmelidir. Keza aynı çerçevede, yerel afişler, yerel duvar gazeteleri, panel benzeri toplantılar ve sözlü biçimler düşünülmeli ve hayata geçirilmelidir.

Bunlar zor şeyler değildir, çok büyük teknik olanaklar da gerektirmemektedir. Bir fokokopi makinası, bir partizan baskı, her kırtasiyecide bulunan bir lastik baskı, bazen yalnızca bir daktiloyla bile halledebiliriz. Asıl olan bunun gerekliliğini kavramak, araçlarını yaratmaya girişmektir. Buna girişildiğinde gereken bilgiler kısa sürede öğrenilir, bölgemizde, alanımızda bu noktada kullanılabilecek araçlar-olanaklar olduğu çıkar ortaya. Yerel düzeyde bir ajitasyon-propaganda faaliyeti örgütlenip hayata geçirildiğinde alacağımız ilk sonuç, bölge ya da alanımızdaki çok çeşitli kesimlerle aramızdaki diyalogun çok çarpıcı biçimde gelişmesi olacaktır. Bu diyalog, halk mec-

lisleri, komiteleri, genel halk toplantılarıyla bütünleştirildiğinde, kitleleri politika üretimine katmanın da güçlü bir zemini yaratılmış, öneren, soran, tartışan bir kitleleşmenin önü açılmış olacaktır. Yerel ajitasyon propagandamızla, evlerin, kahvelerin, köşe başlarının ayaküstü konuşmalarının gündemini yakalamalı, o gündemi yönlendirmeliyiz. Yerel ajitasyon-propaganda faaliyeti, bu yakınlaşmanın, bütünleşmenin dışında bölge-alan özgülündeki politika üretimine, örgütlenmeye, komiteleşmelere de belli bir ivme kazandıracaktır.

Bölge, alan, birim özelindeki ajitasyon-propagandayı biçimlendirirken, onun konularını belirlerken, sokağın nabızı, işyerlerinin nabızı, semtin nabızı bize asıl ipuçlarını verecektir. Genelle yerelin bütünlüğü de bu noktada vardır vaten.

Genel ajitasyon-propaganda çizgimizde düzen partilerinin, burjuva politikacılarının yolsuzluklarını teşhir ediyoruz örneğin. Bu teşhirin birebir çalıştığımız alana, bölgeye yansması, aynı etkiyi yapması mümkün değildir. Çünkü düzen bunun karşısında da bir savunma mekanizması geliştirmiştir: *“Baştakiler yapıyor.”* Adam bu noktada kendi semtindeki partiyi bu yolsuzluğun dışında görüyor, oradakini biraz tanıdığı, kendi semtinin insanı olduğu için *“dürüst”* olarak görüyor vs. Oysa düzen partileri baştan ayağa çıkar çevreleri olarak örgütlenmişlerdir. Ama bunu, yerel teşhir, yerel ajitasyon propaganda olmaksızın anlatamayız.

Çalışma yaptığımız alanda, ilçede, semtte düzen partilerinin yolsuzluklarını tesbit edip yerel

düzeyde de üzerine gitmeliyiz. Düzen partilerini teşhir ederken çoğu kez malzeme burjuva basından elde edilir. Aynı şekilde pek çok ilçede, semtte de DYP'lilerin, ANAP'lıların, CHP'lilerin şunun bunun çıkarıldığı yerel gazeteler vardır. Yerel düzeyde yürütülecek teşhirin malzemesi de oralarda bolcadır. Çıkar çelişkileri onları birbirini teşhire, birbirlerinin kirli çamaşırlarını açığa dökmeye zorlamaktadır. Halkın içinde kahvehanelerde, evlerde ise zaten bu malzemenin daha fazlası vardır.

Yerel ajitasyon propagandamızla, evlerin, kahvelerin, köşe başlarının ayaküstü konuşmalarının gündemini yakalamalı, o gündemi yönlendirmeliyiz. Yerel ajitasyon-propaganda faaliyeti, bu yakınlaşmanın, bütünleşmenin dışında bölge-alan özgülündeki politika üretimine, örgütlenmeye, komiteleşmelere de belli bir ivme kazandıracaktır.

Genel düzeyde polis şeflerini, işkencecileri teşhir ediyoruz. Örneğin aynı şeyi yerel ajitasyon-propaganda mekanizmamız, artık hepsi birer işkencehane olan mahalle karakollarındaki polisler için yapmak durumundadır... Evet, örnekleri bu çerçevede kendimiz de çoğaltabiliriz Bakış açımız bu olmalıdır. Bulunduğumuz birimi, semti başlı başına bir ülke gibi düşünüp genelde yapılan herşeyi buraya uyarlamaya çalışmak bu bakış açısının çıkış noktası olarak ele alınabilir. Bulduğunuz alanı ülke, kendinizi de merkezi örgütlülük ola-

rak düşünmeye başladığınızda duyacağınız sorumluluk, el atacağınız iş, faaliyetin biçimleri de o ölçüde artacaktır.

Propaganda ve ajitasyonda kullanacağımız ideolojik söylemler, slogan ve şiarlar da genel olarak kullandıklarımızı da içermekle birlikte, bunun ötesinde bölge-alan somutunu anlatan, yerel havayı yakalayabilen bir biçime ve muhtevaya sahip olmalıdır. Bunun yolu da elbette kolaycı, hazırlopçu olmamaktan, yaptığımız her işe kafa yormaktan, yaptığımız işin önemini kavramaktan geçer.

Propaganda ve ajitasyonda kullanacağımız her söz, her slogan, her araç özenle seçilmelidir. Halkımızın yaşadıklarını, tarihini, değerlerini dile getirmeli, açığa çıkarmalı, hedef göstermelidir. Bunların seçiminde, basitlik, sadelik, anlaşılabilirlik ve somutluk esas olmalıdır.

Bazen sayısız güçlüğü, riski göze alarak, emek harcayarak yazıp astığımız bir pankartın, asma nedenimize, o anki güncel soruna yönelik pek birşey söylemiyor olması, ya da çeşitli alanların, bölgelerin birbirinden muhteva ve konu olarak farklı pekçok eyleme, o konuda söyleyecekleri özel bir şey yokmuşcasına aynı genel sloganların yazılı olduğu pankartlarıyla katılıyor olmaları *“küçük bir ayrıntı”* gibi gözükse de aslında olayın bu yönünü kavramamanın bir tezahürüdür.

Bir başka örnek; şu ya da bu gelişme karşısında farklı bölgelerden, alanlardan basın açıklamaları (*) yapıyor; bakıyorsanız işçisinden memuruna, öğrenci gençliğine, gecekondulusuna kadar hepsi sloganlarından sözcüklerine kadar aynı şeyi

söylüyorlar. Kuşkusuz aynı şeylerin söyleneceği konular da var ama örneğin diyelim bir “Belediye seçimleri” için tavrı açıklanıyor. Sonuçta politik tavırlar anlamında aynı vurgular yapılabilir ama olayın ele alınışı bir memur kitlesi, bir öğrenci gençlik ve bir gecekondu halkı için aynı olabilir mi? Bu kesimlerin belediye seçimi gibi bir olayda beklentileri, talepleri, düşünceleri farklı farklıdır. Böyle bir eksiklik aslında bir yanıyla bölge, alan yönetici ve kadrolarının pratik süreç içinde kendi çalışma alanlarına yabancılaşmasının bir sonucudur.

İşte tüm bu nedenlerden ötürü propaganda ve ajitasyonu hem muhtevasıyla, hem de araç ve biçimleriyle yerelleştirmeliyiz. Çalışma yaptığımız alanı, alandaki insanları duygularıyla, düşünceleriyle, günlük yaşamları içinde tanımak, talepleri ve sorunlarıyla onların nabzını tutmak böyle bir faaliyetin başarılı ve etkili olabilmesinin önkoşuludur. (**) Çünkü halkı tanıdığımız ölçüde sözlerimiz, sloganlarımız onları kucaklayabilir. Sorun bu noktada düğümlenmektedir.

Sonuçlandırırken, propaganda ve ajitasyonda yanlış bir şekillenmeye yolaçmamak açısından da belirtelim ki, “genelliğin” tersine olarak **tek başına** “yerellik” de, propagandanın yalnızca halkın çeşitli kesimlerinin “bizzat yaşadığı” sorunlara yönelik olması da yanlıştır, bir başka eksikliktir. Bu da emekçi halkın her bir kesimini diğerlerinden koparır. Oysa propaganda ve ajitasyonumuzun değişmeyecek bir hedefi de onları birleştirmek, sorunlarının sonuçta ortak olduğunu göster-

mektir. Belirtilmek istenen bunun halkın çeşitli kesimlerinin özgün, somut, yerel sorunları atlanarak yapılamayacağıdır. Sorunlarının kaynağının aynı olduğunun da yine ancak onların somutundan çıkılarak gösterilebileceğidir.

Genel düzeyde belli bir birikimimiz, belli araçlarımız -- yetersiz de olsa veya yeterince kullanamıyor da olsak-- belli bir pratiğimiz ve etkinliğimiz vardır. Eksikliğini daha yakıcı olarak duyduğumuz ise bu yazıda anlatılmaya çalışıldığı gibi bölgeler, alanlar, birimler düzeyindeki ajitasyon ve propagandadır.

Her birimde insanlar, bizi yalnız “duymamalılar”, doğrudan görmeliler. Yalnız cezalandırma yapan değil, her konuda söyleyecekleri olan, iktidar iddiası olan bir örgüt olarak tanınmalılar.

Genel düzeyde polis şeflerini, işkencecileri teşhir ediyoruz. Örneğin aynı şeyi yerel ajitasyon-propaganda mekanizmamız, artık hepsi birer işkencehane olan mahalle karakollarındaki polisler için yapmak durumundadır... Evet, örnekleri bu çerçevede kendimiz de çoğaltabiliriz

Bakış açımız bu olmalıdır. Bulunduğumuz birimi, semti başlı başına bir ülke gibi düşünüp genelde yapılan herşeyi buraya uyarlamaya çalışmak bu bakış açısının çıkış noktası olarak ele alınabilir. Bulduğunuz alanı ülke, kendinizi de merkezi örgütlülük olarak düşünmeye başladığınızda duyacağınız sorumluluk, el atacağınız iş, faaliyetin biçimleri de o ölçüde artacaktır.

Kavramalıyız ki, yerel propaganda ve ajitasyon, Parti ve Cephe’nin politikalarının, şiarlarının bulunulan alana tercümesidir. Propaganda ve ajitasyonun bu düzeyde örgütlenmesi Partiyi, Cepheyi halka taşıyacak yeni kanallar yaratacaktır. Bu kanalları açmak, çoğaltmak için fazla zaman kaybetmemeliyiz.

(*) Bölge ve alanlar adına yapılan “basın açıklamaları” geleneği de, esas olarak kendi alanı özgülünde bir ajitasyon-propaganda mekanizması oluşturamamanın sonucu olarak güdükleşmiş, “görev savma”ya dönüşmüştür. Falan gelişme karşısında örneğin memur alanı tavrını açıklarken, bir basın açıklaması yazıp bunu sosyalist basına dağıtmayı yeterli buluyor. Bu demektir ki, devrimci memurların bu konudaki tavrından yalnız sosyalist basını okuyan dar memur kitlesi haberdar olacak. Oysa devrimci memur hareketi çeşitli konulardaki tavrını “tüm kamuoyuna” açıklamak kadar bunu memur kitlesine ulaştırmakla da yükümlüdür, asıl olan da budur. O basın açıklaması, çok değişik biçimlerde bildiri, duvar gazetesi, işyeri konuşması vb. olarak geniş memur kitlesine ulaşmıyorsa, orada bir “görev savma” vardır. Elbette bu durum yalnızca memur alanı için değil, tüm bölge, alan ve birimlerde sık sık karşılaşılan bir durumdur.

(**) Devrimci Sol dergisinin bu sayısında yer alan “Bölge Çalışması ve Raporu” başlıklı yazı bir yanıyla bu soruna ilişkindir.

THKP-C'DEN DEVRİMCİ SOL'A DEVİRİMCİ SOL'DAN DHKP-C'YE SÜREÇLER, TAKTİKLER VE DEVİRİMCİ ÇİZGİ

Oligarşinin taktikleri ve saldırı biçimleri açısından, halk kitlelerinin durumu açısından, uluslararası koşullar ve etkilenmeler açısından, savaşımız açısından gelişmelerin her an büyük bir hız ve değişkenlik kazanabildiği bir ülkede yaşıyoruz. Böyle bir ülkede devrimcilik yapıyor ve devrim iddiasını sürdürüyoruz. Ne karşı-devrim için, ne de devrim için hiçbir gün bir önceki günün aynısı, tekrarı değildir. O halde dikkatimiz, enerjimiz ve çalışma tarzımız her yeni günde Parti-Cephe açısından bir ilerleme sağlamaya yönelik olmalıdır. Dünyü tekrarlayarak, değişen koşullara salt dünyanın taktik, örgütlenme ve mücadele biçimleriyle yetismeye çalışarak bunun sağlanamayacağı açıktır.

Devrimci Hareket'in tarihi 1960'ların sonlarına, THKP-C'nin filizlendiği yıllara uzanır. Ve bu uzun süreç, Marksizm-Leninizmin ülkemizin somut koşullarına uyarlanması anlamında zengin bir tarihtir. Çok farklı süreçlerden geçilerek gelinmiştir bugüne. Ve doğallıkla, bu süreçlerin örgütlenmeleri, mücadelesi de birbirinin tekrarı olmadı. Bu süreçler, önerdiğimiz, uyguladığımız taktikler, başvurduğumuz örgütlenme biçimleri kavranmadan tarihimizi ve Devrimci hareketin özgünlüğünü, ayırdedici çalışma tarzını kavramak mümkün değildir. Bunlar öğrenilmelidir. Ama bugün kaba, koşullardan uzak bir biçimde tekrar edilmesi için değil... Şablonculuk ve yaratıcılık üzerine söylediğimiz hiçbir söz yalnızca ülke devriminin stratejisine, genel meselelerine ilişkin değildir. Bütün bunlar güncel taktikler için de, bir bölge çalışması için de geçerlidir, sıradan bir semt çalışması için de. Hep birbirini tekrar eden, ya da hareketin politikalarını, taktiklerini bir reçete gibi, bir şablon gibi kendi birimine uygulamaya çalışan bir yönetici başarısızlığa mahkumdur. Tarihimizin öğrenilmesi, bu tarihteki zenginliğin ve ayırdediciliğin kavranılması işte bu noktada daha güncel ve daha önemli bir görev durumundadır

Somuta kafa yormalıyız. İhtiyaç ne demeli ve bu ihtiyacı giderecek yollar, yöntemler, biçimler yaratabilmeliyiz. THKP-C'den DEVRİMCİ SOL'a, DEVRİMCİ SOL'dan DHKP-C'ye uzanan süreç işte böyle bir yaratıcılık için mükemmel bir zemin ve zengin bir tarihsel deneyim hazinesidir.

Partimizin kuruluş tarihi 30 Mart 1994'tür. Ama siyasi arenada "yeni" değildir partimiz. 16 yıllık Devrimci Sol mücadelesinin, birikiminin devamıdır. Onun üzerinde yükselmiş ve şekillenmiştir. Örgütsel olarak 1978'de kurulan DEVRİMCİ SOL ise, örgütsel devamlılık açısından Parti-Cephe mirasının sahiplenilmesi ve Parti'nin yeniden yaratılması mücadelesi olarak 73'lere uzanır. Bu sürecin miladı da elbette THKP-C'nin kendisidir. Yani bu tarih örgütsel kesintilere rağmen politik açıdan Mahir'lerden, THKP-C'den bugüne uzanan bir kesintisizliktir.

Kesintisizlik var ama "tekrar" yoktur bu tarihte. Tarihimiz hayattan kopuk, soyut tartışmalarla değil, teoriyi bizzat pratiğin içinde yaşayıp, tartışıp netleştirerek yazıldı. Böyle olduğu içindir ki, ideolojik, örgütsel, askeri atılan her adım, ülkemiz devriminin yolunu netleştirmiş, devrimin önünü açmıştır. Mahir ÇAYAN'ın devrimin yolunun netleştirilmesi sürecinde dile getirdiği en önemli belirlemelerden biri "Marksizm-Leninizmin bir dogma değil eylem klavuzu" olduğudur. Bu, revizyonist gelenekten kopuşun da en önemli halkalarından biri olmuştur. 73'lerde Mahir'in, THKP-C'nin

genç izleyicileri de aynı çizgide yürüdüler. Marksizm-Leninizmi ve THKP-C'nin ideolojisini, stratejisini **devrim için** ve **devrim içinde** öğrenip uygulamaya çalıştılar. 73'ten itibaren de hep pratiğin içerisinde, önünde olundu. Soldaki farklılığımız da bu noktada netleşti.

THKP-C'nin ne olup ne olmadığı, nasıl savunulacağı, nasıl yorumlanacağı 74'ten 80'e uzanan süreçte ideolojik mücadelenin temel konularından biridir. Bu, bir yanıyla da THKP-C'yi savunan, savunduğunu iddia eden grupların çokluğunun sonucuydu. Bugün, böyle bir "çokluk" yoktur. Devrimci Hareketin dışında THKP-C'yi savunduğunu iddia eden hemen hemen kimse kalmamış, varolanların da pratik içinde bir varlığı söz konusu değildir. Kimi teslimiyetçiliğin, sağcılığın kulvarında artık THKP-C'nin adını bile anmaz olmuş, kimilerini ise hayat tasfiye etmiştir. Bu sağa savruluştaki ya da tasfiye oluştaki, onların THKP-C'yi kavrayış biçimlerinin, daha doğrusu kavrayamayışlarının büyük payı vardır.

THKP-C'nin sağ yorumcuları aslında yorumlamaktan da çok, "hesaplarla" hareket eden, THKP-C'yi sağcı çizgilerine uydurmaya çalışan bir kavrayış içindedirler. Sol yorumcuları ise THKP-C'yi lafızlar düzeyine indirip karikatürize eden bir kavrayışın sahibi oldular. Oysa bu yalnızca THKP-C'nin ideolojisinin, stratejisinin ele alınışı açısından değil, M-L teorisinin ele alınışı açısından da devrimci bir yöntem değildi. Bu ele alış, teoriyi gerçekte öldürmektir. Sonuç da böyle olmuş, kendi ele alışları içinde THKP-C ideolojisini

"öldürdükleri" ölçüde kendileri de yaşayamamışlardır.

Devrimci hareketin THKP-C'yi kavrayışı ise subjektif hesaplardan uzaktır, lafzi değildir. Tek hesap, devrimin geliştirilmesidir. Bu yüzden genç kadrolar, THKP-C ideolojisinin özünü bulup çıkarmakta zorlanmamışlardır. Bu öz yakalandığı için de THKP-C, DEVRİMCİ SOL çizgisinde hep yaşayan bir güç olmuş, ülkemiz devrimine ışık olmaya devam etmiştir. İşte bu anlamdadır ki, THKP-C'nin sağ ve sol yorumcularından farklı olarak; *"Devrimci Sol ve THKP-C ilişkisi sadece ideolojide, söylemde benzerlikleriyle ele alınabilecek basit bir olgu değildir. Devrimci Sol ve THKP-C birliği, ideolojide, pratikte, politikada esas olarak da halkımıza ve dünya halklarına karşı duyulan sorumlulukta, bu sorumluluğun yarattığı ruhsal şekillenmede, özveride, kararlılıkta, iktidar bilincinde ve gerektiğinde yaşamını feda etmekten çekinmemekte ifadesini bulur."*(1)

"THKP-C Nedir?"

Sorusuna Cevabımız, İlk Ayrım Çizgimizdir...

Devrimci Sol'un kuruculuğunu, önderliğini üstlenecek genç kadroların 73-74'lerde siyasi arenada yerleşmeleri THKP-C'nin savunulup sahiplenilmesi temelindedir.

Tecrübesiz, yetersiz ama THKP-C'ye içten bağlıydılar.

Aslında '72 yenilgisinin ardından ilk anda siyasal sahneye egemen olan inkarcılıktı. Ve inkarcılığın öncülüğünü yapan, THKP-C'nin ideolojisine, pratiğine en fazla saldıranların başında da THKP-C örgütlülüğünden geride kalanlar gelmekteydi.

Korkularına, yılgınlıklarına denk düşen de buydu. Ancak, başta gençlik olmak üzere halk kitlelerinin içinde bulunduğu durum, hiç de onların düşündüğü gibi değildi. Onların gözünde Kızıldere'yle birlikte tarihe gömülen THKP-C, halkın içinde yaşıyordu. Hızla söylemlerini değiştirdiler. Potansiyelin büyüklüğü ortaya çıktıkça P-C mirasçıları, savunucuları da arttı.

THKP-C'nin iki farklı tür savunucusu vardı gerçekte. Bir kısmı varolan büyük potansiyeli kendi peşine takabilmek için "mecburen" savunuyorlardı THKP-C'yi. Farklı görüşlerini ise sinsice, dolaylı yollardan açıyor, zaman kolluyorlardı.

Genç militanların THKP-C'yi sahiplenmesi ise yalnız ve yalnız mücadele temelindeydi. Ortada pek çok "eski", pek çok "otorite" vardı, ama gençliğin ölçüsü sadeydi. Bir Mahir'lerin savaşına bakıyorlardı, bir de ortalıktaki cazip şöhretlerin dediği ve yaptıklarına.... Denilebilir ki, genç insanlar, teoriyle pratik arasındaki ilişkinin ne olması ve ne olmaması gerektiğini inkarcılara bakarak öğrendiler. Teori ve hayat arasındaki ilişkiyi kendi pratiklerinde çözeceklerdi artık.

İşte bu ortamda, kısa sürede sorun P-C'nin savunulup savunulmaması olmaktan çıktı. Sorun artık P-C'nin ideolojisinin 74'lerin Türkiye'sinde pratikte nasıl hayata geçirileceği idi.

'74 sonrasının ilk ayrışması P-C'yi savunup savunmama noktasındadır.

İkinci ve asıl ayrışma ise P-C'nin nasıl savunulacağı noktasında oldu. THKP-C perspektifindeki bir savaş nasıl sürdürü-

lecekti? THKP-C'nin asıl savunucuları açısından sorun buydu.

Devrimci Hareket '74'ten başlayarak bu eksende farkını koydu. Bu eksende gelişti.... Sürekli pratiğin içinde olundu, gelişmelere müdahale edilmeye çalışıldı, hayatın dayattığı ihtiyaçlar vardı, onlara karşılık verilmeye çalışıldı. P-C'yi mücadelenin içinde savunmaktı bu.

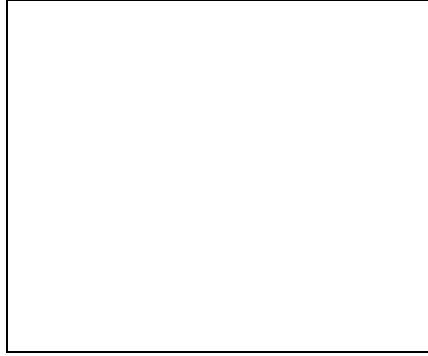
P-C'yi açıktan inkar edenlerle yollar ayrılmıştı. Ama kendine Cepheci diyenler arasında da, ne geçmişin, THKP-C'nin yenilgisinin değerlendirilmesinde ne de mevcut koşullarda neyin-nasıl yapılacağına ilişkin bir hemfikirlik yoktu. Atılan küçük-büyük her pratik adım P-C ideolojisi çerçevesinde yeni bir tartışma, yeni bir ayrışma demekti.

THKP-C potansiyeli esas olarak gençlik içinde yoğunlaşmıştı ve bu gençlik örgütsüzdü. Belli bir tırmanış gösteren faşist saldırılar karşısında örgütsüzlük daha da ciddi biri sorundu. Gençliğin örgütlenmesi, faşist saldırılara cevap verilmesi, bu cevabın niteliği, herşey THKP-C savunuculuğu çerçevesinde saflaşmalarla birlikte geliyordu.

Genç P-C savunucuları, "teorisyen" ya da "marksolog" değillerdi, THKP-C "eskisi" ya da "uzmanı" da değillerdi. Ama halka, devrime bağlılıklarıyla, coşkuları ve militan pratikleriyle THKP-C mirasının, ideolojisinin sahipsiz olmadığını göstermiş, inkarcılığın, yılgınlığın, dönekliliğin önüne barikat kurmuşlardı. Sürecin önlerine koyduğu ilk görev buydu ve bunu büyük ölçüde başarmışlardı. İnkarcıların, döneğin "otoritesine" rağmen bunun başarılabilmesinin temeli, belirttiğimiz gibi "halka, devrime bağlılık, coşku ve militan

pratik"ti. Ve onları THKP-C'yle giderek özdeşleştiren, kavrayışlarını şekillendiren de elbette bunlardı.

Süreç ilerledikçe, herşey daha bir yerli yerine oturuyor, THKP-C savunucusu çeşitli çevrelerin neyi, ne kadar savunduğu açığa çıkıyor ve en önemlisi genç kadro ve önderler mücadelenin içinde tecrübe kazanıyorlardı. Partinin yeniden yaratılması, THKP-C sempatizanlarının ortak düşüydü ve herkes hedef olarak bunu telaffuz ediyordu.

Nasıl Partileşilecekti ve Nasıl Bir Parti Olunacaktı?

İlerleyen süreçte THKP-C'ye yönelik değerlendirmelerin çoğu aslında bu iki soruya verilen cevaplara göre biçimlendi. Cevapların çoğunda ise Marksist yöntem, Marksist tarih anlayışı başaşağı edilmişti, yani "tersinden" değerlendirmeler söz konusuydu genellikle. P-C'nin örtülü inkarcıları, P-C'nin tarihini, pratiğini, mücadelesinin yarattığı siyasal sonuçları, herşeyi çarpıtarak yalnızca kendi yaptıklarını veya yapmak istediklerini haklı çıkaracak bir hale sokuyorlardı. Gerçekte THKP-C'den öğrenmek, bu tarihsel deneyim-

den yararlanmak falan değildi amaçları.

P-C'nin sağ inkarcı yorumcuları, işte bu çerçevede silahlı savaşa göre değil, kendini düzen içinde konumlandırmaya çalışan bir kitle örgütlenmesini haklı çıkarmak için THKP-C'yi kitlelerden kopuk olmakla eleştirerek başladılar işe.

THKP-C'nin yenilgisinin nedeni bu olunca, doğallıkla yapılması gereken de "kitle örgütlenmesi" oluyordu. Devrimci Yol'da somutlanan bu çizgi, esasında THKP-C'yi "Parti" olarak da görmüyordu. Kendisinin partileşmek istediği de meçhuldü. Bu yüzden partileşme süreci DY'de hep muğlak bir süreç ve hedef olarak kaldı.

P-C'nin sol yorumcuları da geçmiş değerlendirmesinde aynı yöntemi izliyorlardı. Onlara göre de, Parti-Cephe, askeri yetersizlikler nedeniyle, kadrolarının deşifre olması nedeniyle yenilmişti. O zaman deşifre olmamak için her türlü kitle çalışmasından uzak durmak, askeri adamlar yetiştirmek gerekirdi. Sol yorumcuların apartman devrimciliği de bu zeminde çıktı ortaya. Ve tabii onlara göre Partinin yeniden yaratılması diye de bir sorun yoktu. Onlar savaşı kaldığı yerden sürdürüyorlardı zaten!

Sağ ve sol yorumcular partileşmeyi reddetmekte birleşmişlerdi. Biz THKP-C'ye ve yaşanan sürece bakmak zorundaydık.

THKP-C'nin partileşme süreci esas olarak Türkiye devriminin yolunun netleştirilmesi süreciydi. Pratiğe müdahale ise ideolojik netleşmeye paralel bir süreç izlemişti. Ve pratik esas olarak barışçıl mücadele biçim-

lerinin ağırlıkta olduğu bir süreç olarak biçimlenmişti.

Partileşme sürecini aynı biçimde yaşayamazdık. Herşeyden önce önümüzdeki asıl sorun artık Türkiye Devriminin Yolu'nun netleştirilmesi değildi. Pratik ise çok daha boyutlanmıştı ve süreç daha karmaşıktı. Faşist terör hayatın her alanında halkın can güvenliğini tehdit ediyordu. Partileşme görevi, anti-faşist mücadelenin dışında düşünülemezdi. Partileşme süreci soyut, sınıf mücadelesinin, pratiğinin dışında yaşanamazdı.

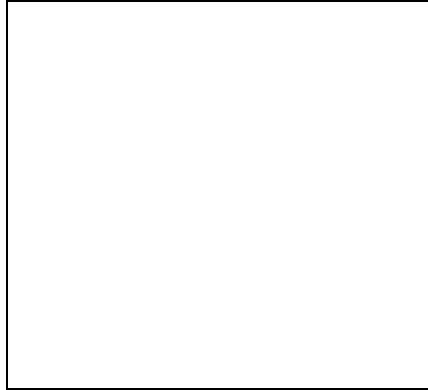
76-77'lere evrilen bu sürecin öncelikle sorunu, "partileşme süreci"nin belirsizlikten kurtarılmasıydı. Kendiliğindencilikten çıkıp partileşme hedefine iradi bir nitelik kazandırılmalıydı. Sürecin pratikte zaten hemen tüm yükünü omuzlayan devrimci kadrolar, çeşitli çevreleri bu yönde daha güçlü bir biçimde zorlamaya başladılar.

Bütün bu süreç zaten onlar açısından boş geçirilen, beklemekle yetinilen bir süreç de değildi. Çok çeşitli biçimlerde örgütlenmeler oluşturuluyor, yeni politik tavrı alışlar, mücadele ve eylem biçimleri çıkıyordu ortaya. Örneğin bir 30 Mart Kızıldereli'yi anma geleneği yaratılmıştı bu süreçte. Bu sahiplenmenin ve izlenecek yolun netleştirilmesi bakımından önem taşıyan bir adımdı. Faşistlere karşı her yerde mücadele ediliyordu ve faşistlere yönelik devrimci şiddet eylemlerini gerçekleştirebilecek asgari örgütlenmeler oluşturulmuştu. Örneğin bir Kocamustafapaşa direnişi yaratılmıştı bu süreçte, sokak savaşı, devletle çatışma yavaş ya-

vaş öğreniliyordu. Bunların hiçbirinde eskilerin tecrübesinin payı yoktu, zaten pek çoğu da o eskilere rağmen yapılıyordu. Artık tecrübe kazanmaya başlayan THKP-C savunucusu kadroların yaptıkları hemen hiçbir şey daha önce yapılanların bir tekrarı da değildi. P-C'nin pratiği ve teorisi yol gösteriyordu onlara, ama kendi somutlarında, kendi yaratıcılıklarını katarak yürüyorlardı bu yolda.

Teorinin Lafzı Ve Özü...

O güne kadar birlikte yürütülen çeşitli çevrelerle partileşme hedefine ulaşılamayacağı sürecin belli bir aşamasında daha

açık olarak görüldü. "Gizli" inkarcılar partileşmenin öncüsü, unsuru değil, ayakbağıydılar yalnızca. Yeni bir ayrışma kaçınılmazdı. Devrimci önder kadrolar THKP-C'nin yeniden nasıl yaratılacağı, THKP-C perspektifinin hayata nasıl geçirileceği konusunda nettiler artık. THKP-C devrimin ana hattını **Politikleşmiş Askeri Savaş Stratejisi** olarak ortaya koyuyordu; o halde THKP-C'yi savunan ve partiyi yeniden yaratmak isteyen bir siyasal yapı, silahlı savaşa göre örgütlenmek ve partileşme sürecindeki mücadeleyi de **"PASS ışıığında"** biçimlendirmek zorundaydı.

78'de DEVRİMCİ SOL'un oluşumuyla birlikte Parti-Cephe hedefi yeniden ete kemiğe büründü ve silahlı savaş boyutlandı. Devrim tarihimize pek çok özgün yan armağan edecek ve halklarımızın kurtuluş savaşına Parti-Cephe silahını yeniden kazandıracak olan DEVRİMCİ SOL süreci başlamıştı artık.

70'den bu yana uzanan sürecin muhtevası, bu sürecin devrim stratejisi aynıdır. Ülkemiz sosyo-ekonomik koşulları devrim stratejisini değiştirecek bir dönüşüm geçirmemişti. Ama bu muhtevanın, bu stratejinin hayata geçirilmesinde başvuru taktikler farklılıklar da taşımıştır. Böyle de olmak zorundadır.

74'ten itibaren sivil faşist terör sürekli ön plana çıkan bir olguydu. Kitlelere ulaşmamızın, kitleleri örgütlememizin önündeki en önemli engellerden biri haline gelmişti. O halde yapılması gereken çok açıktı. Partileşme, kadrolaşma görevi ancak bu pratik içinde yerine getirilebilirdi.

78'de DEVRİMCİ SOL'un oluşumuyla birlikte Faşist Teröre Karşı Mücadele Ekipleri'ni gündeme getirdik. Evet, Mahir'lerde, THKP-C'de böyle birşey yoktu. Ama THKP'nin partileşme sürecinde veya parti olduğu süreçte bu düzeyde bir sivil faşist terör de yoktu. Mahir'de böyle bir şey yok diye faşist teröre karşı örgütlenmeyecek, bunun araçlarını yaratmayacak mıydık? Bu sorunun cevabı elbette ortadaydı. Ama ne var ki, o günün koşullarında, solda, THKP'nin kavranışı, teorinin kavranışı bu soruyu bile tartıştıracak bir sıklıktadır. FTKSME'leri gündeme getirdi-

ğimizde bu yüzden, şunları da vurgulamıştık:

"Bu tür örgütlenmeyi bugünün şartlarında önerdiğimizde, bir takım keskin (!) THKP-C savunucuları mutlaka hemen bizi suçlayacaklardır, 'gördünüz mü maskeleri düştü, bu tür bir örgütlenme Mahir Çayan'da yoktur, işte Mahir revizyona tabi tutuldu' deyip çıkırtkanlık edenler olacaktır."(2)

Nitekim olmuştur da.

Devrimci bir hareket bu noktada son derece açık ve net olmak zorundadır. Marksizm-Leninizmin evrensel teorisi, dünya devriminin deneyimleri, ülkemiz devriminin önderlerinin strateji ve taktikleri yolumuzu aydınlatacaktır elbette. Ama tüm bunlar önümüze çıkan herhangi bir sorunu-engeli aşmamıza somut planda yetmediği noktada, hayatı teoriye uydurmaya çalışmak beyhude bir çabadır. Bu noktada gerçekten devrim yapmak isteyen bir siyasi hareket, yeni koşulları çözümlenecek ve sürecin gerekli kıldığı taktikleri bulup hayata geçirecektir. Başka yolu yoktur. Burada aslolan, ortaya koyduğumuz taktiğin, örgütlenme biçiminin şu ya da bu devrimde, şu ya da bu ustada olup olmaması değil, mücadelenin ihtiyaçlarına cevap verip vermediği, bizi devrime yakınlaştıran ya da uzaklaştırmadığıdır. Devrimci teorinin özüne uyan da budur. Herhangi bir ustada bulunun, herhangi bir ülkenin devrim sürecinde yaşanmış bir şeyi de uygulamaya çalışabilirsiniz. Ama bu sizin ülkenizin özelliklerine ve devriminizin ihtiyaçlarına karşılık düşmüyorsa, teorianın "lafına" bağlı kalmışsınızdır ama yararsızdır.

Stratejiler, Taktikler, Örgütlenme ve Mücadele Biçimleri, Herşey Devrim İçindir!

"Biz dünyanın Türkiye'sinde devrim yapmak için yola çıktık"... Mahir'in bu sade sözleri, aslında devrimci bir rotanın eksenidir. Bu eksen yerinden oynadığında pek çok şeyin de ne için yapıldığı, ve nasıl yapılacağı belirsiz hale gelir.

Çok çarpıcı ve çarpık örneklerini yaşıyoruz.

Belli bir kesimin yürüttüğü legal parti tartışmalarına bakıyoruz. Bakıyor ve görüyoruz ki, legal partinin haklılığını, doğruluğunu anlatmak için onlarca sayfada 1905'lerin, 1912'lerin Rusya'sının tahlili yapılıyor. Yazının giriş ve sonuç bölümündeki parağraflar da olmasa, bu partinin Rusya'da mı yoksa Türkiye'de mi kurulacağını kestirmek pek de kolay olmayacak.

Ülkemizde yürütülen bir gerilla savaşının taktikleri üzerine bir yazı okuyorsunuz, anlatılan Türkiye mi, mesela Peru mu, belli değil. Taktikler, sloganlar Peru'dan alınmıştır. Bu taktik ve sloganları doğru-haklı göstermek için ülkenin durumu da Peru'ya benzetilmek durumundadır tabii. Ama bunu ne kadar ustaca yaparlarsa yapsınlar, ne sloganlar, ne de taktikler hayatta karşılığını bulamıyor.

Legal partilerin bir başka kesiminin tahlil ve önerilerini okuyorsunuz; kitleleşme deniliyor, sağın karşısında solu güçlendirme deniliyor. İyi, güzel ama şu sorunun cevabı yoktur; kitleleşmeyi ne için istiyorsunuz, solun sağ karşısında güçlendirilmesinden kasıt nedir, sol hangi soldur?.. Yoktur, çünkü

devrimcilik de reformculuk da bu sorunun cevabı içindedir.

Oligarşinin devrimin önüne çıkardığı engeller, başvurduğu politik ve askeri manevralar çok çeşitlidir. Sorun bu engelleri, bu politik ve askeri manevraları etkisizleştirecek taktik, mücadele ve örgütlenme biçimlerini bulmaktır. Çıplak hedef devrim yapmaktır. Bunun şu ya da bu kalıba uygun olması zorunluluğu yoktur. Tersine her devrim kendi yatağında akar, kendi kalıbını yaratır. Mücadele reçetelerle yürümez derken kastımız budur.

"Devrimin ve savaşın sorunları, hiç bir şemaya, programa ve taktiğe sığdırılamayacak kadar büyük ve değişkendir. Programlar, örgütlenmeler, tüzükler, taktikler, yeni çalışma biçimleri, yeni politikalar ve hemen herşey, devrim yürüyüşünü hızlandırmak, engelleri aşmak, tıkanıklıkları ortadan kaldırmak ve devrime biraz daha yaklaşmak içindir. Halk kitlelerine önderlik edecek, onları devrime götürecek bir örgüt, açmazlarını, tıkanıklıklarını veya eski tarz örgütlenmeler ve çalışma tarzlarıyla yeni açılımlar sağlayamadığını, kitlenin savaşını yükseltmediğini gördüğünde, kendini yenileyebilmeli, eski tarzını ve örgütlenme biçimini, gerektiğinde 'artık eskimiş eşyadır' diyerek bir kenara itebilmeli, yerine yenilerini koyabilmelidir...Örgütlenme biçiminin, programların, tüzüklerin, politik taktiklerin varlık nedeni, mücadelenin ve savaşın ihtiyaçlarıdır."(3)

Soruna böyle yaklaştığımız içindir ki, sol çok istemesine rağmen o klasik damgalardan birini vuramamıştır devrimci harekete. Devrimci hareket onları

öyle bir teori ve pratikle karşı karşıya getirmiştir ki, fokocu deseler olmaz, reformist deseler olmaz, kitleden kopuk deseler olmaz, kitle kuyrukçusu deseler olmaz, sağ sapma, sol sapma deseler, yine olmaz...

Elbette süreç boyunca çok çeşitli sıfatlar yakıştırmaya da çalışmışlardır. Ama şu ya da bu olay, şu ya da bu eylem itibarıdır. Bu noktada çizgimize yönelememişlerdir. Çünkü çizgimiz onların alışageldiği bir kalıpla sınırlanmış değildir.

Ekonomik-demokratik mücadelenin içinde de varızdır, silahlı mücadelenin içinde de. Legalitede de varızdır, illegalitede de. Gecekonduarda da varız, gençlik içinde de, işçi sınıfı içinde de. Bu alanlardaki örgütlenme, eylem, mücadele biçimleri de koşullara göre değişkenlik taşımış, ekonomik-demokratik muhtevalı eylem ve örgütlenmelerden askeri eylem ve örgütlenmelere değin gerçek bir çok yönlülük arz etmiştir.

'79'dan bugüne uzanan süreçte askeri örgütlenmemizin omurgasını oluşturan SDB'lerin geçirdiği aşamalar bu teorik ve pratik zenginliğin, teoriyi ve taktikleri dondurmaksızın kendini yenileyebilmenin örneklerinden biridir.

İlk SDB'ler son derece dar tutulmuş örgütlenmelerdi. Üyeleri için öngörülen nitelikler "tüm çalışma alanlarına vakıf, bu alanlardan birinde doğrudan çalışan, uzmanlaşmış kadrolar" olmalarıydı. Kısacası, esas olarak ileri kadrolardan oluşan birliklerdi. Çalışma alanlarından (iş esaslarından) bağımsız olarak merkezi-siyasi hedeflere yönelen bir pratiğin örgütleyicisi oldular. Ve bu nitelikleriyle 79-80

sürecinde önemli işlevler yerine getirdiler.

Devrimci Hareketin, uzun cunta yılları ardından 87-90'da ağırlıkla legal alanda sağlanan gelişmelerin üstüne atılıma hazırlandığı süreçte SDB'ler daha farklı biçimlendirildi. Bu süreçte SDB'lerde daha önce olduğu gibi yalnızca "ileri kadrolar" değil, belli niteliklere sahip üye ve taraftarlar istihdam edildiler. Dönemin koşulları gereği, herhangi bir çalışma alanında görevli değildiler.

Bütün süreçler izlendiğinde görülür ki, partileşme ve partinin ele alınışından, başvurulanan taktiklere, örgütlenme ve mücadele biçimlerine kadar pek çok şey THKP-C'de farklıdır, DEVRİMCİ SOL'da farklıdır, DHKP-C'de farklıdır. Yarın daha da farklı olacaktır.

DHKP-C'nin kuruluşuyla birlikte ise tüm bu deneyimlerden elde edilen tecrübeler, silahlı savaş konusundaki birikimlerimiz, halk ordusu perspektifimizdeki somutlaşma ve mücadelenin güncel koşulları temelinde SDB'ler Silahlı Propaganda Birlikleri olarak yeniden biçimlendirildi.

79-80'de anti-faşist mücadeleyi omuzlayan FTKSME'lerdi. FTKSME'ler, çeşitli çalışma alanlarının "ekonomik-demokratik politik, ideolojik, askeri tüm sorunlarını devrimci şiddet temelinde çözüp yönlendirmeye çalışan" örgütlenmelerdi. 80 sonrası çeşitli ekip örgütlenmeleri oluşturulmasına rağmen bu tarz bir örgütlenmeye gitmedik. 90'larla birlikte çalışma alanlarının askeri

örgütlenmesini oluşturma anlamında önümüze esas olarak **milislerin** örgütlenmesini koyduk. Milisler bazı açılardan FTKSME'lere benzerdiler ama pek çok açıdan da farklıydılar.

Kısacası, asıl hedef gerilla ordusunu, halk ordusunu yaratmaktır. Her süreçte oluşturulacak askeri örgütlenmelerin bu noktada iki kıstası olacaktır; birincisi, mücadelenin güncel ihtiyaçlarına karşılık vermesi, ikincisi ise, Halk ordusu-Halk iktidarı hedefini mümkün ve olanaklı kılan bir işlev yüklenmesi. Güç ve örgütlülük düzeyimize, halk kitlelerinin içinde bulunduğu duruma göre, bu iki kıstasa uygun her tür örgütlenme biçimi mümkündür. Devrimci bir hareket ve onun yöneticileri, kadroları, savaşçıları, bu örgütlenmelerin her çalışma alanının, halkın değişik kesimlerinin özelliklerini yansıtan onlarca biçimini bulmak zorundadır. Değilse gelişme kısırlaşır ya da hiç olmaz.

Teorinin, Yaratıcılığın Özü, Ülkemiz ve Halkımız Gerçeğidir...

Bütün süreçler izlendiğinde görülür ki, partileşme ve partinin ele alınışından, başvurulanan taktiklere, örgütlenme ve mücadele biçimlerine kadar pek çok şey THKP-C'de farklıdır, DEVRİMCİ SOL'da farklıdır, DHKP-C'de farklıdır. Yarın daha da farklı olacaktır.

Ama bu farklılık bir ve aynı öze sahiptir. Bütün bu farklı taktik, örgütlenme ve mücadele biçimleri, hep içinde yaşanan süreçlerin ihtiyaçlarına denk düşmüştür. Bizi yaşanan somutluğun içinde, yakın ve uzak hedeflerimize götürmüştür.

Şablonculuk için ülkede o an hangi koşulların yaşanıyor olduğunun önemi yoktur. Örneğin, ülkede sivil faşist terör almış başını gidiyor, o sendikalarından başını sokağa uzatmaz. Ya da devlet terörü tüm vahşetiyle devreye girmiştir, o neye nasıl hizmet ettiği belli olmayan bir “barikat savaşı” tutturmuş, pratikte örgütlemek için en ufak bir girişimde bulunmaksızın onu yineleyip durmaktadır.

Aslında şu ya da bu ülke devriminin stratejisini, taktiklerini, mücadele ve örgüt biçimlerini şablon olarak ele alanların görmedikleri ilk şey, şablon haline getirmeye çalıştıklarının, esasında yaratıcılığın bir örneği, Marksizm-Leninizmin kendi ülkesinin koşullarına uyarlanmasının mükemmel bir örneği olduklarıdır.

Şablon Sovyet devrimidir, Çin devrimidir, Küba’dır, Bulgaristan’dır, Arnavutluk’tur, Peru’dur... Ama bunların hiçbirisi de birbirinin aynı değildir. Hepsi kendi özgünlüğü, kendi koşulları içinde biçimlenmiştir. Hepsi Marksizm-Leninizmin kendi ülkelerine doğru ve yaratıcı bir biçimde uyarlanmasıyla başarıya ulaşmıştır. Gerçekte taklitçilik, şablonculuk Marksizm-Leninizmi bir silah olmaktan çıkarmaktadır.

Örneğin şablon yapılmaya çalışılan devrimlerden biri olan Çin devriminin önderi, ustası Mao şöyle diyor:

“Marksizm-Leninizmin büyük gücü, bütün ülkelerin somut devrimci pratiği ile bütünleşmesinden ileri gelmektedir. Çin Komünist Partisinin sorunu, Marksizm-Leninizm teorisini Çin’in somut koşullarına uygulamayı öğrenmektir... Çin komün-

nistleri için, Çin’in özelliklerinden kopuk bir şekilde Marksizmden söz etmek, soyut bir Marksizm, boşlukta yüzen bir Marksizm olur... taklitçilik ortadan kaldırılmalı, boş, soyut hatalar çalmaktan vazgeçilmeli, dogmatizm bir kenara atılmalıdır; bütün bunların yerine Çin’in sıradan halkının sevdiği yeni ve canlı bir Çin tarzı konmalıdır.”(4)

Bir başka yazısında da şöyle söylüyor Mao:

“Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeği Çin devriminin somut pratiğiyle kaynaşır kaynaşmaz, Çin devrimine yepyeni bir görünüm kazandırdı.”(5)

Bu noktadaki tüm tartışmaların özü budur. Ve Türkiye devrimi açısından da böyledir. THKP-C’nin yeni bir dönem başlatmasının esprisi buradadır.

THKP-C halka, devrime bağlılıktı. DEVRİMCİ SOL bununla özdeşleşti. THKP-C, silahlı savaşta ısrardı. DEVRİMCİ SOL, ‘80 öncesi anti-faşist mücadelesinden ‘90 atılımına ve bugüne kadar bu ısrarın adı oldu. THKP-C cuntaya karşı direnişti. DEVRİMCİ SOL, cuntaya karşı savaşın ve direnişin sembolü oldu. Ve DEVRİMCİ SOL DHKP-C’ye uzanan sürecinde bu savaş büyüttü, yaygınlaştırdı. THKP-C’nin geleneklerine yeni gelenekler ekledi. Oportünizme, revizyonizme, burjuvaziye karşı mücadele içinde THKP-C ideolojisini açtı, geliştirdi. Bizim aşmaktan anladığımız buydu ve DHKP-C bu yanlarıyla da THKP-C’yi aşan bir parti olarak yerini aldı.

Marksizm-Leninizm, Türkiye’nin somutuyla ancak THKP-C’yle buluşmuş, kaynaşmış ve Türkiye devrimi açısından yepyeni bir dönem böyle başlamıştır.

Dogmatizm ve Yaratıcılık..

FTKSME’ler, SDB’ler, Milisler, Faşizme Karşı Mücadele ve Savunma Komiteleri, Halk Meclisleri, Halk Komiteleri, Parti hücreleri... Sendikalar, işçi komiteleri, işçi meclisleri, Devrimci İşçi Hareketi... Öğrenci dernekleri, Birim ve Merkezi dernekler, DEV-GENÇ... Memur, Aile, Esnaf, Avukat, Mimar, Mühendis örgütlenmeleri... Başka bir kategoriye geçelim... açlık grevi, alkışlı protesto, zincirli protesto, işgal, barikat, basın açıklaması, devrimci şiddet, cezalandırma, boykot... Yine başka bir kategori; legal, yasal, yarı-legal, illegal, kitlesel, kadrosal... Ve yine bir başka kategori; ekonomik, akademik, demokratik haklar için mücadele, reformlar için mücadele, devrim için mücadele, faşizme karşı mücadele, savunma, misilleme, faşist odakları dağıtma.... örgütlenme ve mücadele biçimlerinde zenginliğimizin bir ifadesi olan bu liste daha epeyce uzatılabilir.

Legalde olup illegalde olmayan, kitle mücadelesi deyip şiddeti dışlayan, alkışlı bir protestoyu küçümseyip barikattan da uzak duran, illegalite adına kitle içinde gözükmeyen... tek yönlü sola karşılık tüm bunları birleştirebilmek Devrimci Hareketin temel özelliklerinden biri olmuştur. Elbette bunları birleştirirken bir başka görev daha çıkar ortaya; hareketin sapmalarından korunması, hedefin bulaşıklaşmasının önlenmesi, prati-

ğın kendiliğindenci akışına kapılın- maması. Bunu sağlayabilmenin yolu ise, her tür mücadele ve örgütlenme biçimine başvururken **temel ve tali olanın** asla ve asla gözden kaçırılmamasıdır. Eğer temel olan gözden kaçırılırsa, böyle bir zenginlik, zenginlik olmaktan çıkıp, süreci neyin ne için yapıldığının belirsiz olduğu bir süreçte dönüştürür.

Temel olanda ısrarcı olmalı, bu noktada en katı çizgileri çekmeliyiz. Temel olana hizmet edecek tüm taktiklerde, mücadele ve örgütlenme biçimlerinde ise yaratıcılığımızı sonuna kadar zorlayan bir zenginlik göstermeliyiz. Ve tali olanları da buna tabi kılmanın yöntemlerini bulabilmeliyiz.

Temel-tali ayrımı gözden kaçırıldığında teori de, pratik de altüst olur. Bugün Türkiye solu'nda onlarca grup vardır ki, her gün yeni bir şey ortaya atarlarken, durmaksızın da "dogmatik olmayalım" diye tekrarlayıp duruyorlar. Doğrudur, dogmatik olmamak gerekir. Dogmatik olmamaktan bizim anladığımız, M-L teorisinin dondurulmaması, kalıplaştırılmaması, M-L'in ülkemiz somutuna uyarlanması; mücadelenin güncel-dönemsel gerekleri açısından da gelişmeleri değerlendiren bir inisiyatif, mücadele ve değişkenliğin gösterilebilmesidir.

Ama sayısız örnekten biliyoruz ki, onların her "*dogmatik olmayalım*" değişlerinin ardından M-L'in somuta uyarlanmasının bir örneği değil de, M-L'den uzaklaşmanın bir adımı gelmektedir. Hayır, bu noktada dogmatığız. Halkın ve devrimin çıkarlarının, M-L'in evrensel tezlerinin ve sosyalizmin değer-

lerinin savunulmasında dogmatik olmak durumundayız. Bunlarda "dogmatik" olunmadığında örgüt, mücadele biçimleri, taktikler neye hizmet edecek, nasıl hizmet edecek!

Hayır, bu noktada dogmatığız. Halkın ve devrimin çıkarlarının, M-L'in evrensel tezlerinin ve sosyalizmin değerlerinin savunulmasında dogmatik olmak durumundayız.

Örneğin DY'liler de baştan beri THKP-C'yi inkar çizgisini "dogmatik olmayalım" gerekçeyle inşa ettiler. Ve sonuçta inkarı Devrimci Yol'un THKP-C'yi aştığını söyleyerek teori-leştirdiler. Bu aşma'nın, bu "dogmatik olmama"nın geldiği yer malum!

Baştan beri söylediğimiz gibi "**hiçbir örgüt başka bir örgütü taklit ederek gelişmez.**" Hatta, taklit ettiği kendisiye bile orada kaçınılmaz bir "yerinde sayma" vardır. Ve bu anlamda THKP-C'nin 1970'deki örgütlenme ve kuruluş biçimini, 80'ler, 90'lar Türkiye'sine taşımak elbette mümkün değildir, taşındığını varsaysak, o parti '90'ların Türkiye'sinde 70'in THKP-C'sinin gördüğü işlevi asla yerine getiremez. O halde, 80'lerde 90'larda kurulacak-kurulan bir parti elbette THKP-C'yi aşmak durumundaydı.

Oportünizmin, reformizmin, sağcılığın yüzü de burada ortaya çıkıyor. Onlar "**aşmak**"tan inkarı, yadsımayı anlıyorlar. Oysa devrimci anlamıyla "THKP-C'yi aşmak", ondaki devrimci özü, onun ideolojisinin temel öğelerini alıp ilerleyen sürecin koşullarında daha ileriye götürmek, onu teoride de, pratikte de zengin-

leştirmektir. DHKP-C böyle bir noktada partileşmiştir.

THKP-C halka, devrime bağılıktı. DEVRİMCİ SOL bununla özdeşleşti. THKP-C, silahlı savaşta ısrardı. DEVRİMCİ SOL, '80 öncesi anti-faşist mücadelesinden '90 atılımına ve bugüne kadar bu ısrarın adı oldu. THKP-C cuntaya karşı direnişti. DEVRİMCİ SOL, cuntaya karşı savaşın ve direnişin sembolü oldu. Ve DEVRİMCİ SOL DHKP-C'ye uzanan sürecinde bu savaşı büyüttü, yaygınlaştırdı. THKP-C'nin geleneklerine yeni gelenekler ekledi. THKP-C'nin kısa süren mücadele döneminde hayat bulamayan sayısız taktikle Devrim Stratejisini zenginleştirdi; oportünizme, revizyonizme, burjuvaziye karşı mücadele içinde THKP-C ideolojisini açtı, geliştirdi. Bizim aşmaktan anladığımız buydu ve DHKP-C bu yanlarıyla da THKP-C'yi aşan bir parti olarak yerini aldı.

Marksizm-Leninizmin ülkenin ve ülkedeki farklı süreçlerin somut koşullarına uyarlanması devrimci bir hareketin başarısının ve o ülkede devrim hedefini ulaşılabilir somut bir hedef haline getirmenin anahtarıdır. Bunu yapamayanların içinde bocaladıkları açmazlar bugün onları devrim hedefinden, halkın iktidar hedefinden çok uzaklara sürüklemiştir. Bu mücadelede, stratejik açıdan şablonlara, taktikler açısından mekanikliğe yer yoktur.

(1) Dursun Karataş, DHKP-C Kongre Raporu, s.3

(2) THKP-C ve İki Sapma, s.68

(3) Dursun Karataş, Agk, s.140

(4) Mao, Seçme Eserler, c.2, s.217

(5) Mao, Agk, s.21

CEPHE VURUYOR

SAVAŞIMIZ İKTİDAR İÇİN

DHKC Milis Eylemleri KASIM

Milislerimiz Ekim-Kasım ayları boyunca;

Buca katliamının hesabını sormak; Cezaevlerinde DHKP-C tutsaklarının önderliğinde 1200 tutsağın yürüttüğü direnişi desteklemek; Kayıpları protesto ve hesap sorma kampanyasını güçlendirmek; ve kendi alanlarındaki sorular ve talepler temelinde eylemler gerçekleştirdiler.

Aralık başından itibaren ise esas olarak düzenin seçim oyununu protesto etmeye yönelik eylemler öne çıktı.

Genelde pankart yazılama, gösteriler vb. Biçimlerle yaygın bir propaganda-ajitasyon

yürütülürken, milislerimiz düzen partilerini halkın şiddetiyle hedef aldılar. DYP'sinden MHP'sine, DSP'sinden, CHP'sine, RP'sine kadar tüm düzen partilerimiz hedefimizdi.

Silahlı Propaganda Birliklerimiz ise katliamlardan, kayıplardan, zulüm ve sömürdün tüm devlet kurumlarının sorumlu olduğunu pratikte göstererek, yöneldiği hedefleri böyle bir genişlik içinde belirledi. Polisten jandarmaya, düzen partilerinden ihbarcılara, kontrgerillanın katillerinden

işbirlikçilere kadar geniş bir hedefe vurdu.

3 Kasım 1995

- İstanbul Üsküdar'da polislerle işbirliği yapan bir sivil faşiste ait "Uçar Emlak" adlı işyeri DHKC savaşçıları tarafından yangın bombası atılarak yakıldı.
- DHKC komutanlarından Ali Rıza Kurt'un İstanbul Sanayi mahallesinde yapılan cenaze töreninde kitleye saldıranların başını çeken bir faşiste ait "AKDOĞ" adlı Kuru Temizleme dükkanı savaşçılarımız tarafından molotoflanarak tahrip edildi.

5 Kasım 1995

- Halk Bankası Kartal şubesi cezaevlerinde süren direnişi desteklemek için yangın bombası kullanılarak tahrip edildi. Eylem DHKC Liseli DEV-GENÇ tarafından gerçekleştirildi.
- İş Bankası'nın İstanbul Seyrantepe şubesi DHKC Milisleri tarafından bombalandı.
- Sanayi Mahallesi İş Bankası şubesi DHKC savaşçıları tarafından molotoflanarak tahrip edildi.
- Milislerimiz aynı gün İstanbul Esenler'de bir faşiste ait Mazda marka otoyu yakarken, İş Bankası'na ait bir şubeyi de tahrip ettiler.

8 Kasım 1995

- DHKC Milisleri İskenderun'da faşist Ülkü -Ocakları'na yardımda bulunan bir kişiye ait minibüsü yakarak uyarı eylemi düzenlediler.
- İstanbul Yenibosna'da işkencilerin kullandığı 34 UF 696 plakalı oto, DHKC Liseli DEV-GENÇ tarafından yakılarak tahrip edildi.
- İstanbul Gültepe'deki Garanti Bankası savaşçılarımız tarafından yakılarak büyük ölçüde tahrip edildi.

10 Kasım 1995

Mersin'de katledilen savaşçılarımızdan Ahmet Öztürk ve Zeynep Gültekin'in mezarı Devrimci Halk Güçleri tarafından ziyaret edildi ve bir anma düzenlendi... Yoldaşlarımızın mezarı başına "Ahmet, Zeynep... And Ol-sun ki Katillerinizden Hesap Soracağız" yazılı bir pankart asıldı.

17 Kasım 1995

- İstanbul Bağcılar'da Milli İstihbarat Teşkilatı adına çalışan bir kişiye ait Tatlıcı dükkanı DHKC Milisleri tarafından tahrip edildi. Yine aynı günlerde İstanbul Esenler'de bir sivil faşiste ait Tamirci dükkanı da Milislerimizin hedefi oldu.

18 Kasım 1995

- İstanbul Pendik'te bir sivil faşiste ait park halindeki bir otomobil, katliamların hesabını sormak amacıyla Milisler tarafından yakılarak tahrip edildi.

19 Kasım 1995

- İstanbul Küçük Armutlu'da uzun yıllar düzenin bekçiliğini yapmış ve yoksul halkımıza zulmetmiş bir emekli polis komiserine ait dükkan DHKC Milisleri tarafından yakılarak tahrip edildi.
- İstanbul Gültepe'de RENAU LT'a ait bir araba bayii ile yine aynı semtte bulunan ve faşistlere ait olan bir İnşaat firması, işkence ve baskıların hesabını sormak amacıyla DHKC Milisleri tarafından tahrip edildi.
- Devrimci Halk Güçleri tarafından, gecekonduarda estirilen polis terörünü ve gözaltıları protesto etmek için Nurtepe'de silahlı yoldaşlarımızın güvenlik aldığı bir gösteri yapıldı.

23 Kasım 1995

- Sabah erken saatlerde, Tekirdağ'ın Çorlu ilçesinde bulunan ve faşist örgütlenmenin yuvası olan "Haluk Bilardo Salonu", faşist devletin gözaltında kaybetme ve katliamlarının hesabını sormak amacıyla molotoflanarak tahrip edildi.

26 Kasım 1995

- DHKC savaşıları aynı gün içinde birçok yerde işkenceci polislere yönelik devrimci şiddet eylemleri gerçekleştirdiler. Bunlardan ilki, İstanbul Okmeydanı'nda gerçekleşti. Park halinde bulunan 06 FES 46 ve 34 FSK 42 plakalı iki sivil polis otosu DHKC savaşıları tarafından bombalanarak kullanılamaz hale getirildi.

su DHKC savaşıları tarafından bombalanarak kullanılamaz hale getirildi.

- DHKC savaşıları İstanbul'un Hasköy semtinde işkencilere ait 34 STF 78 plakalı bir minibüse bomba yerleştirdiler. Araç çalıştıktan sonra arka arkaya patlayan bombalar karşısında minibüsten can havliyle kaçmaya çalışan işkenceciler etrafa rastgele ateş etmeye başladılar.
- Yine aynı gün, İstanbul Çengelköy'de bulunan DYP ve CHP parti binalarına DHKC Milisleri tarafından ses bombası atıldı. Bombaların patlamasıyla bu binanın karşısında bulunan ve bir diğer düzen partisi olan DSP'nin parti binası da zarar gördü. Savaşçılar, bu eylemi, 26 Kasım 1993'te katledilen DEV-GENÇ yöneticisi Erol Yalçın ve Selma Doğan'ın anısına gerçekleştirdiler.
- Erol Yalçın ve Selma Doğan için DEV-GENÇ tarafından İstanbul Yıldız Teknik Üniversitesi'nde, Liseli DEV-GENÇ tarafından da yoldaşlarımızın mezarları başında bir anma düzenlendi.

29 Kasım 1995

- İstanbul Maltepe'de Gülensu Mahallesi muhtarının otosu DHKC Liseli DEV-GENÇ'liler tarafından yakılarak tahrip edildi. Eylem, muhtarın daha önceleri polislerle işbirliği yaparak

mahalleden pekçok devrimciyi polise ihbar ettiği için gerçekleştirildi.

30 Kasım 1995

- DHKC Milisleri Buca katliamının hesabını sormak için İzmir'de Polis karakolu'nun önünde park etmiş olan bir polis otosunu bombalayarak tahrip ettiler.

1 Aralık 1995

- İstanbul Esenler'de Nine Hatun Mahallesinde işbirlikçi muhtarın evi molotofla tahrip edildi. Yine Esenler'de bir sivil faşiste ait bisiklet dükkanı Milislerimiz tarafından molotofla tahrip edildi.
- DHKC Milisleri Aydın Cezaevinde katledilen yoldaşımız Ümit Doğan Gönül'ün hesabını sormak amacıyla da Esenler'de faşistlere ait bir kuaför ve bir kiraathaneyi molotoflayarak tahrip ettiler.
- Liselerdeki faşist baskıları protesto etmek amacıyla DHKC Liseli DEV-GENÇ'liler Beyoğlu Ticaret Lisesi'nde ses bombası patlattılar.

2 Aralık 1995

DHKC Liseli DEV-GENÇ, İstanbul Beykoz'da bir sivil faşiste ait olan ve faşistlerin örgütlenmesinde kullanılan bir kahvehaneye baskın düzenleyip, tahrip ettiler. Kahvehane, kullanılamaz hale geldi.

- Yine aynı gün DHKC savaşıları İstanbul

Yenibosna’da eroin-esrar ticareti yapan bir kişiye ait Yemek Salonu’nu molotoflayarak tahrip ettiler.

3 Aralık 1995

- İzmir Buca Cezaevi karakolu arka sokağında bulunan bir cezaevi aracı, Aydın cezaevinde katledilen Ümit Doğan Gönül adlı yoldaşımızın hesabını sormak amacıyla DHKC savaşıları tarafından yakıldı.
- Yine aynı gün, Manisa ilinde aynı amaçla faşistlere ait “Tayfun Berber Salonu” molotoflandı.

4 Aralık 1995

- İstanbul Mecidiyeköy’de bulunan faşist devletin finans kurumlarından Ziraat Bankası ve Ticaret Bankası, DHKC Milisleri tarafından gözaltında kaybedilen insanların hesabını sormak amacıyla molotoflanarak yakıldı.

10 Aralık

- Esenler Belediyesine ait bir araç, bölgedeki baskı ve gözaltıları protesto etmek için molotoflanarak tahrip edildi.

13 Aralık

- Bağcılar’da sivil faşistlere ait Turan Cafe ve Güldeniz Pastanesi Ümraniye cezaevine yönelik saldırıyı protesto etmek için molotoflanarak tahrip edildi.

CEPHE

SEÇİM OYUNUNU PROTESTO İÇİN VURDU

27 Kasım 1995

Seçimlerin yaklaşmasıyla birlikte halkı kandırmak ve sahte umutlurla onu oyalamak için işbaşı yapan Seçim Büroları da Halkın Devrimci Adaletinin hedefiydi. DHKC Milisleri 27 Kasım günü İstanbul Ümraniye’de bulunan DYP’nin Çekmeköy Belde binasını bombalayarak tahrip ettiler. Eylem üstlenilirken halk düzen partilerine oy vermemeye çağrıldı.

10 Aralık

- Refah Partisi’nin Bahçelievler’deki seçim irtibat bürosu molotoflanarak tahrip edildi.
- Kayıpların, katliamların baş sorumlusu DYP’nin Bağcılar’daki seçim irtibat bürosu molotoflandı.

11 Aralık

- Gazi mahallesindeki DYP seçim irtibat bürosu bombalanarak tahrip edildi.

12 Aralık

- Milislerimizin hedefinde CHP Darıca belde örgütü vardı bu kez. Eylem sırasında binaya Cephe bayrağı ve “Tüm Partilere Sesleniyoruz; Seçimlerden Çekilin, Hedefimiz Olmayın” yazılı pankart asıldı.

13 Aralık

- CHP’nin çöküşüyle halkımıza yeniden “sol” olarak sunulmaya çalışılan DSP’nin Maltepe seçim irtibat bürosu bombalandı.

14-15 Aralık

- DSP’nin Gültepe ve Harmantepe seçim irtibat büroları,
- RP’nin Gaziosmanpaşa, Kağıthane seçim büroları ve
- CHP’nin Sokullu’daki seçim irtibat büroları molotoflanarak tahrip edildi.
- İzmir Semaaydan köyündeki MHP binası 14 Aralık’ta milislerimiz tarafından bombalandı.

Dergimizin çıkma aşamasında seçimlere yönelik eylemler henüz sürüyordu.

16, 17, 18 Aralık günleri boyunca eylemler aralıksız sürdürüldü... 20 Aralık akşamı yalnızca İstanbul’da düzen partilerine ait 10’a yakın hedef, milislerimiz tarafından aynı gece vuruldu.

Seçim kampanyası çerçevesindeki eylemlere ilk başlarda yer vermeyen burjuva basın ve TV, eylemlerin düşündüklerinin çok ötesinde bir boyut ve yaygınlık gösterdiği noktada karalama kampanyasına başladı. Ne yaparlarsa yap-sınlar seçimleri artık rahat yapamayacaklardı.

Cephe, 22 Aralık’ta da Pendik DYP seçim bürosunu basıp, orayı korumakla görevli polisi cezalandırarak bunu bir kez daha gösterdi.

DEVİRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

İstanbul Eyüp-Alibeyköy Merkezindeki Düşman Hedeflerine Saldırı

BUCA'NIN KATİLLERİNİ YARGILAYACAĞIZ, KAYIPLARIMIZI BULACAĞIZ

4 Kasım 1995 sabahı İstanbul'un çiçeği burnunda Emniyet Müdürü ORHAN TAŞANLAR, adeta panik halindeydi. İstanbul, nasıl bir yerdi? Güpegündüz Devrimci Halk Kurtuluş Partisi Savaşçıları, semt merkezini basıyor, bombalıyor, kurşunluyor, cezalandırıyor ve kayıp vermeden geri çekiliyordu. Zavallı Orhan Taşanlar! Her ne kadar "erkekliğinden" sözetsen de, korkaklığı çok iyi biliyordu. Bir zamanlar örgütümüze yalvarıp durmuştu "...beni affedin, ne isterseniz vereyim" diye. Kabul etmeyince, başka seçeneği olmadığından, güvencede yaşamak için yeniden kiralık katillik görevine dönmüştü. Ve şimdi, İstanbul'a ayak basar basmaz, sanki kendisine hoşgeldin deniliyordu. ... Hergün "bitirdik, dağıttık" derken yalanları ortaya çıkmış, suçüstü yakalanmışlardı.

4 Kasım 1995 sabah saat 6.45'de, Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi İstanbul Silahlı Propaganda Birlikleri Komutanlığı'na bağlı kalabalık bir savaşçı birliği, bir otobüsle Alibeyköy merkezine geldi. Savaşçılar, büyük bir disiplinle daha önce tespit edilen düşman hedeflerine yöneldi.

Alibeyköy Merkezindeki;

POLİS EKİP OTOSU,

ALİBEYKÖY POLİS KARAKOLU,

FAŞİST NİZAM-I ALEM OCAĞI,

ÜLKÜ OCAĞI,

EMLAKBANK,

CHP BİNASI,

BİR DÖVİZ BÜROSU,

ZABITA AMİRLİĞİ,

FAŞİSTLERİN KARARGAHI GÖREVİNİ

GÖREN BİR SPOR KLUBÜ

hedefleri taranmış ve bombalanmıştır. Ayrıca bu eylemin neden yapıldığını açıklayan bir pankart ve Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi bayrağı eylem yerine asılmıştır.

Saldırı eylemimizde karakola atılan bomba patlamadığından, işkenceci polisler biri ağır yaralı olmak üzere birçok yaralı vermelerine rağmen, daha ağır kayıp vermekten kurtulmuştur. İstanbul kontrgerilla şefleri ve kontrgerilla hükümeti, İstanbul'da ilk defa, kalabalık bir gerilla birliğinin bu tür bir baskın yaparak, kapsamlı bir eylem gerçekleştirdiğini halktan gizlemek için, basın, TV ve radyolara sansür uygulayarak gerçeği gizleyip, sadece bir karakolun tarandığı, iki polisin yaralandığı biçiminde yansıtarak alışılagelen bir eylem diye göstermeye çalıştı. ... Oysa İstanbul'da ilk defa semt merkezi basılıp, on düşman hedefine saldırılmış ve kayıp vermeden geri çekilinmiştir.

Karanlık inlerinde, işkence tezgahlarında kahraman kesilen işkenceciler, savaşçılarımızın mahalle merkezi işgal etmesi karşısında açıkca sinmiş, korkmuş ve cevap verecek cesareti bile gösterememişlerdir. Kontrgerilla şeflerinden Mehmet Çağlar'ın

"...arkadaşlarımız cansiperane bir şekilde karşılık vermişler...bu örgüt çöküntülerinin oyununa gelmemiş ve allaha şükür saldırıyı can kaybı vermeksizin atlatmışlardır..." sözleri tam bir çaresizliğin, korkunun ifadesi olup, artık saldırılarımız karşısında canlarını kurtarmaya şükredip, bunu da "oyuna gelmemek" olarak nitelemektedirler.

Devam edin beyler. Sakın oyuna gelmeyin. Canınızı kurtarmaya bakın. Ağababalarınızdan öğrenin. Mehmet Açar'ınız, Menzir'iniz, milletvekilliğiyle dokunulmazlıklarını sağlıyorlar. İktidar hepinizi, özellikle de sıradan polisleri milletvekili yapmayacaktır. Canınızı kurtarmaya bakın. Ama o meslekte kaldığınız müddetçe halk düşmanlığına devam edeceksiniz. Yol yakinken, halk düşmanlığı mesleğini terkedin. Kimse sizi koruyamaz. Artık "yokettik, bitirdik..." masallarına kimse inanmıyor, siz de inanmıyorsunuz. Bu gördükleriniz, görecekleğinizin küçük bir parçasıdır. Halk düşmanları, hesap vermeden yaşayamaz. İster milletvekili, ister bakan olun peşinizde olacağız. Alibeyköy baskını, BUCA KATLİAMININ hesabını sormak için yapılmıştır. Buca katliamının birinci dereceden sorumlusu, İzmir Valisi, İzmir Emniyet Müdürü, İzmir Cumhuriyet Başsavcısı Melih Tarı ve Cezaevi Savcısı Yaşar Arslan'dır. Bu katiller hemen tutuklanıp bağımsızlığı tartışma götürmeyen bir mahkemede yargılanıncaya kadar, Buca katliamının hesabını sormaya devam edeceğiz. Alibeyköy Baskınının diğer bir amacı da; gözü altında kaybedilen, kaçırılıp katledilen insanlarımızın katillerini bulmak, yargılamaktır.

Aylardır, devrimciler olarak, kaybedilenlerin, kaçırılıp katledilenlerin yakınları olarak, demokratik kuruluşlar olarak, kayıpların nerede olduğu, kaçırıp katledenlerin kimler olduğu, hemen hergün kanıtlar göstererek belirtilmesine rağmen, faşist hükümet suskundur. Katilleri ortaya çıkartıp halka gerçekleri söyleyeceğine kaybetmeye ve katletmeye devam etmektedir.

Hükümet katliamlarına devam ettikçe ve katilleri ödüllendirmeyi sürdürdükçe misilleme eylemlerimiz devam edecektir.

(...)

Bütün uyarılarımıza rağmen, silahını veya parasını, malını, tekniğini, düşüncelerini, düşmanın hizmetine verip halka karşı kullanan herkes, halkın katledilmesinden, sefaletinden, onursuzca bir yaşama mahkum edilmesinden sorumludur ve hesap vermek zorundadır. Bu uyarılarımız dikkate alınmazsa doğabilecek sonuçlardan biz sorumlu olmayacağız.

KATİLLERİN, İŞBİRLİKÇİLERİN, SOYGUNCULARIN İKTİDARINI DESTEKLEMİYİN. ONLAR YOK OLMAYA MAHKUMDUR.

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

İşbirlikçi Tuncer Bağdatlıoğlu Cezalandırıldı

İŞBİRLİKÇİLER AFFEDİLMEZ

21 Haziran 1993 günü İstanbul'da polis tarafından gözaltına alınan Tuncer Bağdatlıoğlu, 15 günlük gözaltından sonra serbest bırakıldığında durumu hakkında hiç bir açıklama yapmadan, hesap vermeden, panik halinde kaçarak düzene dönmüştür. Yapılan bütün çağrılara ve uyarılara rağmen, hesap vermekten kaçmış ve düşmana kendini ispat etmek için, her türlü ahlaksızlığı ve ikiyüzlülüğü göstermiştir. (...) Doğal ki, Tuncer Bağdatlıoğlu ihanetin, işbirlikçiliğin ne demek olduğunu biliyordu. Keza hesap vermemenin ne anlama geldiğini de bilebilecek durumdaydı. Ama, işlediği işbirlikçilik gibi ağır

bir suçun korkusuyla kaçıp, sorunu zamana yayıp unutturmak istiyordu. O günün koşullarında çeşitli açmazlarımızı da bilen bu hain kendisine kolay kolay dokunulmayacağını düşünerek düzene yerleşmekte bir sakınca görmedi. Tuncer, ihanet ettiği koşullarda maddi ve manevi olarak örgütümüze büyük zararlar vermiş ve düşmanla işbirliği yaptığı noktaları açıklamayarak, gerekli önlemleri almamızı engelleyerek de işbirlikçiliğe devam etmiştir.

Hangi gerekçeyle olursa olsun örgütten kaçmak, bütün uyarılara rağmen, gelip hesap vermemek suçluluğun itirafıdır. Kuşkusuz, devrimcilik gönüllü bir iştir, insanlar kendi tercihleriyle devrimci oldukları gibi, bundan vazgeçebilirler de. Ama bu vazgeçiş, işbirliği yaparak, örgütün, örgüt üye ve taraftarlarının hayatları üzerine düşmanla pazarlık yaparak gerçekleşemez. Bunun adı, işbirlikçilik ve ihanettir. Tartışması yapılamaz. (...)

Düşman, infazlar, kayıplarla birlikte zayıf bir kısım insanları çeşitli vaadlerle ajanlaştırma çabalarını da yoğunlaştırdı. Ayrıca, yine bu tür insanların bazılarını yaptıkları eylemleri ve örgütünün sırlarını açıklama, insanları katlettirme ve tutsak düşürme durumunda veya devrimciliği bırakmak koşuluyla cezadan muaf tutmakta ve serbest bırakmaktadır. Kayıplar ve infazlar politikasıyla bu taktik sıkça uygulanmaya başlanmıştır. Bu politikanın sonuçlarından birisi de artık kamuoyunca bilinen TUĞRUL ÖZBEK hainidir. Bu durumda olan başkaları da vardır. Bunları biliyoruz. Polis, ajanlaştırdığı, işbirliği yaptırdığı ve bunun karşılığında serbest bıraktığı insanları devrimci mücadeleye karşı kullanmış ve kullanmaya devam etmektedir. (...) Düşman, bu hainleri hiçbir zaman ömür boyu koruyamayacaktır. Belki bir süre gözlerden uzak yaşayabilirler ama, gelip Parti'ye teslim olmadıkları, hesap vermedikleri sürece affedilmezler ve unutulamazlar. Er veya geç hak ettikleri cezayı çekeceklerdir.

TUNCER BAĞDATLIOĞLU, 21 Haziran 1993'ten itibaren düşmanla işbirliği yapmış ve devrime ihanet suçunu işlemiştir. Bugüne kadar bu suçlarıyla yaşamıştır. Bütün çağrı ve uyarılarımıza kulak tıkamış, bu tavrını cezalandırıldığı ana kadar sürdürmüştür. Düşmanla işbirliği yaptığı, bildiği bütün sırlarımızı anlattığı ve bunun karşılığında hiç bir soruşturmaya uğramama koşulu ile serbest bırakıldığı ve "ödüllendirildiği" kesinleşmiştir. Bu suçlarından dolayı örgütümüz tarafından 13 Kasım 1995 günü ölümle cezalandırılmıştır.

Uyarıyoruz; Şu veya bu zaman kesitinde düşmanla işbirliği yapanlar, yapmaya devam edenler, örgüte verdikleri zararlar karşılığında serbest bırakılanlar ve bu suçlarını gelip örgüte anlatmayanlar, devrimci adalete sığınmayanlar suçludurlar. Ancak samimi bir şekilde suçlarını anlatırlarsa, anlattıkları koşullarda affedilip edilmeyecekleri veya ne tür bir ceza alacakları tartışma konusu olabilir. Bunu yapmayanlar, kaçmayı kurtuluş yolu seçenler ömür boyu kaçamayacaklarını ve polis tarafından korunamayacaklarını çok iyi bilmek durumundadırlar.

**FAŞİZMİN İŞBİRLİKÇİ-HAİN YARATMA
POLİTİKALARINI BOZACAĞIZ!
HAİNLERİ CEZASIZ BIRAKMAYACAĞIZ!**

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

**DEVRİMCİ HALK
KURTULUŞ CEPHESİ**

Basın Bürosu

İstanbul Avcılar'da Polise Saldırı

DÜZGÜN TEKİN NEREDE?

Düzgün Tekin 21 Ekim 1995'ten beri kayıp. O gün, bir yakınının evinden çıktı ve bir daha dönmedi. Herşey çok açıktı. Günlerdir kendisini plakası belirlenmiş polis otoları izliyordu. Bu otolar onu 21 Ekim günü kaçırdı ve işkence tezgahlarına götürdü. İşkencede olduğu da kanıtlandı. Ama her zamanki gibi devlet susuyor. Ve susarak kendilerinin kaçırdığını ve kaybettiğini itiraf ediyor. Bu ilk değildir. (...) Kaybederek, katlederek ve dahası hiçbir yasa ve kurala bağlı olmayan güçlerin, nerede ve ne zaman kimi kaçırıp katledeceklerinin belli olmadığı bir korku atmosferi oluşturarak, devrimci mücadeleden vazgeçirmek istiyorlar.

Bu suçu işleyenler, faşist devleti yöneten, yönetmeye aday olan, destekleyen bütün burjuva partilerdir. Bu suçlara ses çıkarmayan, soruşturmayan bütün sermaye kesimleri, bütün devlet bürokratları suçludurlar.

Herşeyin Bir Bedeli Vardır

Devlet, halkın katillerini bulmayı ve cezalandırmayı değil onları bu yolda teşvik etmeyi, ödüllendir-

meyi ve iktidarın daha etkili kurumlarına yerleştirmeyi tercih etti. Menzir'in, Kozakçıoğlu'nun, Mehmet Ağar'ın, Ünal Erkan'ın yerini başkaları aldı. (...) Güpegündüz, herkesin gözü önünde kaçırmalar, kaybetmeler, katliamlar, işkenceler tüm hızıyla devam ediyor.

Orhan Taşanlar'ın nasıl biri olduğunu daha önceki açıklamalarımızda anlatmıştık. (...)Öldürürken kendisi ölüyor, kaybederken kendisi kayboluyor. Bunu hissediyor. Ama "devrimcileri ne kadar çok yok edersem, ne kadar çok kaybedersem o kadar çok yaşarım. Ve daha çok katledersem iktidar nezdinde güvenilir biri olmaya devam eder, Mehmet Ağar'lar gibi milletvekili, hatta bakan olursam güvenlik içinde yaşarım" diye düşünüyor.

30 Kasım akşamı Orhan Taşanlar'ın kaçırma, kaybetme ve cinayetlerini meşrulaştıran ATV televizyonunda oturan Orhan Taşanlar her zamanki korku dolu bakışlarıyla ne kadar başarılı olduğunu göstermeye çalışırken, Firuzköy'deki eylemimizi duyması onun için de, ona çanak tutan, teşvik eden ATV için de şaşırtıcı olsa gerek.

30 Kasım saat 19.30'da **İbrahim Yalçın Silahlı Propaganda Birliği**'miz tarafından Firuzköy Karakolu önündeki polis otosuna ve aynı sokakta polislerin kullandığı bir dükkana silahlı ve bombalı saldırı düzenlenmiş, biri ağır olmak üzere üç polis cezalandırılmış, polis otosu ve dükkana ise tahrip edilmiştir. Dükkanda bulunan iki sivil dükkanlarını polise üs olarak kullandırmalarına rağmen hedef alınmamışlardır. Hafif yaralanmaları polislerin dükkandan savaşılarımıza ateş açmaya kalkmaları nedeniyledir. Dükkanın tahrip edilmesi, dükkana sahiplerine bir uyarıdır. Dükkanlarını polise kullanarak halk düşmanlığına ortak olmamalıdır.

(...)

Şehitlerimizin intikamının alınması, devletten hesap sorulması ve halkın adaletinin uygulanması; oğlu, eşi, kızı kaybedilenlerin, öldürülenlerin analarının, yakınlarının talebidir. Kaybetmeler, katliamlar korkuyu değil, mücadeleyi geliştiriyor. Analar devlete "Ellerimiz yakanızda, kaybedilenlerin hesabının sorulacağına inanıyoruz" diyorlar. Anaların elleri, halkın adaleti, Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi'dir. Bu hesabı sormaz, katilleri cezasız bırakırsak, halk adaletsiz kalır. Adaletsiz kalmış halk, kendi gerçeğini yitirmiş halktır.

(...)

İktidarın bütün resmi ve sivil güçlerini uyarıyoruz: Resmi elbiselerinizi ve iktidarın size verdiği silah-

ları atın ve halk düşmanı görevinizi terkedin. Aksi halde hedefimiz olacaksınız.

İstanbul Avcılar Firuzköy'deki polislere yapılan bombalı ve silahlı saldırı eylemimiz DÜZGÜN TEKİN'in kaybedilmesine misillemidir. İktidar, kaybetmeye ve katletmeye devam ettikçe bedel ödemeye de devam edecektir.

KAYIPLARDAN SUSAN HERKES SORUMLUDUR

DÜZGÜN TEKİN'İ KATLEDENLER BEDELİNİ ÖDEYECEKTİR

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Kelle Avcısı Kontrgerilla MURAT ALDEMİR Cezalandırıldı

DEVLET ÖDÜLLENDİRDİ, BİZ CEZALANDIRDIK

(...)

Burjuvazinin ordusu, polisi dahi olsa bir adaleti olmak zorundadır. Ama bugün, burjuvazinin faşist devletinin ve onun silahlı güçlerinin ulus, ülke ve halk için uygulanan hiçbir adaleti kalmamış, herşey egemen güçlerin ve emperyalizmin sömürerek, zulmederek iktidarını biraz daha sürdürmek için yapılmaktadır.

Eğitim, politika, yasama, yürütme, yargı herşey halkın mücadelesinin ezilmesine göre düzenlenmiş, bunun için her türlü ahlaksızlık, cinayet, provakasyon, katliam, soykırım meşru görülür olmuştur.

(...)

Bir avuç işbirlikçi halk düşmanı, halk olmadan, halkı kullanmadan sömürü ve zulmü sürdüremez. Ordu, polis, sömürünün bekçisi ve vahşetin uygulayıcısı olarak halkı yoksulluğa, işsizliğe, cahilliğe mahkum ederek, parayla satın alarak, eğitimiyle, kültürüyle, ahlak, adalet, hak ve özgürlük gibi erdemleri unutturarak, insanlarımızı katil olarak, işkenceci olarak kullanmaktadır.

(...)

MURAT ALDEMİR, Bu Vahşeti Uygulayanlardan Biri.

(...)

3 Aralık akşamı Zeytinburnu Telsizler'de arabasında ölü bulunan MURAT ALDEMİR, 1991-92 yıllarında askerlik yaparken halka ve gerillalara karşı devletin her türlü zulmünü uygulamış faşist bir MHP'liydi. Ama MHP'lilikten önce devletin askeriydi. MURAT ALDEMİR'in askerlikteki cinayetleri, işkenceleri, halka zulmü birkaç olayla sınırlı değildi. Onlar devletin ölüm mangalarıydı. Öldürdükleri her gerilla için devletten ödül alan kelle avcılarıydı. Ödül almak için katlettikleri insanların mutlaka gerilla olması şart değildi. Yoksul köylüler, silahsız devrimcileri, sağ veya yaralı yakalanan gerillaları işkence yaparak öldürüyorlardı. Evleri yıkıyor, yakıyor, bombalıyor, köy meydanlarında insanlarımızı dipçikliyor, falakaya çekiyorlardı. Kelle avcılıklarını devlete belgelemek için öldürdükleri insanların kulaklarını, burunlarını, kafalarını kesiyorlardı. MURAT ALDEMİR halktan biriydi. Ama, halka karşı savaşarak halk düşmanı olmuş, insanlıktan çıkmış, hasta bir kişilik olmuştu. Öldürdükçe garip bir haz duyuyordu. Öldürdükleriyle fotoğraf çektirmek, kulaklarını kesip koleksiyon yapmak en büyük zevkiydi. Her kulak başına para ödülleri alıyorlardı. Öldürdükçe daha çok para alıyor, "berat" verilerek ödüllendiriliyordu.

(...)

Halkımız MURAT ALDEMİR gibi halk düşmanlarının, halka neler yaptığını ve nasıl bir ruh halinde olduklarını gördüğünde bunların cezalandırılmasını istemeye başlamıştır. MURAT ALDEMİR'in kim olduğunu, hangi suçları işlediğini, adresini halkımız Cephe'ye iletti. MURAT ALDEMİR savaşçılarımız tarafından gözaltına alınarak sorgulandı. Evinde, arabasında arama yapıldı. Evinde bulunan resimlerle, diğer belgelerle ve de itiraflarıyla halka karşı işlediği suçlar kanıtlandı.

Halka karşı işlediği cinayet, işkence, ırza geçme ve her türlü insanlık dışı davranışları nedeniyle ölüme mahkum edildi. Ölüm kararı **ALİ RIZA KARAGÖZ SİLAHLI PROPAGANDA BİRLİĞİ**'miz tarafından 3 Aralık 1995 günü uygulandı.

HALKIMIZ

(...) Evlatlarını askere gönderdiğinde, polis olarak çalıştırdığında, silahlı olarak bu devletin hizmetine verdiğinde, devlet onları sana karşı kullanacak, sana yabancılaştıracak, cinayet işlettirecek, ırza geçirecek ve insanlıktan çıkacaktır. Gün gelecek, sen

bile tanımayacaksın evladını... Çocuklarının, halka yani sana ihanet etmesini, insanlıktan çıkmasını istemiyorsan askere gönderme, polis olarak çalıştırma.

GENÇLER, ASKERLER,

Sizleri kullanarak, cinayet ve ahlaksızlıklarına ortak ederek suç işleyen, halka karşı savaştıran faşist devlete askerlik yapma.

Devrimcilere ve halka karşı savaşma, uğruna öldüğün, öldürdüğün devlet senin devletin değil, düşmanındır. MURAT ALDEMİR gibi insanlıktan çıkmamak için, halka karşı silah kullanma, suçlu duruma düşme, haktan ve adaletten yana ol.

(...)

Ülkemizdeki bütün ölümlerin, yoksullukların, zulümlerin sorumlusu devlettir. Bugün bu sorumlular meydanlarda nutuklar atan, bol vaatlerde bulunan, sizden oy isteyen partilerdir. Yakalarına yapış ve evlatlarının kim için, neden ve nasıl öldürüldüğünün hesabını sor.

Bu ülke bizim. MURAT ALDEMİR gibileri nereye giderlerse gitsinler, onları bulacağız ve halkın adaletini uygulayacağız. Bunlar halkın içindedir. Bu hastalıklı kişiler suçlarını anlatmadan duramaz. Bu suçluları, halk düşmanlarını Cephe'ye bildirin. Bildirin ki, halk düşmanlığı ödüllendirilmesin. Halk adaletsiz kalsın, ülkemiz daha fazla kirlenmesin.

KATİLLER, HALKIN ADALETİNE TESLİM OLUN!

ONURLU BİR GELECEK, ADALET VE ÖZGÜRLÜK İÇİN, BU DEVLETİ YAŞATMAK İSTEYEN PARTİLERİ DEĞİL; DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİNİ DESTEKLE! SEÇİM ÇARE DEĞİL, KURTULUŞ DEVRİMDE!

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

**DEVRİMCİ HALK
KURTULUŞ CEPHESİ**

Basın Bürosu

İstanbul Esenyurt'ta Kayıpların Bulunması İçin Jandarma Devriyesine Saldırı

FAŞİZMİ SEÇİMLE DEĞİL, DEVRİMLE YENECEĞİZ

Zulüm ve sömürünün sorumluları, halkı yeniden aldatarak iktidar olmak için oy istiyorlar. Hepsi de iktidar olduklarında halkı refaha kavuşturmaktan, özgürlükten, demokrasiden söz ediyor.

(...)

Halkın özgürlüğü ve demokrasisi, halkın devrimci iktidarıyla sağlanabilir. Halk ise, iktidarı ancak faşist devlete, onun ordusuna, polisine ve tüm kurumlarına karşı savaşarak, onları yıkararak, bütün halk güçlerini devrimci cepheye birleştirip, faşist cepheyi yenerek gerçekleştirebilir. Barışı sağlamak, akan kanı durdurmak, demokratik hakları elde etmek, burjuvazinin it dalaşının hakim olduğu sömürü ve zulmün merkezi olan meclisle değil, devrimci cephe ve bu cephenin iktidarı almasıyla gerçekleşir. Faşist devletten hesap sormak, halkın adaletini uygulamak, zalimleri cezalandırmak mecliste değil, devletin bütün partilerine, tekelci sermayeye, emperyalistlere ve onların silahlı koruyucusu ordu ve polise karşı savaşarak mümkündür.

Ordudan, polisten hesap sormaya devam edeceğiz.

Kaçırmalardan, kaybetmelerden, işkencelerden, tüm ahlaksızlık ve yolsuzluklardan;

GENELDE BÜTÜN BURJUVA PARTİLERİ, İŞ-BİRLİKÇİ TEKELLER, EMPERYALİST EKONOMİK VE SİYASİ KURULUŞLAR, SİVİL VE RESMİ ORDU, POLİS, JANDARMA GÜÇLERİ; BU KURULUŞ VE GÜÇLERİ DESTEKLEYEN, YARDIM EDEN HERKES SORUMLUDURLAR. Özelde; kaçırma, kaybetme, cinayet ve tüm işkencelerden il emniyet müdürleri, jandarma komutanlıkları ve valiler sorumludur.

İSTANBUL'DAKİ BÜTÜN KAÇIRMALAR, KAYBETMELER, CİNAYETLER, İNFAZLAR, İŞKENCELER VE ZULÜMDEN İL JANDARMA KOMUTANI ALBAY BAKİ ONURLUBAŞ VE EMNİYET MÜDÜRÜ ORHAN TAŞANLAR SORUMLUDUR.

İstanbul'da devrimcilere ve halka yönelik her türlü faşist uygulama, kaçakçılık, rüşvet, yolsuzluk, fuhuş yuvaları Orhan Taşanlar ve Baki Onurlubaş'ın emri, bilgisi ve denetimiyle yapılmaktadır.

DÜZGÜN TEKİN VE FEHMİ TOSUN'UN KAÇIRILIP KAYBEDİLMESİNDEN DOĞRUDAN ORHAN TAŞANLAR VE BAKİ ONURLUBAŞ SORUMLUDUR.

(...)

Devlet, kaçırmaya, kaybetmeye ve zulme devam etmektedir.

Adaleti silahla aramaktan başka hiçbir yol kalmamıştır, suçlulara ve faşist devleti savunan bütün güçlere saldırarak misilleme hakkımızı kullanacağız.

FERİT ELİUYGUN SİLAHLI PROPAGANDA BİRLİĞİ'ne bağlı savaşçılarımız tarafından, 9 Aralık saat 00.45'te İstanbul Esenyurt'ta halka zulüm uygulamakla görevli bir jandarma devriyesine saldırı düzenlenmiştir. İki ölü, biri yaralı üç jandarma erini cezalandırıp silahlarına el konmuştur. **HÜKÜMETİ, BÜTÜN PARTİLERİ, ORDU VE POLİS YETKİLİLERİNİ, DEVLETİ SAVUNAN HERKESİ YENİDEN UYARIYORUZ: KAÇIRMALARA, KAYBETMELERE, İŞKENCELERE, KATLIAMLARA SON VERİN. KAÇIRDIĞINIZ, KAYBETTİĞİNİZ İNSANLARIMIZIN AKİBETİ HAKKINDA AÇIKLAMA YAPIN. KATİLLERİ KORUMAYIN. AKSİ HALDE MİSİLLEME HAKKIMIZI KULLANMAYA DEVAM EDECEĞİZ VE OLACAKLARIN SORUMLUSU SİZLER OLACAKSINIZ.**

SEÇİM ÇARE DEĞİL, KURTULUŞ DEVRİMDE!

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

**DEVRİMCİ HALK
KURTULUŞ CEPHESİ**
Basın Bürosu

DYP Seçim İrtibat Bürosuna Ve Otobüsüne Silahlı, Bombalı Saldırı

KATLIAM VE İŞKENCE YAPAN, HALKIMIZI ONURSUZCA BİR YAŞAMA MAHKUM EDEN FAŞİST BURJUVA PARTİLERDEN HESAP SORACAĞIZ

Ülkemizin son 45 yıllık tarihinden DP, AP ve bu partilerin mirasçısı olduğunu iddia eden DYP sorumludur.

(...)

Halka karşı katliam ve sömürü suçlarını işleyen DYP vb. bütün burjuva partileri daha çok kan akıtmak ve halkı sömürmek için yeniden seçim oyunu-

na başvurdular. Yeni yalanlarla halkı kendilerine ekonomik olarak bağımlı hale getirip her türlü yolsuzluğu mübah görerek adeta halkla alay edencesine yeniden iktidarı istiyorlar. Bu oyuna izin vermeyeceğiz. Halka kan ve gözyaşından başka hiç bir şey vermeyen Amerikan uşağı bütün parti ve hükümetlerine karşı savaşacağız.

(...)Bu nedenle; 10 Aralık 1995 günü

Saat 19.00'da **SEZGİN ENGİN SİLAHLI PROPAGANDA BİRLİĞİ'**miz tarafından Küçükköy DYP Seçim İrtibat Bürosuna silahlı saldırı düzenlenmiştir.

Saat 17.15'te **CAVİT ÖZKAYA SİLAHLI PROPAGANDA BİRLİĞİ'**miz tarafından Gaziosmanpaşa'da DYP'nin eski bakanlarından Yıldırım Aktuna'nın seçim otobüsü bombalanmıştır.

HALKIMIZA UYARI

Faşist devleti ve mevcut sistemi savunan, halkı katletmek ve sömürmekte hiç bir yasa ve kural tanımayan bütün faşist burjuva partiler, halka karşı işledikleri suçların hesabını vermek zorundadır. Katillerin, ırz düşmanlarının, emek hırsızlarının, emperyalizmin uşaklarının halka karşı yeni suçlar işlemek için rahatlıkla ortalıkta gezmelerine izin veremeyiz. Bunun için devleti ve uygulamalarını savunan bütün burjuva partilerinin merkezlerinden, seçim bürolarından, miting alanlarından, toplantılarından uzak durun. Onlara güç ve destek vermeyin. Uyarılarımıza rağmen, bilerek veya bilmeyerek bu halk düşmanı partilere destek olur, onların mekanlarında bulunursan istemediğimiz, tasvip etmediğimiz sonuçlar ortaya çıkabilir. Burjuva partilerine gitmeyin, yardım etmeyin, dahası bu katillerden katliamlarının, soygunlarının hesabını sorun.

SEÇİM OYUNUNA ALET OLUP DAHA ÇOK KAN VE SÖMÜRÜ İÇİN FAŞİZMİ GÜÇLENDİRME!"

**FAŞİZME KARŞI MÜCADELEYE KATIL!
DÜZEN PARTİLERİNDE DEĞİL, DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİNDE ÖRGÜTLEN!**

DEVRİMCİ HALK KURTULUŞ CEPHESİ

GAZİ'DEN BUGÜNE...

Teori ve politikaların günlük kaldığı yerde devrimci bir gelişmeden söz edilemez. O gün söylenen o günde kalır yaklaşımı devrimci bir politika ve önderliğin değil, günü idare eden bir siyaset tarzının yaklaşımıdır. Solda hakim tarz da aşağı yukarı budur.

Gazi ayaklanması ve sonrası bunu bir kez daha gösterdi.

Bütün bu süreç boyunca, Gazi öncesinde neler söyleniyordu, ayaklanma sırasında ve hemen ertesinde neler söylendi? Ve o günden bugüne uzayan süreç bütün bu söylenenleri nasıl bir sınavdan geçirdi? Halk ve halkın savaşı bugün nerededir? sorularını cevaplamak için hemen hiçbir ciddi teorik çaba, ya da Gazi'nin sonuçları doğrultusunda ciddi, ısrarlı pratik bir faaliyet görülmedi. Hala da görülüyor. Böyle olunca da, halkın çok çeşitli zamanlarda gerçekleştirdiği devrimci çıkışlarla mücadeleye tuttuğu ışık karartılmış, bu büyük adımlar güdükleştirilmiş oluyor. Tüm bu devrimci sıçramaların bir "yıldönümü" daha kazandıranın ötesinde bir işlevi kalmıyor.

Devrimci hareket sınıf mücadelesinde örgütlü bir güç olarak yeralışından bugüne bu noktada farklı bir çizgide oldu. Çeşitli sloganlarımız, şiarlarımız bu devrimci tutumun kısa bir özeti gibidir adeta:

"Kızıldere son değil, savaş sürüyor"... "15-16 Haziran'lar beklenmez yaratılır"... "Bayrağımız ülkenin her tarafında dalgalanacak"...

Hiçbirini tarihe bırakmıyoruz kısacası. Her direniş, savaşın her anı, bizim için yalnız bir "değerlendirme" konusu değil, yalnız bir "geçmiş" değil, bir "yıldönümü" değil, sürdürülecek, yaşatılacak, büyütülecek bir mirası oluşturuyor.

Gazi'ye de böyle baktık.

Daha ilk adımımızda şiarımız "Gazi'leri yaymak, çoğaltmak" oldu. "Gazi Türkiye'dir, Gazi Kürdistan'dır" diyerek somut hale getirdik bunu. Ve pratiğimizi bu yönde geliştirdik.

Gazi, eğitimini sürdüren bir savaş okuludur. Gazi, süren bir savaştır. Dün de, bugün de, yarın da söylediklerimiz ve söyleyeceklerimiz bu zeminedir. Öngörülerimiz, politikalarımız da işte bu sağlam, devrimci zemin üzerinde karşılıksız kalmamakta, hayat bulmaktadır.

Gazi ayaklanmasının üzerinden aylar geçti. Gazi'ye saldıran devlet kuşkusuz bir tepki bekliyordu, ama beklediği bu kadar değildi. Böylesini tahmin bile edemezdi. Devlet halkın faşist saldırı karşısındaki tavrının kitleselliği, radikalliği ve yaygınlığı karşısında şaşırdı, telaşa düştü, saldırısını bu telaş içinde tırmandırdı. Katliama rağmen ayaklanmanın sürmesiyle de adeta kısa süreli bir bozgun yaşadı. Önce polisini, panzerlerini, sonra askeri ve sonra, katliamla bile durduramadığı bu ayaklanmayı bastırmak için, elinde avucunda ne varsa, şöhret sahibi sanatçılarından, 'sosyal demokrat'larına, alevi dedelerinden 'alevi kökenli' emniyet müdürlerine kadar herkesi, her çevreyi devreye soktu. Denilebilir ki, ayaklanma boyunca Gazi halkı devletin açık-gizli, dolaylı-dolaysız tüm güçleriyle ve tüm yüzleriyle karşı karşıya geldi. Elbette bu halkın bilincinde önemli gelişmeler yarattı ve bu temelde hiçbir demagoji, hiçbir manevra etkili olamadı. Devlet Gazi'de mahkum edildi; hem siyasi, hem askeri olarak... Elbette oligarşi kolay kolay teslim olacak değildir. Kaybedeceği çok şey olan bir karşı-devrim iktidarındır o. Nitekim oligarşi sürecin sonrasında Gazi'den dersler çıkarmış olarak, temel politikalarında bir değişiklik yapamasa da, alevilere yönelik çeşitli manevralardan, devrimcileri onlardan tecrit etmeye, düzen partilerinin gençliği, kadınları kendi politikasına alabilmesine dönük yasal düzenlemelerden, halkın Gazi benzeri ayağa kalkışlarında oligarşinin güçlerine 'kurmaylık' yapacak 'Kriz Mer-

kezleri' oluşturmaya kadar çeşitli taktikler geliştirdi.

Sol da şaşkınlıkla karşıladı Gazi'yi. Halkın direnişi, savaşı üzerine sözde çok şey söylüyorlardı ama halkın bütün bunları yapabileceğinden çok da emin değillerdi. Söylediklerine kendileri inanmıyordu, hatta öyle ki, bunları söylemekten de vazgeçiyorlardı yavaş yavaş. Halk gerçeğinin uzağındaydılar. Devrimci Hareket yıllardır düşmana karşı dişe diş bir mücadele yürütüyor, saldırıyor, statüleri altüst ediyor, savaşçıları üslerinde kuşatılmışken bile sloganlarıyla ölümün üstüne yürüyor ve sol bu tavrı, kadroları, yöneticileri düzeyinde bile izleyemiyor, savaş çatışma gerçeğinin de uzağında yaşıyordu. Eh, solun kadrolarının yapamadığını halk nasıl yapsındı!.. Düşünce tarzlarının özeti buydu ve bu yüzden bari-katlarda ölümün üzerine yürüyen bir halk ayaklanmasına şaşırmaları doğaldı. Ayaklanmanın ilk günlerinde Gazi üzerine yazdıkları genel ve kaba bir direniş söyleminden ibaretti. Oysa Gazi herhangi bir direniş, sadece bir direniş olmanın ötesindeydi, sürecin belli karakteristik özelliklerini ortaya koyan bir aşamaydı. Ayaklanma yaşanırken kavrayamadılar bu özü. DHKP ve Cephe bunu kavrayıp *"ayaklanmaları yaygınlaştıralım"* çağrısı yaparken onlar bu şîara şaşkın bakıyor, bu kez de böyle birşeyin mümkün olabileceğine pek ihtimal vermeyerek direniş edebiyatına devam ediyorlardı.

Ayaklanma sonrası yaptıkları değerlendirmelerde de sanki çok uzak bir geçmişi değerlendirir gibiydiler, bir tarih çalışması yapar gibi... Biçimsel anlamda

"dersler" çıkarıyor, "öneriler"de bulunuyorlardı, ama ayaklanmanın esas kavranamayınca bu değerlendirmeler de küçümseme ve mübalağa arasında gidip geliyor, en "somut" sözleri bile havada kalıyordu. Kimisi ise değerlendirme adına işi iyice çığı-rından çıkartıp sanki yıllardır "proletarya" edebiyatı yapan kendileri değilmiş gibi, ayaklanmanın kendi politik çizgilerini nasıl "kanıtladığını" anlatma gibi beyhude bir çaba içindeydi.

Ayaklanma sonrası yaptıkları değerlendirmelerde de sanki çok uzak bir geçmişi değerlendirir gibiydiler, bir tarih çalışması yapar gibi... Biçimsel anlamda "dersler" çıkarıyor, "öneriler"de bulunuyorlardı ama ayaklanmanın esas kavranamayınca bu değerlendirmeler de küçümseme ve mübalağa arasında gidip geliyor, en "somut" sözleri bile havada kalıyordu.

Mesela Gazi üzerine en fazla yazıp çizenler dahil, kimse **Gazi ayaklanmasının hangi zeminde doğduğu, ayaklanmayı şekillendiren etkenlerin, değerlerin neler olduğu** üzerine genellikle tek bir laf etmemektedir. Gazi'de ayaklanma, nasıl, birdenbire mi çıktı ortaya? Niye bir başka yerde değil de Gazi'de? Bu sorulara cevap vermiyorlar. Çünkü bu cevabın içinde devrimci hareketin on yılı aşkın süredir Gazi'de yürüttüğü çalışma var. Bu cevabın içinde üslerinde kuşatılan DEVRİMCİ SOL ve DHKP-C savaşçılarının yarattığı direniş, savaş, çatışma gelenekleri var. Ölümün nasıl yenilebileceğini ve zaferin yolunu Türkiye halklarına destansı

direnışlerle gösterenler, Gazi mezarlığında yatan şehitler var bu cevabın içinde... Bu cevabın içinde yıllardır yaptıkları siyasal tesbitlerin ve sürdürdükleri pratik çizginin tek bir siyasal, pratik sonuç yaratamamış olması ve açmazları var. Bu cevabın içinde halk gerçeği, bu gerçeğin yüklediği sorumluluklar var.

Tüm bunları es geçerek salt "varoşlar", "gecekondular" deyip sayfalarca yazdıkları sosyo-ekonomik tahlillerle açıklamaya çalışıyorlar olan bitenleri. Ama Gazi hiçbir kalıba sığmıyor, diğerleri hiçbir kalıba sığmıyor, birine uyan diğerine uymuyor, sığdırılmaya çalışıldıkça da ortaya garip teoriler çıkıyor. Sosyo-ekonomik varoş tahlilleri ayaklanmanın niye Gazi'de olduğunu, niye Nurtepe'de, Okmeydanı'nda olduğunu açıklamıyor. Kendilerini bu noktada da birşeyler söylemek zorunda hissettiklerinde ise "oradakiler alevi, ilerici bir yapıya" vs. sahip diyorlar. Ama bu kez tahlilleri Elbistan'ları açıklayamıyor!... Belirttiğimiz gibi, sorun, Gazi'yi şu ya da bu subjektif zorlama içine girmeden, kendine "kanıt" arama değil, süreci ve görevleri kavrama anlayışıyla görebilmektir. Sağlıklı bir yaklaşıma başlangıç ancak böyle yapılabilir. Gazi'nin önümüze koyduğu görevlerin doğru bir biçimde kavranması da böyle mümkün olur.

TEMEL DERSLER

Gazi halkın gücünü görmesidir, ama yalnız görmesi değil, aynı zamanda göstermesidir. Gazi ayaklanması 80'den bu yana emekçi halkın en ileri dayanışma ve ortak tavır örneği

olmuştur. Ayaklanmayı belirleyen yanlardan biri de buydu. Gazi halkı barikatlarda ölümün üzerine yürürken, İstanbul'un gecekondularından binlerce insan da bu ölüm ve savaş bölgesine akmıştır. İşte bu yanıyla Gazi ve sonrasında onu izleyen farklı farklı örnekler, "halk" üzerine, "kitleler" üzerine yapılan sayısız spekülasyonun tesbiti de dergi arşivlerine gömmüştür.

Spekülasyonun tesbitlerinin esas olarak iki nedeni vardı. Bu iki neden gerçeği görmemek, ve görmek istememek olarak özetlenebilir. Gerçeği görmemek bu spekülasyonun sahiplerinin siyasal anlamda da maddi anlamda da halka yabancılaşmış olmalarının sonucudur. Halkın acısını, öfkelerini, hoşnutsuzluğunun derinliğini kavrayamamaktadırlar. Onlar Gazi'nin hemen öncesinde, halkın hala düzen partilerinin peşinden gittiğini, sağcılaştığını, silahlı mücadeleye, illegal örgütlere, radikal çıkışlara, "sert" söylemlere hiç sıcak bakmadığını vazediyorlardı. Onlara göre halk "silah", "şiddet", "savaş" sözlerinden ürküydü, bu sözler ajitasyonda, propagandada eskaza kullanılmamalıydı. Tüm Anadolu tarihi boyunca, cumhuriyet tarihi boyunca halk hareketlerinin nasıl geliştiğinden de, bugünden de bihaberler.

Spekülasyonun teorisinin ikinci kaynağı ise bizzat bu teoriyi yapanların ruh halleri, düşünceleri tarzlarıydı. Halkın gerçeklerini görseller de görmeseler de, sonuçta görmek istediklerini, kendilerini zora sokmayacak olanı yazıyorlardı. Silahlı mücadeleden bucak bucak kaçanlar kendileriydi, ama kaleme sarılıp halkın silahlı mücadeleye karşı

olduğunu yazıyorlardı. Kendileri düzen içi bir siyaseti ve siyasetçiliği benimsemişlerdi, hemen yazıyorlardı ki, halk döğüşen, çatışan değil, "olgun" devrimciler istiyor, vs. vs.

Halk Gazi'de göstermiştir ki, kendisine emek verildiğinde, doğru önderlik edildiğinde, savaşmaktadır; devrim potansiyelidir bu. Türkiye halkları düzenin karşısına dikilmeye hazır, savaşmaya hazır diye belirtilen tesbitlerin bir açılımı olmuştur Gazi. Bıçağın halkların kemiğine kadar dayandığı bir ülkede başka türlü olması da mümkün değildir. Sorun bu savaş isteğine önderlik edebilmek, bu potansiyeli çok çeşitli biçimlerde düzene karşı harekete geçirebilmektir.

Silahlı savaş, şiddet ülkemiz devriminin bir gerçeğidir. Gazi bunu görmek istemeyenler için uyarıcı olmuştur, olmadıysa da olmalıdır. Savaşı yumuşatmaya çalışmak boş bir çabadır ülkemizde. Ölünecek ve öldürülecektir bu savaşta, çatışılacaktır. "Kör terör" vb. hikayeleri ancak hikayenin sahiplerinin kendilerini kandırmasına hizmet edebilir ve ancak bugün için. Faşizme karşı silahlı savaş temelinde can bedeli örülen barikatların yıkılması halinde başlarına geleceği göremeyecek kadar dar görüşlüler bunlar. Faşizm, herkesin kapısını er ya da geç çalacak, kavga büyüüp yayıldıkça herkesi bir cepheye itecektir. Gazi halkı gerçekte bu çıplak gerçeğin dayatmasıyla, bunu görerek koşturmuştur barikatlara. Ayaklanmayı yaşamamış olanlar bile, Gazi halkının anlattıklarından çıkarabilirler bunu. Devrimde,

devrimin ve halkın şiddetinde karar kılıp halkın savaşının ön siperlerine yatmayanlar, bu süreçte kaçınılmaz olarak karşıdevrime hizmet eden bir rol yükleneceklerdir. Devletin bugün izlediği politikalar ve resmî-sivil tüm faşist örgütlenmesi, eğer faşizme teslim olunmayacaksa, bugün silahlanmayı ve halkı da silahlanmaya çağırmayı dayatmaktadır. Gazi'nin ortaya çıkışı da, ayaklanmanın gelişimi de bunun bir anlatımıdır aslında.

Gazi halkı ayaklanmanın içinde görmüştür ki özgürlüğe giden yol, ne pahasına olursa olsun direnmekten, savaşmaktan geçmektedir. Düzenin zoruna karşı kendi zorunu örgütlemekten geçmektedir. Gazi'nin barikatlarda özgürleşmesi esprisi de bundan başka birşey değildir. Savaşarak özgürleşti Gazi. Şehitler vererek özgürleşti. Bugün orayı "Özgür Gazi" olarak adlandıranlar bu gerçeği atarlarsa o sözleri boş bir ajitasyon olmanın ötesine geçmez. Özgürleşmenin mantığı ve özgür olmanın karşılığı budur.

Halka inanmayanların inançsızlıkları derin bir sarsıntı geçirdi Gazi'de. Halk hoşnutsuzdur, çünkü bu ülkede ekmeği, işi, onuru, namusu ayaklar altına alınmaktadır. Halk hiçbir demagoginin ve hiçbir düzen partisinin dindiremeyeceği büyük acılar ve öfkeler içindedir. Şu ya da bu kadar kesiminin düzen partilerine oy veriyor olması, hatta kimilerinin dinci, faşist partilere yaklaşması bu halk gerçeğini değiştirmemektedir. Bu acıya ve öfkeye rağmen bu kesimlerin düzen dışına çıkamamış olmasının sorumlusu halk değil, devrimcilerdir. Halka devrimci bir alternatifi götürmekte yetersiz

kalışımıdır. Halk Gazi’de göstermiştir ki, kendisine emek verildiğinde, doğru önderlik edildiğinde, savaşmaktadır; devrim potansiyelidir bu. Türkiye halkları düzenin karşısına dikilmeye hazır, savaşmaya hazır diye belirtilen tesbitlerin bir açılımı olmuştur Gazi. Bıçağın halkların kemiğine kadar dayandığı bir ülkede başka türlü olması da mümkün değildir. Sorun bu savaş isteğine önderlik edebilmek, bu potansiyeli çok çeşitli biçimlerde düzene karşı harekete geçirebilmektir. Kuşkusuz, mücadeleden, devrimin ağır sorumluluklarından vazgeçmek isteyenler için çok çeşitli mazeretler, teoriler bulmak da zor değildir. Onlar örneğin halkın yaklaşık yarısı seçimlere katılmayıp düzenden büyük ölçüde kopma işareti verirken, onlar seçime katılan diğer yarısına bakıp *“halk hala bu düzen partilerinin peşinde” diyeceklerdir.* Bu tesbiti esas alan ısrarlı bir çalışma, halkın bu yarısını düzen partilerinden koparmaya yönelen bir mücadele ortaya koysalar neyse, ama bu tesbiti yapıp yine oturmakta, ve halkın bu *“olumsuz”* durumunu kendi geri politikalarının gerekçesi olarak kutsamaktadırlar. Ama herşeye rağmen Gazi onların bu düşüncelerini de teorilerini de sarsmış, onların *“halkın geriliği”* üzerine politika yapma alanlarını daraltmıştır. Ya gerçekten halkın durumunu, taşıdığı dinamikleri görüp buna göre politika yapacak, ya da geri politikalarına, kaçışlarına yeni, muhtemelen daha açık gerekçeler bulacaklardır.

Aynı sarsıntıyı şablonlar ve şabloncular da yaşadı. Bindiği gibi ülkemiz solu çok a-

ğırıklı bir kesimiyle, mücadeleyi teorik ya da pratik şablonlarla yürütmeye alışkındır. Ya gelişmeleri bir şablona uydurmaya çalışır ya da şablonuna uygun gelişmeler bekler durur. Gazi’den de bir şablon çıkarmaya kalkışmıştır hemen. Ve şimdi sola sorarsanız yeni bir Gazi’nin henüz yaşanmadığını söyleyecektir. Bu Gazi’yi tekil bir direnişe, bir süreç değil an’a indirgemektir. Oysa Gazi’ler sürmektedir. Gazi’nin açığa çıkarıldığı ve gösterdiği halk dinamikleri yaşadığımız süreçte halk hareketinin, toplumsal muhalefetin en önemli parçalarından biri durumundadır.

Ayrım bir yerde iktidar perspektifinin ve perspektifsizliğinin ayrımıdır. Bu ayrım hemen tüm taktikleri, mücadele biçimlerini de belirleyen ayrımdır. Ülkemiz koşullarında eğer iktidar perspektifine sahip değilseniz elbette radikallikten, silahlı savaştan uzak duracaksınız. ... Cephemizin Gazi’deki önderliği, iktidar perspektifini Gazi’lilere ve ayaklanmaya taşıyan, on beş yıla yaklaşan bir emeğin sahibi olan bir siyasi hareketin doğal önderliğidir.

Tekrar anlamında da olsa Gazi, Nurtepe’lerle, Okmeydanlarıyla, Armutlu’larla sürmüştür. Elbistan’la, Kastamonu’yla, Yenibosna’yla, Çatalca’yla sürmüştür. Karakiraz’larla, Gökürk’lerle sürmüştür... Ve her birinin farklı farklı yanları, öğreticilikleri vardır. Mücadelenin şablonlarla yürüyemeyeceğinin özel örneklerinden biri olan Gazi’den bir şablon çıkarmaya kalkışmak herhalde Gazi’ye yapıla-

bilecek en büyük haksızlıklardan biridir. Süreç, Gazi’yi aşan, ya da ona kısmen yaklaşılabilen, ona yeni biçim ve muhtevalar kazandıran onlarca direnişin birbirine eklenmesiyle sürecektir. Sorun bu sürecin neresinde, nasıl yer alacağımızdır.

Gazi öncülük, önderlik dersidir aynı zamanda. Öncülüğün, önderliğin hayatın içinde olduğu bir kez daha pratiğin içinde görülmüş, gösterilmiştir. Gazi ayaklanmasını izleyen günlerde kimi sol gruplar sığ bir öncülük hummasına kapıldılar. Bunun işaretleri daha ayaklanmanın içinde vardı elbette. Ayaklanmanın, barikatın acil görevleri dururken onlar pankart yarışına girerek sonraki günlerin *“öncülük”* yatırımlarını yapmakla meşguldüler. Ayaklanma sonrası ise bunu ifrata vardırarak, savundukları stratejik, taktik çizgiyi unutacak kadar kendilerinden geçtiler. Güncel görev Gazi’leri yayıp çoğaltmak iken, onlar Gazi’den hiçbirşey anlamadıklarını ortaya koyarcasına bu göreve sırt çevirip Gazi’deki öncülüklerini kanıtlamaya hastettiler kendilerini. DHKC’lilerin ayaklanma içindeki varlığı ve pratiği ise, öncülük, önderlik iddiasının ancak iktidar perspektifiyle mümkün olduğunu kavramış olmanın yüksek sorumluluk duygusuyla biçimlenmiştir. Kimileri reklam peşindeyken onlar mütevazilikleriyle ayaklanmanın görevlerini yerine getirmekle, barikatların harcını sağlamlaştırmakla meşguldüler. Ayaklanma sonrasında da Gazi’ye ilişkin önderlik iddiasında bulunmanın ancak Gazi’yi kavramak ve Gazi’nin ortaya koyduğu devrimci görevi omuzlamakla mümkün

olduğunu ortaya koyan Partimiz, sığ tartışmaların uzağında bu görevi omuzladı. Öncülük, hayatın, ayaklanmaların içindeydi. Parti ve Cephemizin önderliğinde gelişen ayaklanmalar da bunun ifadesi oldu. Yine önderliğimizde barikatlar İstanbul'un çeşitli gecekondularına taşındı.

Ayrım bir yerde iktidar perspektifinin ve perspektifsizliğinin ayrıımıdır. Bu ayrım hemen tüm taktikleri, mücadele biçimlerini de belirleyen ayrımdır. Ülkemiz koşullarında eğer iktidar perspektifine sahip değilseniz elbette radikallikten, silahlı savaştan uzak duracaksınız. Oysa halkın arayışı bu perspektifi taşıyan bir alternatife yöneliktir ve Gazi'de de kendine emek veren, söylediğinde tutarlı, iddiasında kararlı bir devrimci önderliği benimsemeye hazır olduğunu göstermiştir. İşte bu anlamda Cephemizin Gazi'deki önderliği, dayatılan, pankartlarla, "şunu ilk biz dedik"lerle kanıtlanmaya çalışılan bir önderlik değil, iktidar perspektifini Gazi'lilere ve ayaklanmaya taşıyan, on beş yıla yaklaşan bir emeğin sahibi olan bir siyasi hareketin doğal önderliğidir.

Halk örgütlenmelerinin varlığı ya da yokluğu, bir yerde halk hareketinin de gücü ya da güçsüzlüğüdür. Gazi'de halkın önderlik ve örgütlenme ihtiyacına nasıl bir karşılık verilmesi gerektiği son derece çıplak bir biçimde görülmüştür. Evet, devrimciler halkın alternatif arayışını yakalamak durumundadır. Bu alternatif arayışını yakalamak bir yerde devrimci bir önderliği halka götürmektir, ama bunun öteki yanında da halka aradığı alternatifin kendisi olduğunu göstermek yer almaktadır. Ara-

dığı, politik öncüsüyle, askeri gücüyle, öz örgütlülükleriyle kendisidir. Bu anlamda da mesele, örneğin halk meclislerini, komitelerini salt önermiş olmak değil, bunu kavratarak meclisleri, komiteleri bunun üzerine inşa edebilmektir. Çünkü ancak bunu gösterdiğimiz ölçüde halkın kendi örgütlenmesinin zorunluluğunu kavraması mümkün olacak, halk komiteleri, meclisleri hayatın içinde gerçek anlamlarını ve işlevlerini görecektir. Bu işlevleriyle ise, Halk Komiteleri, Meclisleri, Devrimci Halk İktidarı'na giden yolu hem pratikte, hem halkın bilincinde açan örgütlenmelere dönüşeceklerdir. Kısacası sorun ben öncüyüm, beni öncü olarak kabul et demek değil, hayatın içinde bunu ortaya koymaktır; öncülüğün ancak halkı örgütleyebildiğimiz, onu kendi iktidarı için savaşa sevk edebildiğimiz ölçüde gerçekleşebileceğidir.

Halk, düzenden maddeten de ruhen de uzaklaşmaktadır. Değişimi karşılamakta yetersiz kalan ise biziz, devrimcilerdir. Ama kendini eleştirip değiştirmek yerine halkı eleştirmek, solun daha kolayına gelmektedir. Solun bir kısmı da değişiyor gerçi ama tersi yönde; halk düzenden uzaklaşırken o liberalleşiyor, ehlileşiyor. Çok açık bir gerçek vardır ortada; Gazi'de ve sonraki gelişmeler içinde halk bu solu sollamıştır...

TEMEL YAKLAŞIMLAR

Solun halkı tanımlayışı iktidar perspektifinden, ve buna bağlı olarak bir halk hareketi

olma ve yaratma hedefinden uzak, günlük pratikle, dar eylemlerin "katılımcıları"yla sınırlıdır. Yani başka bir deyişle marjinalite pratikten önce solun kafasındadır. Sol öncelikle kafasındaki bu marjinalitekten kurtulmak zorundadır. Halk "düşünceleri ve bugün içinde bulunduğu konum, saflaştığı zemin ne olursa olsun, emperyalizm ve faşizmle çelişkisi olan tüm sınıf ve tabakaları" kapsayacak bir genişlikte görülmelidir. Halk hareketlerinin gelişmesinde ve halkın devrime yönelmesinde üç ay, beş ay önce, hatta dün hangi düşüncede ve psikolojide olduklarının çok fazla bir önemi yoktur. Devrimci gelişmeler halkın düşüncelerinde ve psikolojisinde, düzene ve devrime bakışında çok köklü ve hızlı değişimler yaratabilir. Ki yaratmaktadır da.

Yıllardır hemen tüm sol "ülkemiz ekonomik-demokratik hak arayışlarının bile copla, terörle karşılandığı bir ülkedir" tesbitini yapıyor. Eğer bu tesbit doğruysa --ki tartışmasızdır-- bunun kitleler üzerinde yarattığı bir birikim ve yaratacağı bir sonuç olacaktır elbette. Sözde hemen herkes yıllardır yukarıdaki cümleyi tekrarlamaktadır ama bunun hiçbir sonucunun olmadığını varsaymaktadır ki hep geriye giden, "hak arayışını copla, terörle karşılayan" düzenle bütünleşen bir halk tablosu çizilmektedir... Yıllardır "kriz" tesbitleri yapılmaktadır, ama yine aynı şekilde bu krizin sosyal, siyasal sonuçları, halkın yaşamı ve düşüncelerindeki kaçınılmaz etkiler yok sayılmaktadır... Yıllardır herşeye rağmen bir direniş ve savaş sürdürülüyor bu ülkede, eylemler yapılıyor, "bitirdik"

iddialarına rağmen bitmeyeceğini kanıtlayan bir silahlı savaş sürdürülüyor, şehitler veriliyor; bunların da etkileri yok sayılıyor... Oysa halk tüm bunların sonucunda doğrudan ya da dolaylı, görünür ya da bugün için henüz açığa çıkmamış bir değişimi yaşamakta, düzenden madeten de ruhen de uzaklaşmaktadır. Değişimi karşılamakta yetersiz kalan, değişimi devrimci bir doğrultuya kanalize etmekte zorlanan ise biziz, devrimcilerdir. Ama kendini eleştirip değiştirmek yerine halkı eleştirmek, solun daha kolayına gelmektedir. Solun bir kısmı da değişiyor gerçi ama tersi yönde; halk düzenden uzaklaşırken o düzen içinde siyaset yapmak için legal partiler kuruyor, halk radikalleşirken, solculaşırken onlar liberalleşiyor, ehlileşiyor. Çok açık bir gerçek vardır ortada; Gazi’de ve sonraki gelişmeler içinde halk bu solu sollamıştır... Gazi’de, barikat savaşı için halkı yönlendiren, yüreklendiren, motive eden bu sol olmamış, tersine DHKC’liler önderliğindeki halk bu solu motive etmiştir. (Tabii bir kısmı da halkın böylesi bir kahramanlığı karşısında bile “motive” olmayıp barikatların dışında kalmaya devam etmiştir.)

Biz nasıl önderlik ettik? Belirttiğimiz gibi herşeyden önce doğal bir önderliktir bu. Biz genelde de, Gazi somutunda da halkın ve savaşın içindeyiz zaten. Eksiklik ve yetersizliklerimize rağmen bir halk hareketi olma niteliği taşıyoruz. Önderliğimiz,

Bugün herkes yeniden ve yeniden görmek durumundadır ki, yalnız başına işçi sınıfı, hat-

ta yalnız başına emekçileri kapsayan; ve yine başka bir açıdan yalnız halkın “sol” kesimine seslenen bir propaganda, ve yalnız buna göre oluşturulan taktik ve örgütlenmeler halkı örgütleyemez. Tersine şu veya bu nedenle düzene tepki duyan çeşitli halk kesimlerinin potansiyelini düzene angaje eder. Düzene karşı potansiyel, ne salt işçi sınıfıyla, ne de halkın “sol” kesimiyle sınırlı değildir ve iş, potansiyeli varolan genişliğiyle ortaya çıkarabilmektir.

kadrolarımız, şehitlerimizle sayısız sınavdan geçtik, ciddiyetimizi, kararlılığımızı, ısrarımızı, özverimizi, inancımızı, tutarlılığımızı kanıtladık bu sınavlarda. Bunların ötesinde ise özellikle 90’ların başından bu yana da ülkemizin bu tür gelişmelere gebe olduğunu tahlil ediyor, halk hareketlerinin önceden planlanmış bir şekilde gelişmeyeceğinin bilinciyle, sorunun muhtemel tüm gelişmeleri devrime kanalize edebilecek bir devrimci ruha ve örgütsel hazırlığa sahip olmak olduğunu vurguluyorduk. Bu hazırlık ise elbette ancak savaşın, mücadelenin içinde ortaya konulabilir bir hazırlıktı ve biz olmamız gereken yerdeydik. Böylesi bir devrimci ruh ve donanım içinde olduğundandır ki, Gazi’deki gelişmelerin başından itibaren yönetici ya da taraftar düzeyinde hiçbir DHKC’linin ne yapacağı konusunda tereddütü olmadı. Talimatlar, kararlar beklenmedi. Gazi bizim için vatan ve halk gerçeğine bağlılığımızla şehitler vererek yürüttüğümüz savaşın bir devamıydı.

Sol hazırlıksız yakalanmıştı. Hazırlıksızlık yalnızca örgütsel, askeri bakımdan falan da değildi. Herşeyden önce politik bir hazırlıksızlıktı sözkonusu olan. Temelde bu olunca elbette diğer açılardan da hazırlıksızlık tüm boyutlarıyla yaşanmıştır. Hazırlıksızlık böyle birşeyin beklenmemesidir. Ve ek olarak böyle birşey karşısında devrimci bir kurmaylığın örgütlenememesidir. Ayaklanmanın askeri bilgisi de siyasal bilgisi de yoktur solda. Bu yüzden ayaklanma içindeki politika üretimleri de “Yaşasın”ın ötesine geçmemiştir.

Gazi çeşitli siyasi grupların temel çizgisi halindeki “işçilik” siyasetinin halk kitlelerini devrime yöneltmekte yetersiz olduğunu da göstermiştir. Yıllardır işçi sınıfı, işçi sınıfı demekten başka birşey yapmayan ve işçi sınıfı içinde de gerçek bir güç olamayanlar Gazi’yle bir de çizgi bocalaması yaşadılar. Çeşitli gruplar Gazi’yle birlikte gecekonduların önemini keşfetmiş gibi yaptılar, bu yönde değerlendirmeler yayınlandı dergilerinde. Ama bunun esasa ilişkin bir tesbit olduğu kuşkuludur. Herşeyden önce bu keşfi ilk yapmıyorlar; çeşitli vesilelerle “küçük-burjuva maceracıların etkinliğinden” etkilenip zaman zaman böyle tesbitler yaptıklarına tanık olmuştuk. Ama bunu tesbit etmek farklı şeydi, gereklerini yerine getirmek farklı... bugün de aynı sorun önlerindedir. Birkaç mahallede örgütsel faaliyet başlatabilirler tabii, ama bu onların sorunlarını çözmez.

Bugün herkes yeniden ve yeniden görmek durumundadır ki, yalnız başına işçi sınıfı, hatta

yalnız başına emekçileri kapsayan; ve yine başka bir açıdan yalnız halkın “sol” kesimine seslenen bir propaganda, ve yalnız buna göre oluşturulan taktik ve örgütlenmeler halkı örgütleyemez. Tersine şu veya bu nedenle düzene tepki duyan çeşitli halk kesimlerinin potansiyelini düzene angaje eder. Düzene karşı potansiyel, ne salt işçi sınıfıyla, ne de halkın “sol” kesimiyle sınırlı değildir ve iş, potansiyeli varolan genişliğiyle ortaya çıkarabilmektedir.

Elbistan’daki ayaklanma bu açıdan son derece öğreticidir. Solun alıp almadığı belli değildir ama halk genel olarak Gazi’nin mesajını almıştır. Elbistan, Kastamonu, Çatalca, Karakiraz, Göktürk... Gazi örneğini izleyerek “demek hak aramak, hesap sormak böyle oluyor” deyip namuslarına, yaşama haklarına yönelen saldırılara karşı, saldırının asıl kaynağı olan devlete yönelerek, barikatlar kurarak halkın adalet ve hak arayışının yeni adımlarını atmışlardır. Sol potansiyelin çok gelişkin olduğu yöreler değildir buralar. Ama adaletin bu düzenden beklenemeyeceğini yaşayarak görmüşlerdir. Ve yine görmüşlerdir ki, halkın çeşitli kesimleri yiğit insanları bu adaleti savaşıp döğüşerek alıyor. Onlar da kendiliklerinden bu yola girmişlerdir... onlar karakollara saldırarak, barikat veya direniş çadırları kurarak, yalnız devletin terör ve gözdağına değil, ama aynı zamanda düne kadar oy verdikleri, belki üyesi oldukları partilerin baskı ve engellemelerini de aşıyorlardı. Bu süreç, halkı bağlı olduğu değerler için, onur için, adalet için, vatan için ayağa kalkmaktan alı-

koyan bağların kopartılmaya yönelindiği bir süreçtir.

Aslında oligarşi terörle, yoksullaştırmayla, yozlaştırmayla, halkı birbirine düşürme politikalarıyla ettiklerini biçiyor. Ve biçtikleri henüz çok kısmi parçalardır. Rüzgar eken oligarşiye fırtına biçtirmek bir yerde de devrimcilerin bu süreci ve sürecin görevlerini, halkımızın bu gerçeğini kavrayıp kavramamalarına bağlı olacaktır.

Özellikle Gazi’den önceki süreçte oligarşi, namusa yönelik çeşitli olaylarda “sapığın linç edilmesi” gibi senaryolara başlamış, halkı bu yönde kışkırtmaya çalışmıştı. Bu bir yerde halkın hoşnutsuzluğunun, öfkesinin, düzene tepkilerinin devlet ve egemenler dışında bir yerlere kanallize edilip saptırılmasıydı. Ancak oligarşi bugün Gazi, Elbistan sonrasında böyle senaryolara başvurmakta eskisi kadar “cesur” olamamaktadır. Ayaklanan, ayaklanmayı ve hesap sormayı öğrenen halkın bir olayda olmasa başka bir olayda kendine yöneleceğinin korkusunu daha yakın duymaktadır artık. Gazi’den boyutu kestirilemese de bir tepki bekleniyordu, ama Elbistan devlet için beklenmedikti. Aslında oligarşi terörle, yoksullaştırmayla, yozlaştırmayla, halkı birbirine düşürme politikalarıyla ettiklerini biçiyor. Ve biçtikleri henüz çok kısmi parçalardır. Rüzgar eken oligarşiye fırtına biçtirmek bir yerde de devrimcilerin bu süreci ve sürecin görevlerini, halkımızın bu gerçeğini kavrayıp kavramamalarına bağlı olacaktır.

Ayaklanmaları yaymak, çoğaltmak için, devrimi omuzlayabilecek bir halk hareketi yaratabilmek için, inancı, milliyeti, siyasi eğilimi ne olursa olsun emperyalizme ve faşizme karşı olan bütün halk kesimlerini birleştirmek durumundayız. Bu, güncel bir görevdir, çünkü oligarşi hemen tüm taktiklerini halkı milliyet temelinde, din temelinde, mezhepsel, yöresel ayrılıklar temelinde bölüp birbirine düşürme, güçsüzleştirme üzerine kurmaktadır...

Bu zorunluluk, yalnızca bu güncel nedenden dolayı da değildir. Bu, çeşitli ulus ve milliyetlerin, çeşitli inançların birlikte yaşadığı ve düzenin hemen hemen ayrımsız tüm ulus ve milliyetlerin, tüm inançların değerlerine saldırdığı ülkemizde nihai anlamda devrimi başarmış bilmenin gereğidir.

TEMEL GÖREVLER

Kuşkusuz Gazi’den askeri ya da siyasal açıdan, örgütlenme ve mücadele biçimleri açısından çıkarılacak dersler de, bu derslerin ışığında tesbit edilebilecek görevler de son derece ayrıntılı ve kapsamlıdır (ki çoğu bu süreç boyunca çeşitli boyutlarıyla ortaya da konmuştur). Çünkü Gazi gerçekten sığdıran türdeki devrimci de yılların dersini birkaç güne gelişmelerden biridir. Ancak ne kadar çok ayrıntılı çıkar-samalar yapılırsa yapılsın temelde çıkarılan siyasal sonuç önemlidir. Eğer bu noktada temel bir ders yoksa, örneğin barikatlar üzerine yapılan son derece ayrıntılı, teknik, taktik çözümler sınıf mücadelesini, ülkemizdeki devrimi ve halkı geliştirmek anlamında fazlaca bir

işe yaramayacaktır. En iyi ihtimalle, Paris Komünü'nü bu yanılla iyi tahlil etmenin, somut taktikler açısından ülkemiz devrimine ne kadar yararı varsa Gazi'ninki de o kadar olacaktır. Oysa Gazi daha fazlası olmak durumundadır, çünkü o ülkemizin gerçeğidir, o, bu gerçeğin biillurlaşmış pek çok yanını içermektedir.

Gazi dün değil, bugündür. Öncelikle kavranması gereken budur. Gaziler aynı boyutta ve aynı biçimde olmasa da yaşanmaya devam etmekte, daha önemlisi hayatın çeşitli alanlarında halk kitleleri kendi Gazilerini biriktirmektedirler.

Süreç böyledir, ancak burada bir başka çok önemli nokta, sürecin bu yönde gelişeceğinin özel bir güvencesinin olmamasıdır. Oligarşi bu potansiyeli geri çekmenin hesaplarını ve manevralarını yapmaktadır ve şu çok açıktır; bu potansiyele devrimciler önderlik edemediği, yön veremediği noktada sonuçta kitle hareketine düzen kendi içinde bir kanal açacaktır. Bu anlamda haklı olmak, doğru politikalar üretmek kendi başına yetmez. Oligarşinin müdahale ve manevralarına devrimci politikalar ve somut pratik müdahalelerle karşılık veremezsek, bu sürecin tersine evrilmesi de hep bir olasılık olacaktır. Demek ki sorun bir yerde bu devrimci politikanın ne olacağı, somut pratik müdahalelerin nasıl, hangi araçlarla gerçekleştirileceğidir.

Bu noktada Gazi'ye dönelim. Gazi bir ayaklanmadır; Gazi barikatlardır; Gazi savaştır; Gazi halkın devleti hedef almasıdır; Gazi halkın işçisi, memuru, işsiz, esnafı, kadın, erkek, çocuk, yaşlı, genç birlikteliğidir; Alevi,

Sunni, Kürt, Türk birlikteliği ve kardeşliğidir. Gazi en belirleyici yanlarıyla bunlardır. O halde Gazi'nin ne dediği üzerine uzun boylu kafa yormanın da anlamı yoktur; tablo ortadadır; Gazi ayaklanın diyor, savaşın diyor, örgütlenin diyor, birleşin diyor...

Gazi bir ayaklanmadır; Gazi barikatlardır; Gazi savaştır; Gazi halkın devleti hedef almasıdır; Gazi halkın işçisi, memuru, işsiz, esnafı, kadın, erkek, çocuk, yaşlı, genç birlikteliğidir; Alevi, Sunni, Kürt, Türk birlikteliği ve kardeşliğidir. Gazi en belirleyici yanlarıyla bunlardır. O halde Gazi'nin ne dediği üzerine uzun boylu kafa yormanın da anlamı yoktur; tablo ortadadır; Gazi ayaklanın diyor, savaşın diyor, örgütlenin diyor, birleşin diyor...

“Halk gerçeği” vurgusu yapıyoruz sürekli. Bu gerçek tanımlarla değil halkın içinde öğrenilebilir. Ve Gazi'yle bağlantılı olarak sıralanan görevleri yerine getirebilmek için de, yerine getirme ölçümünün halkın düzene karşı potansiyelini kucaklayabilecek düzeyde olması için halkın içinde olarak bu gerçeği tanımalı, nabzını tutmalıyız. İçinde olmak biçimsel bir içindelik-dışındalık değildir; böyle bakılırsa sonuçta herkesin halkın içinde olduğu da söylenebilir. Sorun siyaset yapış tarzımızdan, ajitasyon propaganda tarzımıza, çalışma tarzımızdan, önerdiği-

miz örgütlenme biçimlerine, ruh halimiz, yaşayış ve düşünüş tarzımıza kadar tüm bunları halklaştırmaktır.

Salt işçi sınıfına, salt gençliğe, salt sola yönelik mevcut tarzlar değiştirilmeden atılacak adımlar hep bir sınırlılığı, ve elde edilecek sonuçlar da hep bir kısırlığı içinde taşıyacaktır.

Öte yandan, halklaştırılan bu tarz halka güven ve cesaret veren bir savaşçı çizgi üzerinde geliştirilmek zorundadır. Halk yıllardır burjuva partilerinin vaadlerinden, “ceğiz-cağız”larından bıkmıştır, kopuşunun nedenlerinden biri budur. Şimdi devrimci politika adına bunun yerine soyut bir “örgütlenelim”, “barış, demokrasi yakındır” propagandasını ikame etmeye çalışmak da halktan aynı karşılığı alacaktır. Sonuç yaratan, söylediklerini savaş içinde kanıtlayan, savaşarak sonuç alan bir çizgi ancak halka yeni şeyler söyleyebilir. Kuşkusuz sonuçta hiçbirşey yapmayayı öneren, kendini vaatlere kaptırmayı yeğ tutan politikalar da çeşitli kesimlerden şu ya da bu ölçüde bir karşılık bulacaktır, ama bunun devrimi geliştiremeyeceği de, çok uzun vadeli olmayacağı da açıktır.

Süreç karmaşıktır, halk hareketinin gelişimi zig-zaglıdır. Ancak bu karmaşa ve zigzaglar içinde sonuç alma şansı olan tek şey yine ısrarlı, kararlı, sonuç almayı esas alan bir çalışma tarzı ve bu çalışma tarzının üstünde yükseleceği bedeller ödemekten korkmayan silahlı savaş çizgisidir. Gazi böyle bir çizginin üstünde yükselmiştir, yeni Gaziler de, bütün olarak halk hareketi de bu çizgide gelişecektir.

DİSİPLİN ÖRGÜTÜN VE ÖRGÜTSEL FAALİYETİN HARCIDIR

Disiplin hem günlük bir sorundur, hem sürecin bütününe ilişkin... Hem bir işleyiş sorunudur, hem kişi olarak devrimciliğimize ilişkin bir sorun...

Yazı içinde de belirtildiği gibi çeşitli vesilelerle üzerinde çok konuştuk, çok yazdık belki.

Ancak aldığımız sonuç, bununla orantılı değildir. Çünkü disiplinsizliğe karşı savaş, özünde daha büyük bir savaşın, küçük-burjuva ideolojisine, düzenin beynimizdeki ve pratiğimizdeki uzantılarına karşı yürütülen savaşın bir parçası, bir mevzisi.

Bu, esas olarak devrimci hareketin kazandığı, Parti-Cephe ile de zaferini ilan ettiği bir savaştır. Ancak savaş genelde bitmemiştir. Niteliği gereği de, devrime kadar -belki ondan sonra da- sürecektir. Çünkü savaş kendimize karşı kendimizi kazanmanın savaşıdır. Yeni insanı, yeni toplumu kazanma savaşıdır. İşte bu yüzden zaferimizi kalıcılaştırmak, büyütme ve yaymak da savaş sürekli kılmayı gerektiriyor. Zaferi her birimize, her aleanımıza, her insanımıza kadar uzatmak için savaş sürdürüreceğiz.

Disiplinin çokça sözünü ediyoruz. Bıkmadan da üzerinde durmaya devam etmeliyiz. Çünkü halkımızın kurtuluş savaşında Parti-Cephe ile yüklendiğimiz misyon, bizi engelleyen, yavaşlatan her şeyin “sonuna kadar” üzerine gitmemizi zorunlu kılıyor. Çünkü, Parti, devrimci literatürün bu konudaki en özlü değişimiyle **çelik çekirdek**’tir ve bu çelik çekirdeğin tartışılmaz harcı da disiplindir.

Disiplin, en kaba tarifiyle kararlara, talimatlara, kurallara uymaktır. Çok değişik tanımlar da yapılabilir. Ama sorunumuz disiplinin tanımını yapmak değildir. Çünkü disiplin herkesin belki de hakkında en fazla şey anlatabileceği, olması gerekeni uzun söylevlerle açıklayabileceği konuların başında gelir. Ama bu soyut söylemin, pratikte hayata geçirilip geçirilmemesi bir yana, disiplinin olumlu ya da olumsuz sonuçlarının nelere tekabül edebileceği konusunda derinlemesine bir yaklaşımın olduğu da söylenemez. Ele alış daha çok “günlük” düzeyiyledir. Olumsuzluğun çapı aksayan tek tek işler düzeyinde görülmektedir çoğunlukla.

Evet, disiplin deyince belki tanım sorunumuz yoktur ama, birincisi, disiplinin örgüt yaşamında, siyasi faaliyette tuttuğu yerin kavranması, ikincisi de, teorinin söylemin pratikte hayata

geçirilmesi sorunu vardır.

Şöyle düşünmeliyiz; yapamayan her işte, ulaşılamayan her hedefte, nedenlerden biri mutlaka ve mutlaka disiplin zaafıdır.

Devrim ve karşı-devrim arasındaki savaş, oligarşinin ve halkın gündemine, saldırı ve savunma biçimlerine bağlı olarak çok farklı boyutlarda gelişiyor. Yaşanan her gelişme ise, politikalarımızı, özel olarak da ülkemizdeki savaş ve örgüt gerçeği üzerine söylediklerimizi doğruluyor. Her gelişme, legal örgütçülerin, barışçıl mücadeleçilerin soluğunu biraz daha kesip onları bulundukları noktadan daha da geriye çekilmeye zorlarken, halk kurtuluş güçlerinin illegalite ve silahlı savaş temelinde gelişmesini dayatıyor. Ama unutmamalıyız ki, politikaları bu savaşın gündemine sokacak olan, onların savaş içinde gerçek anlamda sınanmasını olanaklı kılacak olan, güçtür, yani örgüttür. Doğruluğun kanıtlanması ancak bu güçle orantılı olarak herkes için, tüm kitleler için açık hale gelir. “Vurduğu yerden ses getiren” örgüt gerçeği bir yanıyla da budur. Politikaları hayatın içine taşımak ve orada kanıtlamaktır.

Örgütün “vurduğu yerden ses getirip” kendini tartışması, yalnızca “ismini” tartışması değildir. Örgütün kendini tartışması, özünde o eylem somu-

tunda politikalarını tartışması demektir.

O halde Parti ve Cephe'nin üstlendiği misyonun yerine getirilebilmesi için vurduğumuz yerden gelen sesi büyütme zorundayız. Bu ses, yalnızca "eylem" bazında da ele alınmamalıdır. Yaptığımız eylemler de, bir bölgede siyasi faaliyete başlamamız da, bir direnişe, bir ayaklanmaya müdahale edişimiz de "*bu işin içinde Parti-Cephe var*" dedi-cek etkinlikte olmalıdır.

İşte, potansiyelin, kurumlaşmaların, önderliğin var olduğu koşullarda Parti-Cephe örgütlülüklerinin bu etkinlik düzeyini yakalamasında çeşitli etkenlerle birlikte disiplin çok önemli bir rol oynayacaktır.

Bir yumruk düşünelim, sımsıkı sıkılmış. Bir de parmakların lalettayın büküldüğü, aralarında açıklıkların bulunduğu bir yumruk... Disiplinli bir örgüt, disiplinsiz bir örgüt arasındaki farktır bu. Bu iki farklı yumruğun vuruşlarının etkisi de farklı olacaktır. İkinci yumruğun sahibinin vuruş yaparken kendi parmaklarını kırması da her an ihtimal dahilindedir.

Eksikliklerimizin, hedeflerimizin gerisinde kalışımızın çok çeşitli nedenleri var kuşkusuz. Bunların her birini ayrı ayrı çözmek, her biriyle ayrı ayrı uğraşmak zorundayız da. Ama eksikliklerimizi aşma sorununu herşeyden önce disiplin noktasında ele aldığımızda katedeceğimiz mesafe gerçekten büyük olacak, hem düşmana, hem içimizdeki düşmana karşı mücadelemiz doğal bir hız kazanacaktır.

Disiplin sorununa tartışmasız böyle bir öncelik verilmeli-

dir. Çünkü, eksikliklerin diğer boyutları üzerinde durulduğunda da elbetteki onların nedenleri üzerine de çözümler, belirlemeler yapılacak, kararlar alınacaktır. Ama eğer disiplin sorununda adım atamadıysak o yapılan çözümler, alınan kararların da bir işe yaramayacağı bellidir.

Örgüt ve örgütsel faaliyetlerimiz açısından **her işin başı disiplin** demek, hiç de abartılı bir yaklaşım değildir.

ÖRGÜT VE DİSİPLİN

"Örgütlenme" neredeyse insanoğlunun tarihi kadar eski bir olgu. İlk insanlar vahşi hayvanların saldırılarına karşı korunmak için gruplar halinde biraraya gelmiş, örneğin kendi içlerinde bir "nöbet" sistemi geliştirmişler. Köle isyanlarında insanlığın örgütlenme deneyimi, birikimi bir adım ileri götürülmüş, isyancı köleler kendi içlerinde örgütlenirken, köle sahiplerine karşı eylemler gerçekleştirecek "vurucu gruplar" kurmuşlar... Ortaçağın köylü ayaklanmalarında ise halkın örgütlenmesi çok yönlü bir hale gelmiştir. Örneğin Şeyh Bedreddin'de askeri örgütlenme, lojistik örgütlenme, kitle örgütlenmesi, toplumsal düzenleme, daha gelişmiş bir şekle kavuşur... Bu örnekler bugün tartıştığımız "örgüt" olayına oldukça uzak örneklerdir belki ama, hepsinde ortak olan bir yan vardır. Hepsi, ilkel insanın doğaya karşı savaşında da, zulmeden egemenlere karşı savaşta da, daha baştan kurallar üzerine inşa edilmiştir. Yani, örgütlenme baştan "disiplin"i içererek çıkmıştır tarih sahnesine.

Örgütlenme ve örgüt olayı-

nın tarih içinde daha etkin bir faktör olarak yerleşmesi ise kapitalizm ve işçi sınıfının tarihi ile paraleldir.

İşçi sınıfı kendisini sömüren, ücretli köleler haline getiren kapitalizme ilk tepkisini üretim araçlarını tahrip ederek gösterdi. Bu eylemler tepkisel ve bireyseldi. Birlikte tavır alma ihtiyacı kısa sürede gösterdi kendini. Bu ise örgütlenme ihtiyacıydı. Gündeme sendikalar geldi. Ancak sendikaların da sömürüyü sınırlandırabileceği ama ortadan kaldıramayacağını görmek için çok uzun zaman geçmesi gerekmedi. Bu süreç, sonuçta işçilerin siyasi örgütlenmesi ihtiyacını açığa çıkardı. Aynı süreç "*nasıl bir örgüt?*" sorusunun da gündeme geliş sürecidir. İşçi Birlikleri'nin, giderek Enternasyonal'in örgütlenmesine hep bu soru temelinde şekillenen tartışmalar eşlik etti. Tartışmalar işçi sınıfının iktidar hedefini de ete kemiğe büründüren RSDİP (Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi) ile daha bir boyutlandı. Söz konusu olan iktidar olunca soru da ona göre daha temel bir önem kazanıyordu çünkü. Leninist "**çelik çekirdek**" anlayışı bu tartışmalar içinde şekillendi.

Denilebilir ki, M-L, sosyalist, komünist örgütlenme sorununun gündeme gelişinden bu yana "*Nasıl bir örgüt?*" sorusuna verilen cevaplardaki farklılıklar kendini en somut haliyle çoğu kez "disiplin" sorununda açığa vurdu. "*Örgüt üyeliği, kimler üye olabilir*" ya da "*demokratik merkeziyetçilik*" başlığı altındaki tartışmaların pek çoğu buna denk düşmüştür. Mesela, demokratik merkeziyetçiliğin nasıl biçimlendirileceği, nasıl bir örgüt yaratılmak isten-

diğinin de göstergesi olmuştur.

Elbette burada 1900'lerden, RSDİP'in kuruluşundan başlayarak günümüze uzanan "demokratik merkezîyetçilik" tartışmalarının tarihçesine girmeye gerek yoktur. Bu, devrimci, M-L, sosyalist iddialı ne kadar örgüt varsa hemen hepsinde yapılmış bir tartışmadır. Tartışmanın yapıldığı ülkenini koşullarına, geleneklerine, içinde bulunulan döneme göre tartışma çok farklı biçimler almış ama hemen her zaman da değişmeyen bir muhtevası olmuştur.

Marks'ın 1. Enternasyonal döneminin anarşistlerinden, RSDİP'in Menşeviklerine, 1950'lerden itibaren halkların mücadelesine musallat olan revizyonistlerden günümüzün sivil toplumcularına kadar hepsinin derdi aynı noktada düğümlenmiş; demokratik merkezîyetçiliğin merkezîyetçilik yanının şu ya da bu biçimde sınırlandırılmasını nasıl sağlarız, bunun teorik gerekçelerini nerede bulabiliriz çabası içinde olmuşlardır.

Ülkemiz soluna 1970'lere kadar egemen olan revizyonist gelenek, bu tartışmada hep Menşevik'lerin tarafında olmuş, "nasıl bir örgüt" sorusuna verdikleri menşevik cevaplar nedeniyle de bir türlü Türkiye işçi sınıfının, halkların mücadelesini ileriye taşıyan bir "örgüt" yaratamamışlardır. Bu tartışmanın ülkemizde yeniden güncelleşmesi ve yoğunlaşması ise bilindiği gibi 12 Eylül sonrasıdır.

Sözde neden yenildik sorusuna cevap arayan tartışmalar içinde, geçmiş devrimci değil inkarcı bir bakış açısıyla sorgulanmaya başlanmış ve bu süreç 12 Eylül cuntasının, emperyalizmin ideolojik bombardımanı

altında, revizyonizmin iflası altında giderek Marksizm-Leninizmin evrensel ilkelerinin, daha doğrusu M-L'in kendisinin sorgulanmasına ve inkarına kadar uzanmıştır.

Örgütsüzlük esasta halk için, devrim için gerçek anlamda savaşmanın göze alınamamasıdır. Fedakarlıkta bulunmak istemeyen, yaşamını disiplinle, denetimle, kurallarla sınırlamak istemeyen küçük-burjuvazinin tercihidir. Örgütsüz tek tek çeşitli insanları ele aldığımızda "devrimci" vs desek de aslında şu çok açıktır; örgütsüz devrimci olunamaz. Çünkü devrimin kendisi bir örgüt işidir.

Yenilgi ortamında ilk keşfettikleri şeylerden biri 12 Eylül öncesinde örgütlerin "aşırı" merkezîyetçi olmasıydı. Örgütler bu merkezîyetçilikle "birey"i, bireyin yaratıcılığını, üretkenliğini öldürmüş, bireysel özgürlüğü yoketmişlerdi! İlk yapılması gerekenlerden biri de bu "katı" örgüt hiyerarşisini, merkezîyetçiliği, katı disiplin anlayışını terketmekti!..

Terkettikleri devrimci örgüttü oysa, devrimdi. Halka yabancılaştırmış küçük-burjuvazinin devrim ve örgüt gerçeğinden kaçıştıydı. Bu değerlendirmelerinin hiçbir objektif temeli yoktu, baştan ayağa subjektiftiler. Eğer 12 Eylül'de aldıkları yenilgiyi bu açıdan doğru dürüst bir tahlile tabi tutsalardı görecekerlerdi ki, alınan onca darbenin nedeni, "katı merkezîyetçilik", "aşırı disiplin" vb. değil, tersine bir türlü merkezîyetçiliğin tam olarak oturtulamaması, disiplinin gereğince uygulanamaması olduğunu

görürlerd. Ama belirtildiği gibi onların derdi, süreci tahlil edip yenilginin nedenlerini bulmak değil, düzen içi, rahat, sorumsuz, yılgın devrimciliklerine gerekçeler yaratmaktı.

İşte bu sürecin sonundadır ki "örgütsüz devrimcilik" moda haline getirildi.

Örgütsüzlük esasta halk için, devrim için gerçek anlamda savaşmanın göze alınamamasıdır. Fedakarlıkta bulunmak istemeyen, yaşamını disiplinle, denetimle, kurallarla sınırlamak istemeyen küçük-burjuvazinin tercihidir. Örgütsüz tek tek çeşitli insanları ele aldığımızda "devrimci" vs desek de aslında şu çok açıktır; örgütsüz devrimci olunamaz. Çünkü devrimin kendisi bir örgüt işidir.

Örgütsüz devrimciliğin dünyanın hemen her yerinde ağır baskı koşullarının, yenilgi dönemlerinin ertesinde moda haline gelmiş olması rastlantı değildir. Bu olgu örgütsüzlüğün asıl niteliğini ele verir. Örgütsüzlük bu koşullarda, daha önce çeşitli nedenler ve ortamlar içinde devrimci saflarda yer almış insanların düzene dönüş eğilimlerine denk düşer.

Örgütsüzlük düzen içiliktir. 12 Eylül baskısı, terörü, demagojisiyle bu dönüşe hız kazandırmış, sosyalist ülkelerdeki revizyonist iktidarların iflası da bu dönüşün "teorik" malzemesini bolca sunmuştur. Örgütsüzlük, yaygınlaşmasının bir aşamasında da bilindiği gibi kendini legal partilerde kurumlaştırmıştır. Legal partiler bugün örgüte karşı olanların örgütüdür. Disipline karşı olanların "disiplini"dir.

Bugün kimse ideolojik düzeyde anarşizmin savunucusu değildir. Ama örgütsüzlük teo-

rileri, örgütle bireyi karşı karşıya getiren anlayışlar özünde, anarşizmden alınmadır. “*Anarşizmin temel taşı, bireydir; anarşizme göre bireyin kurtuluşu, kitlenin, kollektifin kurtuluşunun baş koşuludur... Onun için de sloganı şudur; ‘Herşey birey için!’*” (Stalin, Eserler, c.1, s.262)

12 Eylül sonrasının yılğınları, teslimiyeti seçen teorisyenleri, legal partici örgüt-süzleri, “Katı merkezîyetçiliği” terkedip “birey”i özgürleştirmişlerdir güya. Peki hani nerede üretkenlik?... Siyasetten sanata devrim cephesinde ne üretiliyorsa, yine örgütlü insanlar üretiyor. Bu kesimlerin yöneticileri bile, sınıf mücadelesinde, halkın savaşında en kesin siyasal tavrın konması gereken anda “**bence...**” diye başlayıp biten açıklamalar yapmaktadırlar. “**Ben**” siyasette “**hiç**”liktir. Siyasal gelişmeler karşısındaki etkisizliklerinin bir nedeni de budur kuşkusuz.

“Biz”in ve “biz” olmanın gerekliliklerini reddedenler, devrim için, halkın savaşı, kurtuluşu için bir iddia da taşımazlar, taşıyamazlar.

“Biz”i biz yapan inançtır, ideolojilerdir, güvendir, örgüttür. Biz olmak örgüt olmayı, örgütsel kurallara, disipline, denetime, bir adalet ve hukuğa sahip olmayı gerektirir. Biz, bunlarla güç kazanır. Biz’i düşmana karşı güç haline getiren bunlardır.

İşte görevimiz de, tarihselliği ve güncelliği içinde bunu kavrayarak **biz**’e bu gücü kazandırmaktır.

Elbetteki bütün bunlardan dolayı bu kaçkınların “disiplin ve merkezîyetçiliği” tümünden reddettikleri de sanılmasın. Eğer bir yapılanma içinde iyi bir yer-

lerde iseler, eğer kendi düzen içiliklerini meşrulaştırmış iseler, bu konumlarını korumak, devrimci muhalefeti engellemek için merkezîyetçiliğe öyle bir sarılırlar ki, o “stalinist” diye hergün tonlarca laf yağdırdıkları hiç kalır yanlarında. “Şef”likler tam onlara özgüdür. Kitleler, kitleler derler ama kitleler ellerinde kendi manevraları için bir kozdur yalnızca; demokrasi üzerine söylenmedik laf bırakmazlar ama sendikalarının, partilerinin kongrelerinde ayak oyunları, koltuk pazarlıkları da tam onlara göredir.

DİSİPLİN VE ÖRGÜTLÜ ÇALIŞMA

“*Doğru siyasi çizgi saptandıktan sonra, bizzat siyasi çizginin kaderini, yani siyasi çizginin başarı ya da başarısızlığı da dahil olmak üzere, herşeyi örgütsel çalışma belirler.*” (Stalin, Leninizmin Sorunları) Disiplinin önemi, işlevi soyut bir örgüt şeması içinde değil de, örgütün hayatın içindeki varlığı demek olan işte bu örgütsel çalışma içinde ortaya çıkar.

Örgütsel faaliyet, ancak, birincisi belli politikalarla, ikincisi, belli bir disiplinle sürdürülebilir. Disiplinin olmadığı bir yerde ne kadar çok kadro, ne kadar çok kitle, ne kadar çok silah ve araç olursa olsun, orada sağlıklı, sonuç alıcı bir örgütsel faaliyetten bahsetmek mümkün değildir. “*Örgütün ve örgütsel faaliyetin harcı disiplindir*” deyişimiz işte bu noktada somutlanır. Kadrolar, savaşçılar, kurumlar, araçlar, tüm bunları bir örgüt haline getiren, tüm bunların bir siyasi faaliyet yürütmesini mümkün kılan şey;

program, politika, tüzük, güven ve bunları ete, kemiğe büründürecek olan disiplindir.

Faşizm karşısında illegalite ve silahlı savaş temelinde yürütülecek bir örgütsel faaliyetten söz ediyorsak, bu daha da fazla böyledir.

Disiplin gücümüzdür. Disiplinsizlik de doğal olarak güçsüzlüğümüz... Faşizme karşı illegalite temelinde örgütlenip silahlı savaş yürüten bir örgüt için düşman karşısında gücün ölçüsü tek başına ne yalnızca insan sayısıdır, ne de silah sayısı. Çünkü bunları harekete geçirecek motive edecek şeylere sahip değilsek, bunların hareketini etkili hale getirecek planlara, programlara, kurallara sahip değilsek bunlardan bir “güç” çıkmaz. Kaldı ki, çok çeşitli kesitlerde bunlardan yoksun olduğumuz dönemler de olabilir. Olmuştur da. İrade ve ondan hiç de bağımsız olmayan disiplin, işte böylesi dönemlerde daha da belirleyici hale gelir.

Şunu söyledik hep: “*Düşman tüm teknik donanımına ve gücüne karşın, devrimci iradede üstün olamaz. Onun güç ve teknik üstünlüğünü, ancak irademizle ve disiplinimizle yenebiliriz.*” (Rapor, s.166) Sayısız operasyondan, yaşadığımız, şehitler verdiğimiz katliamlardan hep aynı sonucu çıkarmadık mı? Keza, tersinden bir irade ve disiplin destanı olan firarlarımızdan, yokluklar içinde gündemi belirleyen eylemlerimizden hep aynı sonucu çıkarmadık mı?

Hayata geçirilemeyen herşeyi, yediğimiz büyük darbeleri sorguladığımızda karşımıza aynı eksiklikler ve aynı sonuç çıkıyor: Düşmanın gücü bizim kuralsızlıklarımızdır. Yani di-

siplinsizliğimizdir.

Hemen her konuda olduğu gibi, bu noktada da sormak zordur; Nasıl ve neden? Disiplinsizliklerimiz nasıl ortaya çıkıyor ve nedenleri nelerdir?

Keza, çeşitli grupları, çevreleri eleştirirken, haklı olarak anarşizm, bireycilik, örgütsüzlük vb. diyoruz. Sivil toplumculuk diyoruz, sormamız lazım, bütün bunlar bize ne kadar yansımış, dışımızdaki bu ideolojiden, geleneklerden, kirlenmişlikten ne kadar etkilenmişiz, bunları saflarımıza hangi ölçülerde taşımışız? Yani bir anlamda mızrağı kendimize de çevirmeliyiz.

Bugün çeşitli alanlarda karışımıza açıkça “anarşizan” bir yapı çıkıyor. Rapor vermeyen, karar ve talimatları yerine getirmeyen, hiçbir işi zamanında bitirmeyen, programları uygulamayan bir birimdeki durumu ne diye adlandıracamız? Bu, durumu hiç yumuşatmaksızın söylersek, anarşizan bir yapıdır. Bunların, örneğin bireyci bir ideoloji adına değil, disipline karşı olma, merkeziyetçiliğe karşı çıkma biçiminde değil de, hep “gerekçe”lerle, “mazeret”lerle yapılması, özü değiştirir mi? Özünde disipline karşı olan, özünde bireyciliği taşıyan küçük-burjuvazi, bunu mazeretlerin, gerekçelerin arkasına sığınarak yapmaktadır sadece. Görünen fark budur.

Disiplini sağlayamadığımız yerde hiç bir programın da olmayacağı, olsa da uygulanamayacağı bilinmelidir. Disiplinsiz insan, program yapmaz. Yapılanları da uygulamaz. Politikalar, taktikler, yalnız onun dağılık yani disiplinsiz pratiğinin “izin verdiği” kadar hayat bulur. Bir programa can verecek olan

ne bir devrimci motivasyona ne de kurallara uyma bilincine sahiptir. Bu noktada disiplinsizlik örgütsel çalışma içindeki bir kanser hücresi gibidir. Örgütsel faaliyetin sağlıklı ve sonuç alıcı olabilmesi için erken teşhis ve hücreyi iyileştirecek, gerektiğinde kesip atacak radikal müdahale şarttır.

ÖRGÜTSEL DİSİPLİN VE İÇ DİSİPLİN

Bir hareket için tüzükler, kurallar, kararlar, eğer kadrolar, taraftarlar, üyeler, savaşçılar onlara uymuyorsa, birşey ifade etmezler. Örgütsel disiplin bu örgütü oluşturan insanların iç disipliniyle ortaya çıkar. Kongre Raporu’nda önderliğin çok özlü olarak belirttiği gibi “**disiplinli yaşamı olmayanların, örgüt ilişkileri de disiplinli olmaz.**” Evet, disiplin sorununu ele alırken, en başa koymamız gereken yan kendi yaşamımızı disipline etmektir. Sorumlusu, yöneticisi, kadrosu, savaşçısı, sempatizasyonu öncelikle gereken budur.

Kendi içinde disiplini olmayan hiçbir kurumun, hiçbir faaliyetin ve hiçbir devrimcinin başarı şansı yoktur. Bu yalnız devrimci örgütlenmeler açısından değil, yaşamın her alanı ve kurumu için geçerlidir. Mahalle bakkalını düşünün, dükkanı ne zaman açıp ne zaman kapadığı belli olmayan bir bakkalın aç kalacağı kesindir. Her faaliyet bir iç disiplin üzerine yükselir. Disiplin, önce kurallar değil, işte bu iç disiplindir. Bakkala şu saatte açıp şu saatte kapayacağını diye kimse bir talimat vermez. Ama onun yaptığı işte amacına ulaşması, kendiliğinden bir disiplini gerekli kılar. O, günlük

yaşamın içinden neyi, ne zaman, nasıl yapması gerektiğini çıkarır. Ve onları kendi disiplin kuralları haline getirir.

Aslında soruna önce böyle çıplak bakabilmeliyiz. Şu ya da bu alanda bir faaliyet yürütüyoruz. Bu faaliyetin gerektirdikleri önümüzdedir. Bu alandaki disiplin kuralları ne olmalıdır sorusuna cevap vermek için teorik bir yardıma ihtiyacımız yoktur aslında. Hayata bakmamız yeterlidir bunun için. Faaliyetimizin içinde vardır bu karar ve kurallar. Elbette örgüt gerçeğinde tüm alanların deneyimlerinden çıkanlar, örgütsel kurallara, kararlara da dönüşecek, disiplin hiyerarşik bir yapı içinde de işlevli hale getirilecektir. Ama aslolan iç disiplini sağlayabilmektir. Hiçbir kural, karar, denetim, bunun yerini tutamaz.

DAHA GÜÇLÜ BİR ÖRGÜT İÇİN DAHA FAZLA DİSİPLİN

Disiplinsizlik özü itibarıyla düzen içi bir yaşamın uzantısıdır. Şu ya da bu etken, şu ya da bu gerekçe bunu değiştirmez. Disiplinsizlik, bilinen klasik bir deyimle söylersek, sıkıya gelememektir. Bir devrimci niye sıkıya gelemez? Bunun cevabı da bellidir. Sıkıya gelememek küçük-burjuvazinin en belirgin özelliğidir. O, alışkanlıklarından, rahatından, özlem ve isteklerinden vazgeçemez. Ve disiplin ihlalleri de hep bu noktada ortaya çıkar.

Disiplinsizliğe, iç disiplinsizliğimize karşı yürüteceğimiz savaş, gerçekte biçimsel bir kurallara uyma gayretinin ötesindeki bir savaş olmak zorundadır. Bu savaş, düzenle kesin bir kopuşu sağlama, hangi konumda

ve görevde olursak olalım, yaptığımız işin ve iddiamızın büyüklüğünü kavrama, ve kendimizi bu büyük iddiaya tereddütsüz adama savaşıdır. Bu savaş kazanılmaksızın, düzenden kesin bir kopuş sağlanmaksızın disiplinli olmak için atılan adımlar biçimsel kalacak, istikrar kazanamayacak, içselleşemeyecektir.

Bir randevuya zamanında gitmiyor muyuz, bizden istenen bir raporu vermiyor veya zamanında vermiyor muyuz, gidilmesi gereken bir yere gidiyor, görüşülmemesi gereken biriyle mi görüşüyoruz? Devrimci çalışma için harcaıyabileceğimiz bir zaman dilimini başka şeylerle mi dolduruyoruz, eleştiriyi olması gereken yerde değil ‘şurada burada’ mı yapıyoruz?... Hiçbiri sıradan bir kural ihlali olarak görülmemelidir. Heleki bunların çizgi haline dönüştüğü, yoğunlaştığı noktalarda karşımızda sıradan hatalar, sıradan disiplinsizlikler değil, bize büyük zararlar veren ve verebilecek, dişe diş savaşıması gereken daha büyük bir düşman var demektir. Disiplinin gereğini inkar etmek, örgütü, örgütün gerekliliğini inkar etmek demektir. Ama hatalar, zaafılar bu inkarı açıkça yapmadan sızar içimize. Örgüt içine örgütsüzlüğün ideolojisi, gelenekleri bu yolla taşınır.

Disiplin ve denetime karşı küçük-burjuvazinin de silahları vardır. Görevlerden kaçarak, eleştiri ve öneri yapmaktan, insiyatiften, sorumluluk üstlenmekten uzak durarak kendini hem daha sıkı bir biçimde disipline etme gereğinden, hem de denetimin ağırlığından kurtarmaya bakar. Ne kadar az iş yarsa, o kadar az disiplin gerekir, o kadar az hesap sorulacak şey olur çünkü!.. Başka şeylere kafa yormayı da bu anlamda ge-

rekli görmez zaten. Bu, örgütlü olmanın, örgütsel çalışmanın ruhuna, özüne aykırıdır, ama küçük-burjuva ideolojiye çok uygundur.

İşte bütün bunlardan dolayıdır ki, disiplin sorunu düzenle hesaplaşmamızın bir boyutudur. Böyle ele alınmak zorundadır.

Bunun ötesinde yapmamız gereken, iç disiplinle örgütsel disiplini bir bütün olarak yaşamımıza, mücadelemize egemen kılmaktır. Örgütsel açıdan yaşadığımız onca deneyden sonra, disiplinsizliği küçümseme, disiplinsizliklere karşı liberal davranma mantığı ve alışkanlığı içinde olamayız asla. Bunu her düzeyde terketmek zorundayız. Faşizme karşı çıplak bir savaşın içinde olan, ‘**birşey olmaz**’ların faturasını ağır biçimlerde ödeyen bir hareket olarak bu mantığa, alışkanlıklara hiç bir biçimde tahammülümüz olmadığı bilinmelidir.

Sorun örgütlü bir çalışma açısından ele alındığında disiplin, denetimle bütünleşmek zorundadır. Bu noktada disiplinle denetim, amiyane deyimle **etle turnak** gibidir. Denetimin olmadığı yerde disiplinsizliğin önlenmesi bir yana, disiplinsizliği saptamak, boyutlarını bilmek bile tam olarak mümkün değildir. Denetim, örgüte, birime, insanlara vakıf olmaktır. Ama denetimin görevi elbette yalnızca “saptamak” da değildir. Denetimin asıl işlevi müdahaleyi, yönetmeyi, yönlendirmeyi mümkün kılmaktır. Elinizde ne olduğunu bilmeden neler yapabileceğinizi bilmeniz, “nasıl yapılabileceğine” doğru cevaplar vermeniz mümkün değildir. Özcesi, yönetmek mümkün değildir. Disiplin açısından ele alındığında

da, denetimin görevi disiplinsizliği önlemek, giderek ortadan kaldırmaktır. Testi kırıldıktan sonra yapılan uyarı-eleştiri ve cezaların daha sonraki testlerin kırılmasını önlemede bir işlevi olsa da en azından kırılan o testi onarmayacağı açıktır. İşte denetim tam bu noktada asıl rolünü üstlenmelidir. Yönetici insanlarımız denetimi bu noktada işlevli hale getirmelidir. Sorumluluk alanımızdaki insanlar hakkında, yaşamlarını, her anını, gününü nasıl geçiriyor, eylem hazırlığını nasıl yapıyor, ilişkileri kimlerle ve nasıldır, faaliyet yürüttüğü koşullar nelerdir diyerek mümkün olabilen en fazla şeye vakıf olmak, böyle bir denetimin ön koşullarından biridir. Faaliyete ve faaliyeti yürütecek insanlara vakıf olduğumuzda ikinci adımda yapılması gereken, hangi insanımız açısından hangi eksikliklerin ortaya çıkabileceğini öngörerek buna uygun bir hazırlık, ön eğitim, plan ve denetim mekanizmasının oluşturulmasıdır. Birlikte iş yaptığımız insanları --kadro, taraftar ya da savaşçı ya da kitle ilişkisi-- istisnalar dışında biliyor, tanıyoruz. Dolayısıyla sonradan eleştirmek yerine önceden görmeliyiz. Sonrasında “zaten onun şu yanı vardı”, “zaten şöyleydi” gibi değerlendirmelerin aslında çok da önemli ve işlevli olmadığını bilmeliyiz.

Denetim, salt raporla yapılmaz. Herşeyden önce raporların hemen her zaman belli eksiklikleri içinde taşıyabileceği gözönünde bulundurulmalıdır. Bu eksiklik, bazen raporu yazanın gelişmeleri tahlil etmedeki, değerlendirmedeki yetersizliğinin sonucu olabilir, bazen de kendini başarılı gösterme, eksikliklerini kapatma

subjektivizminin sonucu... Neden, hangisi olursa olsun raporla yetinmemek gerektiği açıktır. Bunu en azından şu üç noktada tamamlamalıyız: Birincisi, koşullar elverdiği ölçüde yerinde denetimle, ikincisi, alttan-üstten daha fazla ve sık rapor alarak, üçüncüsü de yazılı-sözlü verilen tüm bilgileri pratiğin mihenk taşına vurarak... İşlerin iyiliğinin ya da kötülüğünün şaşmaz pratik ölçüleri vardır. Raporları mutlaka o ölçütlerin kantarına vurmamız. Rapor "işler iyi gidiyor" diyorsa hemen o alandaki kadrolaşmaya, kitleselliğe, eylemliliğe, ilişkilere somut rakam ve verilerle bakmalıyız. O zaman rapordaki doğruluk ya da eksiklik kendiliğinden ortaya çıkacaktır.

Disiplinsizliği altetmek için yapmamız gerekenlerden biri de disiplinsizliği bulunulan somutluk içinde çözümlenektir. Disiplin üzerine genel geçer açıklamalar, eleştiriler yapmak ve genel geçer kararlar almakla asla yetinilmeyip, disiplinsizlik, bulunduğumuz alanda daha çok hangi biçimlerde ve hangi noktalarda ortaya çıkıyor, disiplinsizliğe bulunulan alanda ağırlıklı hangi nedenler kaynaklık ediyor gibi sorular cevaplandırılmalı, sorunun üzerine gidiş de bu çözümleme üzerine oturtulmalıdır.

Değişik çalışma alanlarında disiplinsizliğin ortaya çıkış biçimleri, disiplinsizliği besleyen koşullar özü aynı olsa da çoğu kez farklı özellikler taşıyabilmektedir. Örneğin demokratik alanda ve yeraltı örgütlenmesinde disiplinsizliğin farklı farklı biçimleri öne çıkarken, örneğin gençlik alanında ve işçi sınıfı içindeki örgütlülüklerde disiplinsizliğin nedenleri farklılaşabilmektedir. Keza biçimsel olarak

aynı görülen bir disiplinsizliğin demokratikte ya da yeraltında vereceği zararlar, alınacak önlemler de farklı olacaktır. Bunları çözümlemek, disiplinsizliklerin üzerine gitmekte, düzeltmeye nereden nasıl başlayacağımızı, önceliklerimizi belirlemede önemlidir.

İç disiplini, örgütsel disiplini ve denetimi sağlamanın sunulabilecek özel reçeteleri yoktur. Her türlü disiplinsizliği "bıçak gibi" kesecek bir mekanizma da icat edilmemiştir henüz. Elbette kurallar, kurumlar, mekanizmalar oluşturulmalıdır. Ancak, aslolan disiplinsizliğin kaynağına karşı yürüttüğümüz savaştır. Disiplin ve denetim mekanizmaları olan raporlar, periyodik toplantılar, dar ve kitlesel eleştiri-özeleştiri mekanizmaları ve benzerleri bu bütün içinde ele alınmazsa bu işlevi de yerine getiremezler.

Komiteleri işletmek, kolektivistliği mümkün olduğunca yaygınlaştırmak, disiplin ve denetimi sağlamanın en önemli silahlarından. Sol, yıllardır sosyalist demokrasi üzerine yaptığı tüm tartışmalarda örgüt içi demokrasiyle disiplini; inisiyatif ve katılımcılıkla merkezîyetçiliği birbirine karşıt göstermiştir. Oysa devrimci bir örgütte, sağlıklı bir örgütsel işleyişte bunlar birbirini tamamlayan şeylerdir. Kısa bir alıntıyla söylersek; "*Parti içi demokrasi, disiplini ve savaş gücünü zayıflatmak için değil, kuvvetlendirmek içindir.*"

Her disiplinsizlik bizi güçsüzleştiriyor, ya da daha güçlenmemizi engelliyor. Şundan emin olunmalıdır ki, bu bir dernekte yapıldığında da, bir silahlı birlikte yapıldığında da muhtevası itiba-

rıyla aynı olumsuz sonuca yolaçmaktadır. Her disiplinsizlik başkalarının kanı, özverisiyle kazanılanları yok ediyor. Onlarca insanın emeği, bir tek kişinin disiplinsizliğiyle heba olabiliyor. Yıllar içinde yarattığımız güven beş dakikalık disiplinsizlik içinde eritiliyor. Kimsenin buna, bunlara hakkı yok!

Küçük-burjuvazinin ideolojisine ve doğrudan düzene uzanan köklerinin dışında, disiplinsizliğin pratik yaşamdaki en belirgin yanı sorumsuzluktur. İlk elde yoldaşlarımıza, yoldaşlarımızın emeğine, canına ve örgüte karşı sorumluluk duyarak hareket etmek, pratiğimize bu sorumluluk duygusunu hakim kılmak bizi sayısız disiplinsizlikten alıkoyacaktır.

Ülkemizde herşeye rağmen gelişen bir savaş var. Emekçi halkın devrimci potansiyeli, bu savaş içinde her geçen gün farklı koşullar ve biçimler altında açığa çıkıyor. Bu devrimci potansiyelin oligarşi tarafından yeniden düzenin kanallarına çekilmesini ya da bu potansiyelin "sol" adına reformistler, revizyonistler, uzlaşmacılar tarafından çarçur edilmesini engellemek için daha güçlü bir biçimde müdahalelerde bulunmak durumundayız. Daha güçlü müdahale, daha güçlü bir örgütle mümkündür. Daha güçlü bir örgüt olmanın gerekliliklerinden biri de baştan bu yana söylediklerimizin ve mevcut durumumuzun gösterdiği gibi, daha disiplinli bir örgüt olmaktır.

Daha disiplinli devrimciler olmak için atacağımız her adım hemen yansımaları bulacak, örgütümüzü ve savaşımızı daha da büyütecektir.

Rahat Uyu Arap Oğlu

“NİHNE MEFİLNE MÖT”

KEMAL ASKERİ

**Devrimci Halk Kurtuluş
Partisi Kuruluş Kongresi
Üyesi
Son Görevi:DHKC Dersim
İbrahim Erdoğan Silahlı
Propaganda Birliği 2. Ko-
mutanı**

“...Devrimci Sol benim herşeyimdir. Onun içinde yeraldığım günden beri gerçek ailem olmuştur. Kendimi hareketimizle bütünleşmiş biri olarak görüyorum. Devrimci Sol’un dışında bir yaşam düşünemiyorum. Bu hareketin bir üyesi olmak benim için büyük bir onurdur, gurur kaynağıdır. Yaşamım dahil herşeyimle ona bağlı olmayı, onun emirleriyle ölüm dahil herşeyi yapabilmeyi anlıyorum. Kısacası hareketin her isteği benim için bir emirdir...” (Kemal Yoldaşımızın Özgeçmişinden.)

6 Aralık 1994’te şehit düştü Kemal yoldaşımız. Dersim Hozat’ta, umut dağlarında 9 yoldaşıyla birlikte düşmanla çatışarak karşıladı ölümü.

Kadrolarımız, taraftarlarımız kuşkusuz, ya kavgayı doğrudan paylaşmış olmalarından ya da anlatılanlardan onu oldukça tanıyorlar artık. Eğer onun devrimci kişiliğini özetlemek gerekirse, üç temel özelliği öne çıkarılmalıdır: Bağlılığı, mütevazılığı, ve bir halk adamı olma özelliği.

1956’da Tarsus’ta doğan yoldaşımız, mücadeleye 1975’te DEV-GENÇ saflarında katıldı. 75’ten 94’e 19 yıllık bir devrimci yaşam. Tutsaklıklar, darbeler, ihanetler var bu 19 yılda. Ama bir kez olsun, bir an olsun hareketine bağlılığında sarsılma yok.

77 ve 79’da iki kez kısa sürelerle tutuklandı. 12 Eylül’ün arifesinde Akdeniz Bölge Komite üyesidir... 80’de başlayan tutsaklığı 11 yıl sürmüştür. Çıktığında bağlılığı, kararlılığı ve coşkusıyla “mücadeleye hazırım” dedi.

1992 yazında Sivas dağlarında Ahmet Karlangaç Kır Gerilla Birliği’nde savaştı. Orada bir süre Komutan Yardımcılığı görevini yaptı... 1993 yazında Kürdistan Siyasi Sorumluluğuna atandı. Bu görevini sürdürürken Parti Kuruluş Kongremize katıldı. Kongremiz “klasik” bir kongre değildi, oldukça uzun sürmüştü. Kemal yoldaş, bu uzun sürenin tartışmalarında, hesaplaşmalarında aktif olarak yeraldı. Kogrenin tamamlanmasından sonra Parti’nin coşkusıyla doğ-

rudan görev alanına gitti. Bu kez görev alanı Dersim’di. Dersim İbrahim Erdoğan Kır Silahlı Propaganda Birliği Komutanlığı Üyesi olarak savaşın doğrudan içindeydi. Dersim’deki yoldaşlarının, Dersim köylülerinin anlatımlarında hep onun ağırbaşlılığı, “önemli biri” olmasına rağmen “herhangi biri” gibi oturup kalkması, ağırbaşlılığı anlatıldı şehadetinden sonra.

“Küçük iş” yoktu gerçekten onun için. On yıldan fazla tutsaklığı paylaştığı yoldaşları da onun özellikle bu yanına tanık oldular. Günlük yaşantısında da, örgütsel işleyişte de yorulmaz bir emekçiydi. Üstlendiği hiçbir sorumlulukta “talimatı veririm, yaparlar” olmadı onun yöneticilik tarzı.

Bir halk adamı olarak Dersim’lilerin sempatisini kazanırken, kararlılığıyla düşmanının bile saygısını kazandı. 94’ün Aralığında onunla çatışan düşman subaylarından birinin “ben böyle insana kurşun sıkmam” diyerek silahını atıp çatışma alanını terkettiğini anlattı köylüler. Bartın Özel Tıp Cezaevi’nin gardiyanları da aynı saygıyı duymuşlardı ona.

Kemal yoldaşımız bugün savaşçılarımıza, tüm insanlarımıza burada tümünü anlatamayacağımız 19 yıllık devrimci yaşamında kazandığı halk adamı ve dava adamı olma özellikleriyle bir örnek oluşturuyor...

“Nihne Mefilne Möt” (Bize Ölüm Yok) inancıyla şehit düştüler. Yüzlerini kara çıkarmayalım.

KAZANMAK İÇİN SİLAHLANMALI VURMASINI ÖĞRENMELİYİZ

Savaşın orta yerindeyiz.

Zaferimizi engellemek ya da en azından geciktirmek için elinde-avucunda ne varsa cepheye süren bir düşmanla kıyasıya döğüşüyoruz.

Biz de bunu yapabilmeliyiz. Her anımızı cephemizi güçlendirmeye, düşmanı geriletmeye ve yoketmeye vermeli, bunun için de daha çok silahlanmalı, halkımızın olanaklarını daha fazla kucaklamalı, savaşa sürmeliyiz.

İnanç, kararlılık, cesaret için bir yanı ve elbette en önemli yanındır. Ama bu inanç ve kararlılık ve nefret de maddi bir olgu olarak düşmanı vuracak, onu mahvedecek bir silaha dönüşmüyorsa bir şey ifade etmez.

Güçlenmek, kitlelere güven vermek, bu işin olabilirliğini göstermek, karşı- devrimin propagandasının etki alanından çıkarmak ve siyasi gerçekleri açıklamamanın bir aracı olarak, silahlanmak, silahımızı tanımak, kullanmasını bilmek, herşeyi silah yapabilmesini öğrenmek zorundayız.

...vurmaliyiz. Bunun için olanaklarımızı açığa çıkarmak, yeni olanaklar yaratmak, hangi hedeflere yöneleceğimizi iyi bilmek sorunumuzun bir boyutudur. Diğer boyutu ise, silahlarımızı tanımak, nasıl kullanacağımızı bilmektir. Onun kurtuluşumuzun yolunu açacak araçlardan biri olduğunu bilmek, onu sevmektir.

Düşmanımız tepeden tırnağa silahlıdır ve her geçen gün yeni silahlar, yeni donatılar, yeni bilgiler alıp tedbirlerini, askeri gücünü artırıyor. Artan oranda vuruyor halka. Bugün bütün bütçenin yarısından çoğunu savaşa, silahlanmaya harcıyor durumda. Halk düşmanı askeri örgütlenmelerinin, katillerinin sayısını artırıyor, ateş gücünü artırıyor, kendi içinde yeni özel birlikler oluşturuyor; uyumuyor...

Biz de uyanık olmalı, yeni silahlar bulmalı, teknikler araştırmalı, düşmanı canevinden vuracak yol-yöntemler bulup çıkarmalıyız. Aksi, savaşın akıbetini, belirsizliklere, tesadüflere terketmektir; şöyle ya da böyle düşmanın kazanmasına sebep olmaktır.

Herşeyiyle sınıflar savaşının içinde yeralan bir insanın, silaha yabancı olması, onu tanımaması, kullanmasını bilmemesi ve savaşın kazandığı bugünkü biçimler karşısında onu vücudunun bir uzvu, her an elinin altında bulunması gereken bir ihtiyacı olarak görmemesi, anlaşılmaz, affedilmez bir durumdur.

Silahlı uzak görmemeliyiz kendimize, ya da sadece silahlı birliklerimize ait birşey olarak da görmemeliyiz... İşte görüyorsunuz, düşman sokakta, meydana, okulda, mahallede, dağda, her yerde silahıyla yaşıyor, her an tetikte bekliyor.

Korkusu olayın bir boyutudur. Ama hepsi bu değildir. Düşmanımız savaş gerçeğinin bilincindedir ve gereklerini yerine getirmektedir. Çürümüş bir düzenin sahibi olarak haksız bir savaşı yürütüyor oluşu, onu iktidarını korumak için artan oranda silahlanmaya ve hiçbir boşluğumuzu kaçırmadan bizlere vurmaya itiyor.

Biz de vurmaliyiz. Bunun için olanaklarımızı açığa çıkarmak, yeni olanaklar yaratmak, hangi hedeflere yöneleceğimizi iyi bilmek sorunumuzun bir boyutudur. Diğer boyutu ise, silahlarımızı tanımak, nasıl kullanacağımızı bilmektir. Onun kurtuluşumuzun yolunu açacak araçlardan biri olduğunu bilmek, onu sevmektir.

SİLAH SAVAŞÇININ AYRILMAZ PARÇASIDIR

Bir savaşçı silahını vücudunun bir organı gibi kabul etmelidir. Son derece doğal, ayrılmaz bir parça... Bizim için temsil ettiği değerler gerçekten önemlidir. Namus, adalet, öfke, şehitlerimizimizin mirası'dır bir yerde... Herhangi bir insan için ekmek, su, hava neyse, bir savaşçı için de silah odur. Hayatımız boyunca vazgeçemeyeceğimiz, gerekli bakım ve özeni göstereceğimiz, yerinde ve zamanında giderek daha etkili kullanacağımız bir **"olmazsa olmaz"**!.. Onunla uyum içinde bir arada olacak, istenmedik sonuçlara yolaşmasını engelleyerek birlikte yaşayacağız. Ve zaferler kazanacağız.

Bizim silahımızın namlusundan çıkan kurşunlar sadece düşmana giderler. "Yanlış" hedefe vurmazlar. Biz, silahımızla adalet dağıtıyoruz. Savaşırken halkın umudu oluyoruz. Halkın adaletine gölge düşürmeye, onu tartıştırmaya hiç kimsenin hakkı yoktur. Savaş sanat haline getirmek istiyorsak, silahlarımızı bu anlayışla kullanmalıyız. Son derece meşru bir zeminde, haklı bir savaş veriyoruz. Bu haklı savaşımızı her gün biraz daha güzelleştirmeli, ona asla gölge düşürmemeliyiz.

Bir savaşçı silahına gerekli özeni gösterir, onu gerektiği gibi kullanırken mutlaka önce kendisine, ideolojisine ve yoldaşlarına güvenmelidir. Sadece elindeki silaha güvenen biri asla iyi bir savaşçı olamaz. Herhangi bir nedenle elindeki silahını kaybettiğinde o düşman karşısında aciz duruma düşecektir.

İnsiyatif, yaratıcılık, soğukkanlılık yok olur o zaman. Sadece taşıdığı araç gereçle başkalarına üstünlük kurabileceği hissine kapılan birisi, küçük bir olumsuzlukta bu üstünlüğü kaybettiğinde panikleyecek, kaçmaya çalışacaktır.

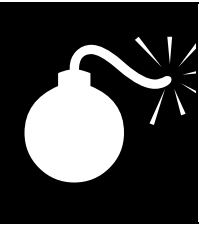
Bir komutan savaşçıların bu noktadaki özelliklerine, yaklaşımına mutlaka dikkat etmeli, bu noktada eğitici, düzeltici olmalıdır. Pekçok eylemde sivil-asker pekçok kişiyi enterne etmek durumunda olabiliyoruz. Unutulmaması gereken, silahı sadece bizim biliyor ve kullanıyor olmadığımızdır. Düşmanlarımızın içinde bizden çok daha fazlasını görüp kullanmış, silahla soğukkanlılığı biraraya getirebilenler de vardır. Böyle bir kişi, silahtan çok silahı tutana dikkat eder. Silahını nasıl tutuyor, ses tonu nasıl, gözleri nasıl bakıyor, söyledikleriyle davranışları arasında bir çelişki var mı?... Bu noktalarda gördüğü en ufak bir tereddüt, kendine güvensiz, "rica" eden tonda sarfedilen titrek bir söz, ürkek bakışlar, böyle bir insanın fırsatını bulduğunda bize karşı bir tavır geliştirmesi için yeter de artar bile. O yüzden bir savaşçı herşeyden önce duruşuyla, bakışıyla, hitap şekliyle, silahını tutuşuyla karşı tarafı etkilemeli ve derhal denetimine almalıdır. Bunu sağlayacak olan ise o savaşçının kendine güvenidir. Aksi durumda sadece silahına güveniyorsa bu avantajını kaybetmesi işten bile değildir. "Modern" silahları başarının tek koşulu sayan bakış açısı da aynı idealizasyon içindedir. Elbette modern silahları elde etmeye çalışırız, ama bizim asıl gücümüz

müz herşeyi silah yapabilmekte olmalıdır.

Savaş belli kurallar içinde yürütülür. Her iki taraf da iradesini karşısındakine kabul ettirmek ister. Biz insiyatif koyup eylemi başlattığımız için çoğu durumda avantaj bizdedir. Çok büyük bir aksilik olmadıkça eylemimiz planlandığı gibi başlayıp bitecektir. Ama herhangi bir nedenle düşman insiyatife ortak olursa, yapılması gereken derhal insiyatifi lehimize çevirmenin çaresine bakmaktır. Kritik an buradadır. Bu anda savaş faaliyetinin gerektirdiği kararlılık ve katılık gösterilemezse düşman bu durumu değerlendirecek, ya elimizden kurtulacak ya da bizi safdışı edecektir. *"El titremesine, yufka yürekliliğe"* yer yoktur tanımlaması özellikle bu anlar için belirleyicidir. Savaşçılar birini safdışı etmenin mutlaka onu öldürmek olmadığını da bilmelidirler. Eylem anında doğal olarak sahip olduğumuz psikolojik üstünlüğün, karşı taraftaki paniğin değerlendirilmesiyle çok çeşitli enterne etme biçimleri bulunabilir. Her türlü çabamıza rağmen insiyatif giderek karşı tarafa geçmişse ve durumu lehimize çevirebilme koşulları yoksa yapılması gereken artık, en az zarara uğramaya çalışmak, insiyatifi düzenli bir geri çekilmeye yönlterek alanı terketmektir.

Eylem anında insiyatif hep bizde olmalıdır. Kimse insiyatifimizi kırmaya cesaret edememelidir. Bir kez eylem kararı alındıktan sonra hiç bir güç, hiç bir koşul bizleri eylemden alıkoymamalı, eylem başladığı anda da kimse bunun önüne geçmeye kalkışmamalıdır, eylemin biçimlenişi, karşıdaki her-

kese bunu anlatacak motifleri mutlaka içermelidir.

Bir devrimci şiddet eylemi, savaşın doğası gereği kibarlığı kaldırmaz ve sonuçları konusunda da, hangi gerekçeyle olursa olsun, eylemin kendisini tehlikeye sokacak girişimlere izin vermez. Plan, program doğru yapılır, her türlü olasılık, öngörülebildiği ölçüde ince ince hesaplanırsa zaten bu konuda bir zaaf çıkması pek mümkün olmaz. Bu bir savaştır, yüzde yüzlük güvenceler, yüzde yüz risksiz koşullar da olmaz zaten, savaşın doğasına aykırı bir başka yan da budur. Ölçümüz her durumda “en risksiz” olanı değil, siyasi olarak en etkili olanı yapmaktır.

Savaş, kendi kurallarını uygulama becerisi ve kararlılığını gösteremeyenlere, onlar ne kadar haklı olurlarsa olsunlar, yenilgi getirir.

Plan yapılır, asgari güvenceler oluşturulur, bunun ötesinde ise esas olan, eylem anında inisiyatifli olmak, temsil ettiğimiz değerlerin bilincinde olmak, kendimize, yoldaşlarımıza, planımıza güvenmek, acımasız olmak, savaş savaşın kurallarıyla yürütme bilincine sahip olmaktır.

Savaş, kendi kurallarını uygulama becerisi ve kararlılığını gösteremeyenlere, onlar ne kadar haklı olurlarsa olsunlar, yenilgi getirir.

Biz, haklı bir davanın savaşçıları olarak zaferler görmek istiyorsak, silahımızı politikamızı

zın emrinde ve savaşın kurallarına sonuna kadar uyarak kullanmalıyız. Böyle yaptığımızda, bunu bir davranış tarzı haline getirdiğimizde, bütün kritik anlarda “şans” hep bizden yana olacaktır. Her eylemimiz, halkı-

mızın umudunu biraz daha büyütecek, savaşımızı bir ileri mevziye taşıyacaktır.

Konuya Güvenlik Önlemleri ile başladık. Çünkü sorunun en

HALK PATLAYICILARI

GÜVENLİK ÖNLEMLERİ !

1. Patlayıcı ciddi bir iştir. Hata affetmez, ilk hatanın son hata olacağını düşünerek hareket etmeli ve hiçbir kuralı ihmal etmemeliyiz.
2. Sakin ve temiz bir ortamda çalışmak şarttır. Çalışma ortamında düzenli tertipli olunmalıdır. Çalışırken elimizde yüzük, saat, zincir gibi şeyler varsa çıkarmalıyız.
3. Kesinlikle yanıcı, yakıcı maddeler çalışma ortamından uzak tutulmalıdır. (Kibrit, sigara, yanan aygaz vb) Hemen yanımızda yüksek akımlı elektrik gerilim hattı olmamalıdır.
4. Fünyeler normal olarak bulundurulurken (elektrikli veya adi füyne) çevresi mutlaka yumuşak malzemeye (pamuk-bez) kapatılmalıdır. Isınmayacak ve darbe gelmeyecek şekilde kutuda taşınmalıdır. Füyne kesinlikle çıplak olarak cebe konmaz. İki-üç füyneyi üzerimizde taşımamız gerekiyorsa kibrit kutusu içine pamuk koyup fün-yeleri bu kutuda taşımak gerekir.
5. Patlayıcı maddelerle uğraşırken elde çıplak yara olmaması gerekir. Mümkünse lastik eldiven veya ameliyat eldiveni kullanılmalıdır. Çalıştıktan sonra eller mutlaka bol sabun ve suyla yıkanmalıdır.
6. Çalışırken bulunduğumuz yerde mümkün olduğunca az insan bulunmalıdır.
7. Bilmediğimiz şeyleri kesinlikle karıştırmamalı, denememeliyiz. Mutlaka sorup, okuyup, öğrenmeliyiz.
8. Patlayıcı işiyle uğraşırken olası zehirlenme vb. durumlar için çalışmadan önce kahve içilebilir. Zehirlenme uğraşılan maddelerden çıkan kokudan olur ve önce şiddetli baş ağrısı şeklinde kendini gösterir. Zehirlenme ileri boyuttaysa kusma da görülebilir. Böyle durumlarda derhal açık havaya çıkılmalı, el ağza, yüze, göze değdirilmeden bol suyla iyice yıkanmalıdır. Şiddetli zehirlenmede yoğurt yenilmelidir ve temiz havada istirahat edilmelidir.
9. Asit gibi sıvı maddeler kolayca düşüp kırılmayacak tarzda, sağlam cam şişelerde ve uygun yerlerde saklanmalıdır.
10. Patlayıcı maddelerin adları bulunduğu kaplara rahatça okunacak şekilde yazılmalıdır.

önemli halkalarından biri budur. Bunu kavramayan patlayıcıyı da kullanamaz, kullanma hakkını kazanamaz; onun temsil ettiği işlevin ayırıcılığıdır. Sıralanan önlemler bir talimat titizliğiyle uygulanmak durumundadır. Buna bir kez daha dikkat çektikten sonra konunun teknik yanına geçebiliriz.

HALK PATLAYICILARI

Patlayıcı maddeler çeşitli kimyasal maddelerden oluşan, dışarıdan uğradıkları bir etki ile derhal, çok hızlı bir şekilde bulundukları ilk halden (katı, sıvı) gaz haline geçen ve bu noktada etrafa şiddetli yıkma, yakma ve ışık etkisi gösteren maddelerdir. Çok hızlı hal değiştirdikleri için, kararsız maddeler olarak tanımlanırlar.

Patladıkları vakit yakma, yıkma ve ışık etkisi gösteren bu maddeler önceden yapılmış, kullanıma hazır halde bulundukları gibi, piyasada başka amaçlarla bulunan bazı kimyasal maddelerin uygun koşullarda, gerekli oranlarda biraraya getirilmesiyle elde edilebilen ve güçlü patlayıcı özelliği olan karışımlar da vardır. Böylesi patlayıcılara "Halk Patlayıcıları" adı verilir.

Halk patlayıcıları, genel olarak hazır patlayıcılardan daha az tahrip gücüne sahiptir. Ancak bazı çeşitleri, uygun oranlarda ve titizlikle hazırlanırsa tahrip gücü çok yüksek halk patlayıcıları elde etmek de mümkündür.

Halk Patlayıcıları Yapımında Kullanılan Temel Maddeler Şunlardır:

- **Potasyum Klorat ($KClO_3$) - Çiçek-bahar gübresi olarak bilinir.
- **Potasyum Nitrat (KNO_3) - Hint Güherçilesi olarak bilinir; gübre...
- **Amonyum Nitrat (NH_4NO_3) - Gübre...
- **Alüminyum Tozu
- **Nitrik asit (HNO_3)
- **Sodyum Nitrat ($NaNO_3$)
- **Sülfirik Asit (H_2SO_4) - Saç Yağı olarak da bilinir.
- **Demir Oksit (Fe_2O_3) - Pas olarak tanınır.
- **Civa
- **Kibrit Tozu
- **Permanganat

Halk Patlayıcısı yapımında gerekli olabilecek diğer malzemeler şunlardır:

Şeker, kükürt, toz kahve, benzin, gaz, yaldızlı boya (alüminyumlu boya), soba boyası, tiner, parfüm, motor yağı, sabun, odun talaşı, yumurta sarısı, naftalin, parafin, çocuk pudrası, kömür tozu...

Nereden Bulabiliriz?

Bu saydığımız maddeleri piyasada satıldıkları değişik yerlerde bulabiliriz. Dikkat edilirse bunların temel maddesi gübrelerdir. Gübreyi bahçecilik, tarla, sera, çiçekçilik ile uğraşan kişilerden veya bunlara gübre satan yerlerden bulabiliriz. (Zirai Donatım, gübre satan değişik kuruluşlar vb.. gibi)

Alüminyum tozu ise alüminyum doğrama atölyelerinde vardır. Pencere, balkon pervazı vb. yapmak için alüminyum doğranan yerlerde kesim sırasında alüminyum tozları birikir. Buralardan alınabilir. Veya aldı-

ğımız bir alüminyum profil boruyu ege ile egeleyerek alüminyum tozu elde ederiz.

Odun talaşını marangoznelerden veya mobilyacılık yapan, tahta doğramacılık yapan işyerlerinden bulabiliriz.

Kükürt kimyevi madde satan herhangi bir yerden alınabilir.

Tiner, sülfirik asit, civa gibi maddeleri nalburlardan bulabiliriz.

Diğer adı geçen maddelerin bazılarını da eczanelerden, zirai ilaçlama yapan yerlerden, buralara kimyasal madde satan yerlerden bulmak mümkündür.

Hazırlıkta Dikkat Edilmesi Gereken Kurallar

Yukarıda sayılan bütün bu maddeler, belirtilen oranlarda bir araya getirilerek elde edilen karışımlar Halk Patlayıcısı olarak kullanılır.

Halk Patlayıcısı hazırlanırken, azami tahrip gücü elde edebilmek için dikkat edilmesi gereken kurallar şunlardır:

== Nem bu tür patlayıcıların tahrip gücünü azaltır. Bu nedenle kullanılacak gübrenin nemi alınmalıdır. Bunun için temiz kuru bir zeminde güneşte bırakılarak kurutulabilir. Ya da tava veya benzeri bir kapta, ateşin üzerine oturtmadan, yeterli ısıyı alacak mesafede tutularak, tahta bir çubukla karıştırarak kurutulur.

== Kurutulan maddeler tahta ya da plastik bir havanda, tahta çubuk kullanılarak dövülüp toz haline getirilmeli ve elekten geçirilmelidir. Bu işlem diğer maddelerle çok iyi karışmasını

sağlar. Bu da yapılan patlayıcı karışımın hassasiyetini artırır, tahrip gücünü çoğaltır.

== Ziraat'te toprağı gübrelemek için kullanılan kimyasal maddeler % 100 saf olarak piyasada bulunmaz. Satılanların istenilen güçte olup olmadığını anlamak için sülfirik asit kullanılır. Örnek olarak alınan Potasyum Klorattan bir kibrit kutusu kadar alınır ve üzerine çok az bir miktar sülfirik asit dökülür. Eğer hızla reaksiyona giriyor, çıtırtılı, sıçramalı bir biçimde yanıyorsa bu gübreden patlayıcı yapabiliriz.

== İçindeki aktif maddesi % 35'ten daha az olan gübreler, patlayıcı yapımı için tercih edilmez, kullanılmaz.

== Toz haline getirilmiş, e-lekten geçirilmiş maddeler birbirleri ile çok iyi karıştırılmalıdır. Elde edilen karışım homojen bir karışım gibi olmalıdır... Buna örnek vermek gerekirse, nasıl çayın içine istediğimiz kadar şekeri koyup karıştırdığımızda şekeri erir ve çayın her tarafında tadı aynı olursa burada da anlatılmak istenen budur. Toz haline getirilen bu maddeler (karıştırıldıklarında tabii ki erimezler) birbirleri ile karışmalı ve içine konulduğu kabın her tarafında aynı oranda olmalıdır, istenilen budur.

== Elde edilen karışımın konulduğu kap iyice kapatılmalı, herhangi bir şekilde patlayıcının nemlenmesine yolaçmamalıdır. Bunun için patlayıcı karışımı uygun kaplara konulmalı, kapağın kenarları çekomastik, cam macunu vb. maddelerle iyice sı-

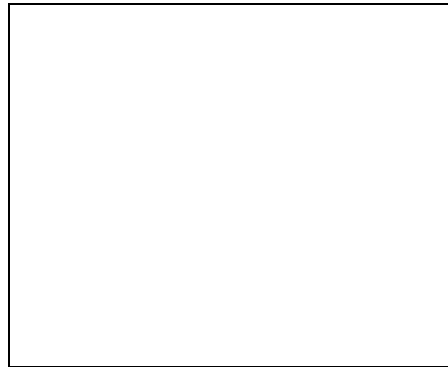
vanmalı, havanın nemini alması için hava ile bile temas olmamalıdır. Bunun için takılan fünüye ve fitilleri uygun biçimlerde yerleştirmeliyiz.

Karıştırma Oranları

Patlayıcı yaparken kullanılacak maddelerin birbirine karıştırılma oranlara iyi bilinmelidir. Bunu doğru belirlemek için doğru çalışan bir tartı aletimiz olmalıdır.

Karıştırılacak oranlar, ağırlık birimi olarak ölçülür. Örnek vermek gerekirse; yapacağımız patlayıcı madde için A, B ve C maddeleri gerekiyor ve oranları % 60 A, % 25 B, % 15 C olarak belirlenmiş olsun. Buradan şu anlaşılır: Yapacağımız patlayıcı karışımı toplam 100 gram ağırlığında olacaksa, bunun 60 gramını A maddesi, 25 gramını B maddesi ve 15 gramını da C maddesi oluşturacak demektir.

Yine aynı maddelerden 500 gramlık bir patlayıcı yapacak-sak, bunun 300 gramını A maddesi, 125 gramını B maddesi ve 75 gramını da C maddesi oluşturacak demektir.

Halk Patlayıcılarında Kullanılan Bazı Maddelerin Bilinmesi Gerekli Özellikleri

Potasyum Klorat; Beyaz renklidir. Halk dilinde adı

“Çiçek-bahar” gübresidir. Rutubetten az etkilenir. Zehirlidir. 200 derecede erir. 100 derecenin altında kurutulur. Kullanmadan önce nemini kurutmak gerekir. Kullanıldığı patlayıcı fünüye ya da flaş ile patlatılabilir. Potasyum Klorat, sürünmeye karşı hassas bir maddedir. Toz şeker taneciklerinden daha iri, kristal şeklindedir.

Potasyum Nitrat; Halk dilinde adı “Hint güherçilesi”dir. Suyu çeker. Suda erir. Hassas değildir. Barut yapımında kullanılır.

Amonyum Nitrat; Su çeker. Rutubetten etkilenir. Gri, sütlü kahverengi arası bir renkte, iri taneler halindedir. 169 derecede erir. Kuruyunca hamur haline gelir.

Sülfirik Asit; “Zaç yağı” adıyla da bilinir. Sarı renkte bir sıvıdır. Sudan etkilenir ve sulandırıldıkça gücünü kaybeder. Deri, kumaş üzerine gelince yakar. Suyu kullanılırken mutlaka dikkat edilmesi gereken bir nokta vardır. Sülfirik asit üzerine su dökülmez. Böyle yapılıncaya çok şiddetli reaksiyon gösterir. Tam tersi yapılır, yani suyun üzerine yavaşça sülfirik asit dökülür. Cam kaplarda saklanmalıdır.

Nitrik Asit; Cam şişede, kapalı olarak saklanır. Işıktan korunmalıdır. Çok kuvvetli bir çözücüdür. Zehirlidir. Yakıcı özelliği vardır. Fünüye yapımında da kullanılır.

A - Potasyum Klorath Patlayıcılar...

Potasyum Klorat kullanılarak yapılan bazı patlayıcılar şunlardır:

1) % 60 Potasyum Klorat + % 40 Alüminyum Tozu.

Bu örnekten 100 gram patlayıcı yapmak istiyorsak, 60 gram potasyum klorat ve 40 gram alüminyum tozu alırız... Potasyum klorat nemli ise güneşte kurutulur. Sonra yavaş darbelerle iyice ezilir ve elekten geçirilir. Belirtilen orandaki alüminyum tozu ile aynı kaba konur ve iyice karıştırılır. Daha sonra bu karışım patlatılacak kabın içine konur ve ölçülü, çok sert olmayan darbelerle sıkıştırılır. Sıkıştırma esnasında daha sonra patlatacak maddeyi koyabilmemiz için kurşun kalemle bir yuva açılıp bırakılır. Buraya flaş konularak patlatılır. Çok etkili bir patlayıcıdır.

2) % 75 Potasyum klorat + % 15 kömür tozu + % 10 kükürt.

Potasyumun kurutulması ve toz haline getirilmesi gerekir. Bu işlemlerden sonra kükürt ile iyice karıştırılır. Daha sonra bu karışıma kömür tozu eklenir ve tekrar iyice karıştırılır. Flaşla patlatılır.

3) % 80 Potasyum Klorat + % 12 Motor Yağı + % 8 Şeker.

Bunlarla hazırlanan bu patlayıcı hamur halinde olur... Potasyum'un aynı şekilde nemi alınır, toz haline getirilir ve şekerle iyice karıştırılır. Bu karışım da nemlenme olursa tekrar kurutulur. Daha sonra motor yağı ilave edilerek yavaş yavaş iyice karıştırılır. Sonunda hamur haline gelir. Patlatılacak kabın içine doldurulur ve dikkatli bir

şekilde sıkıştırılır. Güçlü bir patlayıcıdır.

4) % 75 Potasyum Klorat + % 25 Şeker.

Aynı şekilde kurutulup toz haline getirildikten sonra şeker ile iyice karıştırılır. Tekrar nemi almak için kurumaya bırakılır. Daha sonra patlatılacak kalıbın içine konur.

5) Potasyum klorattan zehir de yapılabilir.

Bunun için 250 gram Potasyum Klorat + 500 gram Nitrik Asit + 400 gram yemek tuzu (Na Cl-Sodyum klor) alınır. Karıştırılır. Etkili bir zehir elde edilir.

6) Diğer Potasyum Klorat'lı Halk Patlayıcıları:

= % 85 Potasyum Klorat + % 15 Parafin

= % 85 Potasyum Klorat + % 15 Naftalin

= % 60 Potasyum Klorat + % 20 Amonyum Nitrat + % 12 Alüminyum Tozu + % 8 Kömür tozu + şeker, kibrit eczası

= % 70 Potasyum Klorat + % 30 Kömür tozu

= % 90 Potasyum Klorat + % 10 Gaz Yağı (Bildığımız gaz)

B - Amonyum Nitrath Patlayıcılar...

Amonyum Nitrat kullanılarak yapılan bazı patlayıcılar şunlardır:

1) % 85 Amonyum Nitrat + % 15 odun talaşı.

Amonyum nitrat hafif ateşte kurutularak, nemi alınır. Sonra ezilerek toz haline getirilir. Odun talaşının da nemi aynı şekilde alınır. Ve birbirine iyice karıştırılır. Patlatılacak kalıbına konulur. Fünye ile patlatılır.

2) % 80 Amonyum Nitrat + % 20 TNT (toz halinde).

Elimizde biraz TNT varsa, bunu ezerek toz haline getiririz, Amonyum nitrat aynı şekilde kurutulur ve toz haline getirilir. Sonra ikisi iyice karıştırılır ve kalıbına yerleştirilir. Tahrip gücü yüksek bir patlayıcı elde edilmiş olur.

3) Diğer amonyum Nitrath Halk Patlayıcıları:

= % 92 Amonyum Nitrat + % 8 Yıldızlı Boya

= % 85 Amonyum Nitrat + % 10 Alüminyum Tozu + % 5 Talaş

= % 80 Amonyum Nitrat + % 14 Alüminyum Tozu + % 6 Kömür Tozu

= % 75 Amonyum Nitrat + % 15 Çocuk Pudrası + % 10 Şeker

= % 70 Amonyum Nitrat + % 20 Potasyum Klorat + % 10 Çocuk Pudrası

Amonyum Nitrat kullanılarak yapılan patlayıcıların, uygun şekilde patlaması için güçlendirici bir madde ile patlayıcıyı takviye etmek gerekir. Bunun için varsa, TNT veya dinamit ya da civa fülminat kullanılır...Ayrıca dikkat edilmesi gereken bir nokta: Amonyum Nitrat'lı karışımlar metal kaplara konulmamalıdır.

Yeniden Çıkarken...

Baştarafı 2. Sayfada

Hareketimiz tam bu kesitte darbe ihanetini yaşadı. Darbeciler tüm değerlerimizi kirlettikleri, tüm silahlarımızı gasbettikleri gibi DEVRİMCİ SOL Dergimizi de gasbettiler. Ama ihanetin ömrü kısadır.

Darbeciliği altettik. DEVRİMCİ SOL Dergisi 5. Sayısıyla yeniden merhaba dedi. Kapağında darbeciliğe karşı mücadelenin kazanıldığını, darbenin altesdildiğini duyurdu halkımıza.

93 Haziran'ında çıkan 6. Sayı yakın hedefimizi ve yapılması gerekeni söylüyordu tüm Devrimci Solculara: "Yenilenmeden Partiyi Kazanamayız."

Zorlu yollardan geçtik. Kuşatmaları yarıdık. Ve Türkiye Halklarına Parti Cephe silahını kazandırdık.

Şimdi daha güçlüyüz zafer yolunda.

Şimdi Devrimci Sol dergisi olarak da daha güçlüyüz.

Partiyi kazanmanın onuruyla, Partimizin Merkez Yayın Organı olarak yeniden Merhaba!..

DEVRİMCİ SOL Dergisi'nin DHKP Merkez Yayın Organı olarak çıkışı, Kuruluş Kongremizin kararlarından birinin daha hayata geçirilmesidir.

"Yayın Faaliyetimiz Üzerine" başlığını taşıyan 9 No'lu

karar Merkez Yayın Organı'na ilişkin şunu belirtiyordu:

"KARAR: 9

Partili dönemde yayın faaliyetimizi daha profesyonelce ele almalı ve yetkinleştirmeliyiz. Bu anlamda;

1. 12

Eylül'den önce dört sayı, 13 Eylül darbesinden sonra ise iki sayı çıkardığımız DEVRİMCİ SOL DERGİSİ, 'DHKP MERKEZ YAYIN ORGANI DEVRİMCİ SOL' logosuyla periyodik olarak çıkacaktır..."

Kararda da belirtildiği gibi, politik açıdan da, örgütsel açıdan da "yeni" değiliz. DEV-

RİMCİ SOL Dergisi olarak da 1980'e uzanıyoruz. 15 yıldır kesintilere rağmen hep ülkemiz devrimine akan bir çizginin üzerindeyiz.

Devrimci Sol Dergisi, belirttiğimiz gibi Parti'yi kazandığımız, Parti ve Cephe silahıyla kuşandığımız bir sürecin onuru ve gururuyla çıkıyor.

Ama en az taşıdığı bu onur ve gururun yüklediği bir sorumluluğu da taşıyacak. Devrimci Sol dergisi, bilinen çeşitli nedenlerle, Kongre Kararları'nda öngörülenden daha geç çıkmak durumunda kaldı. Bu gecikmeyi telafi etme sorumluluğunu da taşıyoruz.

Bu sorumlulukları nasıl yerine getireceğiz? Buna cevap olarak yayın politikamız üzerine birkaç noktanın altını çizmekte yarar var.

Gerek legal, gerekse de illegal bütün yayınlarımızda günceli yakalama ve yönlendirmeyi esas alacağız. Bu yalnızca Merkez Yayın Organı açısından değil, genele yönelik legal yayında ya da alanlara, bölgelere yönelik yayınlarda da böyle olabilmelidir.

Şunu açıkça koymak gerek; bugün yapılan bir çok şey solun birbirini taklidi üzerine şekilleniyor. "Neye yarayacak?", "Amacı ne?" soruları sorulmadan, ya da bu noktada soyut şeyler söylenilerek aslında düşünülmeden, yapılmış olması için yapılmaktadır. Bugün "çıkarmış olmak" için çıkarılan dergilerin sayısı hiç de az değildir. Çoğu belli politikaları kitlelere taşımanın, mücadeleyi yönlendirmenin araçları olmaktan çok yalnızca "varlık" kanıtlama ihtiyacının sonucunda arada bir yayınlanmaktadır.

Hiçbir yayınıımız böyle değildir ve olmamak durumundadır. Halkımıza, kadrolarımıza, şu ya da bu alana politika sunmayan, gündemdeki gelişmeler üzerine "müdahale" niteliği taşıyan birşeyler söylemeyen, yönlendirmeyen, burjuvaziyle, küçük-burjuvaziyle, uzlaşmacı-

lıkla hesaplaşmayan, bu doğrultuda ideolojik bir mücadeleyi boyutlandırmayan bir dergi için harcanan emek, zaman, para, herşey boşunadır.

Merkez Yayın Organı'mızda da tüm bunları, yararlılığı ölçü alacağız. Bu anlamda da, genel bir periyodumuz olmakla birlikte, belli gelişmelere ilişkin olarak o periyodu bekleme, illa belirli bir sayfa adedinde çıkma gibi kaygılarımız olmayacak, tersine herhangi bir güncel konuda, sürecin şu ya da bu noktada hız kazandığı noktalarda hemen Merkez Yayın Organımızı süratle çıkarma, perspektif sunma tarzında bir politika izleyeceğiz.

Mücadeleye somut, açık, maddi birşeyler katmak için çıkıyoruz. Biçimsel tüm yanları da buna göre belirleyeceğiz kısacası.

İllegal bir yayın organının basım, dağıtım vb. sorunları, kuşkusuz belli zorluklarla, imkansızlıklarla karşılaşacak. Ancak bunu çözmek de yine okurlarımızın, DHKP'nin kadro, üye, savaşı, taraftar, tüm insanların sorumluluğundadır. Çeşitli yöntemler geliştirerek, olanaklar yaratarak bunun koşullarını yaratmalıyız.

Bu koşulları yaratmak mümkündür. Bunu deneyimlerimizle biliyoruz. Ama bunun

da ötesinde asıl olan basımından çoğaltılmasına, dağıtımına kadar her aşamasının emekle, özveriyle, risklerle mümkün olabildiği böyle bir yayın organını işlevli kılmak, onu düşmana karşı mücadelemizde bir silaha dönüştürebilmektir.

DHKP'nin, Cephe'nin yöneticisi, kadrosu, üyesi, savaşı, taraftarı!... DEVRİMCİ SOL'da yazılan her sözcük öncelikle "sana"dır.

Her yazıyı, sorgulayan, eleştiren ve vermek istediğini alan bir yöntemle okumalıyız. Her yazı için sormalıyız: Bu yazı ne söylüyor? Bu yazı bizim birimiz, alanımız açısından ne söylüyor? Ve bu yazı benim için ne söylüyor?...

Eğer eksiklikler üzerine bir yazıysa, herkes kendinden bir parça bulacaktır onda. Bulmalıdır. Yazılanları üzerine alınmayan "okur" tipini terketmeliyiz. Yazılanlar eğer şu ya da bu biçimde bir politikayı, örgütlenmeyi gündeme getiriyorsa, aynı şekilde, bunları da yine kendimiz dışındaki "koşulları uygun" alanlar için düşünmemek, o öneriyi, o politikayı, bulunduğu alanın örgütlenme düzeyi ne olursa olsun, kendi somutu-muza nasıl uyguladınız diye düşünmek durumundayız.

Kısacası yazan biziz, yazılan biziz, öneren biziz, uygu-

layacak olan biziz.

Devrimci Sol Dergisi'nde yazılanlar bu bütünlüğü içinde gerçek işlevine sahip olacaktır.

Kuşkusuz DHKP-C'liler bu derginin yalnızca "okuyucusu" olma konumunda da değildir.

"Karar: 9" şöyle devam ediyor:

"Bu süreçte Merkez Yayın Organı büyük görevlerle yüklüdür. Partinin en önemli kadro eğitim aracıdır.

Parti kültürünün yaratılması, çalışma tarzı, bölge ve alan faaliyetlerinin yeniden örgütlenmesi üzerine perspektif sunulması, partili ve cepheci çalışmanın özgünlükleri, çeşitli deneylerin aktarılması, birçok perspektif ve talimatın yayınlanması, yeni açılım ve çözümlemelerin yapılması bütünüyle Merkez Yayın Organının görevidir.

Tüm bölge ve alan komiteleri, Silahlı Propaganda Birlikleri'nin komutanları, Merkez Yayın Organının yayın kurulu gibi çalışmak, üretmek zorundadırlar..."

Devrimci Sol Dergisinin DHKP'nin Merkez Yayın Organı olarak, Kongrenin karar altına aldığı işlevi üstlenebilmesi, yoldaşlarımızın bu görevi de omuzlamalarıyla mümkün olacaktır.

**İki tane gözün var senin
Binlerce gözü var partinin
Her yoldaşın bildiği kendi kenti
Beş kıtanın beşini de bilir parti.
Her yoldaşın vakti saati var
Partinin ise tarih saati.**

**Her Yoldaşı yok edebilirler her an
Parti ise yedi değil, binlerce can
Yığınların öncüsü o çünkü
Ve o yönetiyor cengi
Gerçeğin bilinciyle işlenmiş olan
Başyapıtların kılıncıyla.**

Seçimle Değil, Devrimle!..

Seçimler hemen tüm emperyalist ülkelerde, ve tüm yeni sömürgelerde aşağı yukarı aynı işleve sahiptir. Ancak faşizmin bir demokrasicilik oyunu olarak sahnelendiği bizim gibi ülkelerde kuşkusuz bu oyun egemen sınıflar açısından daha da büyük bir önem taşıyor.

Türkiye'nin gündeminden de seçim hemen hiçbir zaman eksik olmuyor. Seçimin biraz olağan süresi içinde, 4-5 yılda bir yapılabildiği ender kesitlerde bile bu 4-5 yıl erken seçim tartışmalarıyla geçiyor.

Tesadüfi değil elbette. Ya da bizim ülkemizde burjuva partilerinin seçim aşkıandan da ileri gelmiyor. Sorun krizin derinliğiyle ilgilidir. Yani başka deyişle oligarşinin bir türlü siyasi istikrara kavuşamamasıyla. Hangi parti, hangi "program ve vaatler"le iktidar olursa olsun, işbaşına gelenin ilk işi IMF'yle görüşmeler yapmak ve halka hemen bir "istikrar paketi" sunmak oluyor. Egemenler için sağlanmaya çalışılan bu istikrar ise halkın hoşnutsuzluğunu derinleştiriyor. Hoşnutsuzluk ise, oligarşinin seçimi yeniden gündemine alması anlamına geliyor.

Son seçimler bu açıdan yeni bir örnek oluşturuyor. Henüz seçim ortamından çıkmamışken erken seçim tartışmaları gündeme geldi bile. Hep beraber aldıkları erken seçim kararını şimdi kendileri "adaletsiz", "aceleye geldi" vb. diye nitelendirip yeni bir seçimin ışığını yaktılar.

SEÇİMLER VE ALTERNATİF OLMAK

Boyner'in partisi buna iki yıllık bir ömür de biçti: "En geç iki yıl içinde seçim." Ve hemen hiç kimse, seçimler sonucunda oluşacak hükümete iki yıldan fazla ömür biçmiyor. Aslında bunu tahmin etmek zor değil, çünkü hiçbir düzen partisinin sürdürüle gelen ekonomik politikalar, baskı rejimine yönelik farklı birşey söylemediği biliniyor. Bunansa kitlelerin hoşnutsuzluğunu ve tepkilerini seçim fasılasının hemen arkasından yeniden yükselteceği açıktır.

Kriz derinleştikçe, oligarşi istikrarı kaybettikçe bu oyuna daha sık başvurulacaklar; ne zamana kadar? Devrim, demokrasicilik oyununu raftan kaldırmaya kadar.

Faşizmin demokrasisi bir yerde seçimlerle soluklanıyor; seçimler her seferinde kitlelerin hoşnutsuzluklarını ve tepkilerini sandıkta boğma ve kitlelerin düzen içi umut ve beklentilerini tazeleme misyonunu yükleniyor. Yani diğer bir deyişle seçimlerin hoşnutsuzluğu, tepkiyi emip vaat ve umut pompalayan basit bir mekanizması var. Kullandıkları sloganlar, propaganda, yani reklam yöntemleri değişiyor ama işin esası bu. Burjuvazinin, düzen partilerinin sözcüleri de seçimin

bu işlevini gizlemiyorlar aslında, gayet açık yazıyorlar. "Halkın burasına geldi, artık önüne sandığı koymak gerek"; evet, burjuva basında aynen böyle ifade ediliyor olay.

Peki nasıl oluyor da oligarşi bu oyunu bu kadar açık oynayabiliyor? Bu soruyu bir yana kaydedip devam edelim.

Seçim oyununun bugünkü biçimlenişinin ortaya koyduğu veriler devrimciler açısından önemlidir. Burjuvazinin ideologları düzen partilerindeki bu politikasızlık ve çaresizliği gördükleri için, daha bugünden, iktidar olacak hükümete öğütlerde bulunuyor, herşeyi alıştırma alıştırma yapmak lazım diyorlar. Ama ister "alıştırma alıştırma" yapsınlar, ister "şok" kararlarla. Yeni kurulacak hükümetin yalnızca ilk altı ayda ödemek zorunda olduğu iç ve dış borç miktarı, halkın üzerine hangi ölçüde gelineceğinin göstergesidir. Zamlar, yeni istikrar paketleri, işten çıkarmalar, bütün bunlar artarak sürecek, bu yanıla ülke gündemi değişmeyecek yani. Tekelci burjuvazinin kısa süre sonra yine "patlama" kabuslarıyla yatıp kalkmaya devam edeceği kesindir ve kabuslarından kurtulmasının da çaresi yoktur. İşte bu noktada bizim de derinleşen ve derinleşecek hoşnutsuzluğa devrim alternatifini geliştirecek bir cevap oluşturma sorunumuz olmalıdır.

Devamı 88. Sayfada

SEÇİMLER VE ALTERNATİF OLMAK

Baştarafı 92. Sayfada

Sorun oligarşi içi varyasyonlar, muhtemel koalisyonlar üzerine fikir yürütmek, bunlara dair “çözüm” umutları yeşertmek değil, esas olarak, derinleşeceği bugünden gün gibi açık olan bir hoşnutsuzluğu devrime, devrimci örgütlenmelere kanallı etmenin yol ve yöntemlerini geliştirmektir. Ülkenin gündemini belirleyen ve belirleyecek olan, politikalar yön verecek olan oligarşi içi ilişkiler değil, oligarşiyle halk arasındaki çelişkidir. Birbirlerine herşeyi söyleyen, kendilerini birbirlerinin alternatifi ilan eden düzen partileri, daha seçim öncesinden “ülkenin yüksek çıkarları gerektirirse elbette düşünürüz” diyerek biraraya gelebileceklerini de söylemektedirler. Ülkenin yüksek çıkarları dedikleri ise biliniyor, halkın muhalefetinin düzeni tehdit ettiği noktada sözkonusudur onlar için. Bu unutulmamalı, devrimci politika da bu zeminde yapılmalıdır. Halkın geleceği bu çelişkinin yumuşatılmasında değil, derinleştirilmesindedir. Ters, adına ister taktik, ister büyük politika, ne denirse densin, düzen içi politikadır.

SEÇİM PLATFORMUNU DEĞERLENDİRMEK

Türkiye Solunda seçimlere ilişkin geliştirilen tüm taktikler, boykot, protesto, katılım vb hepsi “seçim platformunu değerlendirmek” adına ifade edilmektedir. Bu en genel anlamda da doğrudur. Seçim süreçleri politiklaşmanın yoğunlaştığı, düzenin teşhiri için imkanların her anlamda genişlediği süreçler olarak, devrimciler tarafından yararlanılması

gereken platformlardır. Ama asıl ayrım çizgisi ne için ve nasıl yararlanılacağı sorusunun cevabındadır.

Yukarıda ortaya koyduk ki, seçim oyunu esasında çok da “gizli” bir oyun değildir. Burjuvazi bu pis oyunu göstere göstere oynamaktadır. Sorumuzu tekrarlasak, peki nasıl bu kadar açık oynayabiliyor? Ve bu oyunu o kadar uzun süre sürdürebiliyor? Ya da soru şöyle de sorulabilir. Her seferinde tüm pişkinlikleriyle aynı vaatleri yineleyip bundan şu ya da bu ölçüde sonuç da alabilmeleri nasıl açıklanabilir?

Devrimci bir alternatifi yaratmaya, bunu kitlelere götürmeye çalışmayan hiçbir seçim çalışması devrimci bir seçim çalışması değildir ve olamaz. Yapılan kitlelere devrim alternatifi göstermek ve kitlelerin devrimci bir örgütlenme içinde yeralmalarına yönelik değil, halka “meclis içinde” bir alternatif yaratmaya çalışmak, bunun ham hayaliyle politika yapmaktır.

Açıklaması alternatifsizlik’tir. Halk bu meclise, bu partilere “mahkum” gibidir, daha doğru bir deyişle öyle olduğunu düşünmesi sağlanmaktadır. Demagojilerin bunu sağlamaya yetmediği yerde, halk en fazla sandığa gitmeyerek ifade etmektedir tepkisini. Ancak bu bile oligarşi için tehlike çanlarının çalınması demektir, oyunun geleceği tehlikede demektir. Dikkat edilirse 91’de, önceki yerel seçimler ve bu son seçimlerde burjuvazinin seçim propagandasının en temel öğelerinden biri,

“katılımı sağlamak” temelinde olmuştur. TV’lerden ısrarla bu çağrı yapılmış, “hiçbirini beğenmeyebilirsiniz, ama yine de sandık başına gidin, kendinize en yakın hissettiğinize oy verin” propagandasını işlemişlerdir. Özellikle bu son seçimde, Refah tehlikesi işlenerek kitleler sandık başına çağrılmıştır. Çünkü gerçekten de oligarşi için önemli olan, sandıktan şu ya da bu düzen partisinin çıkmasından çok, kitlelerin sandık başında olmasıdır, ancak o zaman içi rahat edebilecektir oligarşinin. Solun, seçim politikasını oluştururken kavrayamadığı yanlardan biri budur.

Küçük-burjuvazi, kuşku yok ki, bu seçimlerden sonra da içinden ya da dışından kızacak halka. Bunca sömürünün, zulmün, işten atmaların, özelleştirmenin, enflasyonun, yolsuzlukların sorumlusu olan DYP’lere, ANAP’lara, CHP’lere halkın hala oy vermesini anlaşılmaz bulacaktır. Ve muhtemeldir, eğer hala biraz kalmışsa, kalan güveni de sarsılabacaktır.

Sorun yine bir alternatifi varlığı ya da yokluğunda gelip düğümleniyor oysa.

Tabii şimdi kimileri kalkıp, seçime biz de katılıyoruz, önünde alternatif de var ama halk yine de gidip düzen partilerini seçiyor diyecektir. İşte mesele burada. Sen alternatif olarak gitmiyorsun ki, “muhallif” ama düzenin bir parçası olarak gidiyorsun. Soldaki pek çok oportünist, revizyonist, reformist grup, yıllar yılı seçimlerde “bağımsız” aday gösterme politikalarıyla, bu bağımsız adayın seçim çalışması sırasında yaptıkları soyut sosyalizm propagandalarıyla “seçim platformunu değerlendirdiklerini” sanıyorlar. Oysa ki orada soyut bir sosyalizm propagandası yapmak alternatif olmak, kit-

lelere alternatif götürmek değil. TİP de sosyalistti, sosyalist olduğunu söylüyordu hep, meclise de girdi, ama TİP düzenin bir parçasıydı, düzen içi bir muhalefetti... Yani sosyalizmi telaffuz ediyor olmak, hatta onun propagandasını yapmak değil alternatif yaratmak. Bu gruplar, sosyalizm propaganda yapıyor gibi olsalar da, asla seçimleri devrimi geliştirmek için değerlendirmemiş, “önemli değil” de deseler, gönüllerinde hep “ah şu meclise bir milletvekili sokabilsek” arzusunu taşımışlar, çalışmaları da ona göre biçimlenmiştir. O zaman herkes onların gücünü görecektir! Bunu yaparken, bilerek, bilmeyerek Meclis’te hala umut olduğu, hala orada birşeyler yapılabileceği düşüncesini taşımaktadırlar oysa kitleye. Bu son seçimlerde katılan -katılış biçimi, söylemi, iddiası ne olursa olsun- herkesin tavrı bu noktada ifrata varmıştır denilebilir. Barış bloku, meclise üç-beş milletvekili sokulmasıyla Türkiye’nin en önemli sorunlarının, tabii başta Kürt sorununun çözülebileceği hayalini kurmuş ve bu hayali yaymışlardır. Emek Partisi girişimcilerinin adaylarının seçimde yerleşmeleri, bunların kampanyaları, söylemleri kelimenin gerçek anlamıyla burjuva partileriyle bir yarış şeklinde cereyan etmiştir. Evrensel gazetesinde hergün verilen haberler, içinde yeralan partinin, adayın ismini değiştir, pekala düzen partileri ve onların adayları için de geçerli olabilecek bir üslup ve yöntemle biçimlenmiştir.

Devrimci bir alternatif yaratmaya, bunu kitlelere götürmeye çalışmayan hiçbir seçim çalışması devrimci bir seçim çalışması değildir ve olamaz. Yapılan kitlelere devrim alternatifini göstermek ve kitlelerin devrimci bir örgütlenme içinde yer almalarına yönelik değil, halka “meclis içinde” bir alternatif

yaratmaya çalışmak, bunun ham hayaliyle politika yapmaktır. Bu tavır, sonuçta, kitlelerin bu düzene ve düzenin partilerine “mahkumiyetini” pekiştirmekten başka işe yaramamaktadır. Çünkü bu sol, kitlelere “düzen içi” “birşeyler yapma” vaadiyle gitmekte, ama kitleleri böyle bir güce ve iradeye sahip olduğu noktasında da ikna edici olamamaktadır.

HER ZEMİN, DEVRİMCİ ALTERNATİFİ YARATMAK, KİTLELERLE BULUŞTURMAK İÇİNDİR

Seçim tavrıları, taktikleri üzerine yürütülen soyut tartışmaların hiçbir önemi yoktur gerçekten de. İşin özü budur.

Alternatif olmak tek başına sosyalizmi savunmak değildir. “İşte parti, işte cephe” demek de, bunlara sahip olmak da tek başına alternatif olmanın karşılığı değildir. Politik anlamda alternatif olmakla, maddi anlamda alternatif olmak birbirinden farklı şeylerdir. Alternatif olmak, kitleleri örgütlemektir, başka deyişle kitlelerle buluşmaktır. Bu düzenden farklı olarak ne istediğimizi, istediğimizin nasıl gerçekleşebileceğini kavrayabilmektir. Dahası bunu gerçekleştirebileceğimiz güvenini vermektir. Düzen içi zeminde siyaset yapan hiç kimse alternatif değildir. Olamaz da, kitleler onu alternatif olarak kabul etmez. Düzen partilerinin bile demagojik de olsa “umut” olabilmek için “bu düzen değişmelidir” sloganını kullandıkları, kullanmak zorunda kaldıkları yerde, düzen içi çözümlerle alternatif olunamaz.

Devrimci bir alternatifin ne olup ne olmadığı, bunun kitlelere nasıl götürüleceği konusunda sol belirsizdir aslında. Bu son sü-

rekte blok içinde yeralan gruplar, onları destekleyenler, TDKP ve seçime katılmayı benimseyen tüm diğer katılımcılar açısından bu belirsizlik bir kez daha ortaya çıkmıştır.

Mesela bir kısmının dertleri kitlelerin alternatifi olmak da değildir zaten. Shov TV’de yayınlanan ve üç “şöhret”in rezilliklerini sergiledikleri programda, Bülent Uluer gayet açıkca kendilerinin öncelikli hedefinin örgütsüz kitleyi örgütlemek olduğunu söylemiştir. Ürettikleri politikalar da onlara göredir. Bu adamlar niye örgütsüz kalmışlar sorusunu sormamaktadırlar. Kaldı ki, söyledikleri ölçüde geniş böyle bir kitle de yoktur. Marjinallik daha çıkışlarında vardır yani. O “örgütsüz” denilen kesimler, kitleleri örgütleyebilecek, kitleler içinde çalışabilecek, bunun gerekli kıldığı fedakarlığı, özveriyi gösterebilecek insanlardıysalar, niye örgütsüz kalmışlar acaba? Yok, bunları yapmayacaklarsa, bu partiler bunları örgütleyerek nasıl bir alternatif olacaklar?

Bir diğer kesimde alternatif “barış” politikasıdır. Barış politikalarıyla da “düzen dışı” bir alternatif olunamaz. Zaten barış politikasının kendisi, halkımız için barışı oligarşiyle barışmakta görüyor ve gösteriyor. Halkın o zaman sizi alternatif olarak görmesi için bir neden kalmaz. Çözüm düzen içidir; çözecek olan düzendir; kitlelerin bu noktada düzenin “güçlü” görünen ve “çözüm” vadeden diğer bir partisine yönelmesi de doğal olmaktadır. Mantık asla “seçim platformunu değerlendirmek”, “oligarşinin parlamentosundan devrimci bir kürsü olarak yararlanmak” değildir. Çünkü seçim-

lerden, oligarşinin parlamento-sundan bu anlamda yararlanmayı düşünenler, sonuçta seçimlerin ve parlamentonun “çözüm” olmadığını göstermek için yaparlar bunu. Ama tam tersi yapılmakta, seçim ve parlamento, ne adına olursa olsun çözüm olarak gösterilmektedir.

Sol halkın ruh halini, düşüncelerini anlayamamaktadır. Seçim çalışmasını meclise bir milletvekili sokmaya indirgeyen sola halk bir yerde doğal olarak itibar etmemektedir. Sandıktan kopmamış kesimlere seslenmektedir, üstelik seslenişleri onları sandıktan koparmaya da yönelik değildir, işte bu noktada bu kesimler, bunlar birkaç kişi meclise girseler ne yapabilirler ki diyerek yine düzen partilerine yönelmektedir. Solun kısır seçim kampanyalarının bazen “dergilerinin okur sayısı” kadar bile oy alamayan garip sonuçları bir yanıyla bunun ürünüdür.

Görünüşte illegallite, “zora dayalı devrim” falan deseler de, legalite her zaman sol için çok çekici gelmiştir. Seçimler de bu anlamda devrimi geliştirmek için değerlendirilecek değil, kendini legaliteye yerleştirmenin platformları olmuştur onlar için.

Kuşkusuz seçim sonrası, sonuçlara ilişkin pekçok spekülasyon değerlendirilecek, burjuva basında “halk işte şunu istediğini, bunu istemediğini” gösterdi vs. denilecektir. Hatta solda da benzer değerlendirmeler yapılır eskiden beri. Bunlar spekülatiftir. Oligarşinin seçimlerinin halkın iradesini ortaya çıkaran bir mekanizma olduğunu kabul etmek demektir, ki öyle olmadığı aşikardır.

Düzenin baskısı, demagoji ve propagandası, bizim kitlelerle buluşmamızdaki en önemli engellerdir kuşkusuz, ama bu engelleri aşmanın yolu da kitleleri örgütlemekten geçmektedir. Yani bu yanıyla çözümü zor bir problem olarak görünmektedir, ama çözümü, bu baskılar ve propagandalar karşısında geri çekilip düzen içiliği kabul etmekte değildir. Kitleleri örgütlemekte ısrar, her “fırsatı”, halkın talep ve sorunlarını bu çerçevede değerlendirmek, eylemlerimizin başarısında bunu ölçü almak, kitlelere değer vermek, onların oligarşinin propagandalarıyla yöneltilecek bir sürü olmadığını görmek, çözümünün ana hatlarıdır.

Elbette belli tahliller yapılabilir, kitlelerin şu ya da bu eğiliminin sandıkta yansıyan sonuçlarından sözedilebilir, ama bunlara belirleyici anlamlar yüklememek koşuluyla. Nisbeten sonuç çıkarılabilecek asıl tavır halkın seçim sürecindeki ilgisizliği ve muhtemel sandığa gitmeme tavırlarıdır. Bu noktada da kaç bin kişinin sandık başına gitmediği rakam olarak tek başına fazla birşey ifade etmez. Evet, düzenden ve düzen partilerinden birşey beklemeyen, bu anlamda kopmuş kesimlerdir, ve böyle milyonlarla ifade edilebilecek bir kesim Türkiye’de çok çok uzun süredir vardır. Düzenden, partilerinden umudunu kesmiştir, ama başka bir umudu da yoktur. Devrimi ve sosyalizmi onun umudu haline getirebildiğimizde işte o zaman o rakamlar önemlidir.

Parti ve Cephemizin seçim tavrı esas olarak iki noktada yoğunlaşmıştır; Bu düzenin sahiplerine, onların temsilcisi olan partilerine halkın verilecek oyu de-

ğil, sorulacak hesabı olduğunu göstermek ve bu doğrultuda vurmak, ve ikinci olarak da bu çerçevede düzenin teşhirini, kitle çalışmasını, örgütlenmelerini yaygınlaştırmak... Seçim sürecini değerlendirirken de iki noktayı esas alacağız; düzene vurarak kitlelere ne ölçüde mesaj ulaştırabildik, ikincisi, bu süreçte ne kadar kitleye ulaşabildik, halkın kendi örgütlenmelerinin yaratılmasını onların ne kadar gündemine sokabildik.

Her tavrın, taktiğin amacı sonuçta kitlelere bilinç taşımak ve kitleleri örgütlemektir. Bunun dışındaki tüm ölçüler talidir ya da soyut ölçülerdir. İki noktada özetlediğimiz seçim tavrımız da bunlara yöneliktir.

Düzenin baskısı, demagoji ve propagandası, bizim kitlelerle buluşmamızdaki en önemli engellerdir kuşkusuz, ama bu engelleri aşmanın yolu da kitleleri örgütlemekten geçmektedir. Yani bu yanıyla çözümü zor bir problem olarak görünmektedir, ama çözümü, bu baskılar ve propagandalar karşısında geri çekilip düzen içiliği kabul etmekte değildir. Kitleleri örgütlemekte ısrar, her “fırsatı”, halkın talep ve sorunlarını bu çerçevede değerlendirmek, eylemlerimizin başarısında bunu ölçü almak, kitlelere değer vermek, onların oligarşinin propagandalarıyla yöneltilecek bir sürü olmadığını görmek, bu sorunun çözümünün ana hatlarıdır. Refah bu noktada iyi bir örnek vermektedir; dikkat edilsin, hemen tüm burjuva gazeteleri ve televizyonları kitleleri Refah’a oy vermemeleri yönünde ikna etmeye çalışmaktadır, ama Refah’ın kitlelerle ilişkisi **birebir** ilişkidir, dolayısıyla kitlelere burjuvazinin televizyonlarından,

gazetelerinden daha yakındır. A-radaki gelişmeleri, değişimleri yok saysak bile, Refah'ın bu anlamda önceki seçimlerdeki oy oranını büyük ölçüde koruyacağı bellidir. Demek ki gerçekte gözümüzde çok büyüttüğümüz medyanın gücü de o kadar büyük değildir. Sorun bizim kitlelerin içinde olmamız, onlarla hayatın her alanını paylaşmamız, onların düşüncelerine önem vermemiz, birebir ilişkimizdir.

Bir seçim çalışmasında, ister boykot ederek, ister seçime katılarak, bu doğrultuda adım atmamış olarak çıkan, istediği kadar eylem yapmış, ya da istediği kadar oy almış olsun, sonuç başarısızdır gerçekte. Elbette bu değerlendirmenin ölçüsü devrimci bir alternatifin yaratılması, halkın devrim alternatifleriyle buluşturulmasıdır. Değilse, bu seçimde şu kadar oy aldık, gelecek seçimde şu kadar daha ekleyebilirsek parlamento hayalimiz gerçek olur hesabı yapanlar için değildir.

“İSTİYORUZ, VERMEZSENİZ ALACAĞIZ” ŞİARİ VE SİYASAL SONUÇLARI

Şimdi biraz da seçim sonuçlarına bakalım. Devrimciler açısından en az seçim süreçlerini değerlendirmek kadar, seçimi izleyen ayları değerlendirmek de önemlidir. Çünkü, zaman zaman vurguladığımız gibi, seçim süreçleri ister istemez kitleleri varolanın ötesinde bir politizasyon içine sokar. Kitlelerin şöyle ya da böyle içine çekildiği bu politik tartışma, sorgulama, muhasebeler yapma ortamı, sandığa oyunu attığı anda bıçak gibi kesilmez. Tersine izleme, muhasebe, kıyas yoluyla belli bir süre olanca canlılığını korur.

Keza bu süreçler, aynen seçim atmosferinde olduğu gibi, düzenin, düzen partilerinin teşhirin en etkili biçimde yapılabileceği süreçler olma özelliğini de taşırlar.

Kitleler eğer istemiyorsa, alma kararlılığında değilseler, burjuva politikacılar vereceğimiz vaatlerini tekrar tekrar her seçimde kullanmaktan geri kalmayacaklardır. Onlar kitlenin istemeyeceğine, istediğinde ısrarlı olmayacağına, dahası unutacağına güvencelerdir.

Türkiye solunun seçim tavrının orijinalliklerinden biri de budur; “çok yoğun, yorucu” seçim kampanyalarından sonra, bir süre istirahatata çekilirler. Aslında seçimin hemen ertesindeki bu yaklaşımları, seçimleri devrimci amaçlarla değerlendirmek düşüncesinden ne kadar uzak olduklarını da, onların seçim süreçlerini değerlendirme taktiklerinin esas olarak parlamentoya girme - çapları ve güçleri genellikle buna yetmese de- dışında pek bir yanının olmadığını da ortaya koymaktadır.

Devrimci hareketin 91 seçimlerinin hemen ertesinde hayata geçirdiği “İstiyoruz, Vermezseniz Alacağız” kampanyası, ülkemizde seçimlere bağlı olarak yürütülen kampanyaların belki de en etkililerinden biridir. 95 seçimlerinin en önemli özelliklerinden biri, hemen herkesin hemfikir olduğu gibi, düzen partilerinin pek fazla vaatte bulunmamasıdır. Bu seçimlerde, düzen partileri, eski seçimlere göre vaatde bulunmakta “ihtiyatlı” davranmak zorunda kalmışlarsa, bunda o kampanyanın önemli bir payı vardır.

Bu kampanyayla işçi, memur, gençlik ve gecekondulular başta

olmak üzere toplumun hemen her kesimi harekete geçirilmiş, DYP ve SHP'nin seçim süreci boyunca yaptıkları vaatler kamuoyunun gündemine sokulmuş, bunların takipçisi olunmuştur. Bu kampanyanın sonucunda, koalisyon iktidarı, yüzü en erken ortaya çıkan, seçimlerin hemen ertesinde kitlelerin hesap sormaya başladığı bir iktidar olmuş ve asıl baskıcı yüzüyle kitlelerin karşısına çıkmak zorunda kalmıştır.

Vaatler, 91 seçimleri düzeyinde olmasa da aynı çizgideki bir mücadele bugün için de sözkonusu olmak durumundadır. Çünkü bu çizgi kitlelere hak alma bilincini götüren, bu doğrultuda kendi örgütlülüklerini yaratmalarını teşvik eden ve sorunlarının nihai çözümünün de bu düzende, bu partilerle olmayacağını gösteren bir muhtevaya sahiptir. Kitleler mücadele içinde öğrenirler esprisinin en somut karşılığını bulduğu bir çizgidir.

Kısacası, seçim sürecinde de sonrasında da ısrarla devrim alternatifini öne çıkarmalı, ısrarla vurmalı ve ısrarla teşhir etmeliyiz. Yaşanılacak her gün bu alternatifin kitleler içinde daha fazla benimsenmesinin koşullarını yaratacaktır. Bundan şüphe duyulmamalıdır. Çünkü hiçbir iktidarın, hiçbir partinin halka verebileceği birşeyin olmadığı tekrar tekrar görülmektedir ve görülecektir. Verecekleri tek şey yine zamlar, baskılar olacak. Ötesi bize bağlıdır tamamen; Sosyalizm, Parti, Cephe, Devrim, hangisiyle ifade edersek edelim, alternatifimizi kitlelere götürmek ve kitleleri bu alternatif içinde örgütleyebilmek, iktidar iddiamızı taşıma becerimize bağlıdır. Halkın seçim sorununun da, seçim sorununun da devrimciler açısından anlamı budur.